

เรียนรวมกันยุค



เอกสาร คนที่ 23/2545

หน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาแห่งชาติ

กระทรวงศึกษาธิการ



เรียนรวมทันยุค



หน่วยศึกษานิเทศก์
สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา
สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ
กระทรวงศึกษาธิการ

ต้องสมุด ส.ป.บ.

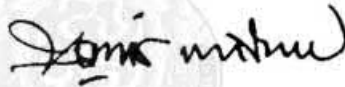


ชื่อหนังสือ : เรียนรวมกันยุค
หน่วยงานที่พิมพ์ : สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ
จำนวนพิมพ์ : 500 เล่ม
พ.ศ. ที่พิมพ์ : 2545
ISBN : 974-90531-1-7

คำนำ

หนังสือ “เรียนรวมทันยุค” เล่มนี้จัดทำขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องได้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเรียนรวม (Inclusion) โดยได้รวบรวมความรู้เกี่ยวกับการเรียนรวมจากแหล่งเรียนรู้ต่างประเทศหวังว่าผู้เกี่ยวข้องจะได้นำมาประยุกต์ให้เกิดประโยชน์ต่อการจัดการศึกษาที่เหมาะสมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษต่อไป

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติขอขอบคุณผู้ทรงคุณวุฒิ และคณะทำงานที่สร้างสรรค์หนังสือ “เรียนรวมทันยุค” เล่มนี้ให้เป็นองค์ความรู้ที่มีค่ายังสำหรับการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม



(นายทองอยู่ แก้วไทรชะ)

เลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

สารบัญ

หน้า

คำนำ

○ การท้าทายแนวคิดและธรรมเนียมที่ปฏิบัติกันมา : การใช้สหวิทยาการที่หลากหลายในโรงเรียนเรียนรวม	1
○ ความยุ่งยากด้านความคิดบางประการเกี่ยวกับการเรียนรวม	10
○ การจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการพิเศษของเด็ก : วิธีกำหนดแนวทางในการปฏิบัติและจุดหมายปลายทาง	14
○ เรียนรวมหรือภาพลวงตา : กำหนดได้เพียงรูปแบบเดียวหรือ	19
○ มุมมองหนึ่งของการเรียนรวม : แนวคิดที่ได้จาก การศึกษาเปรียบเทียบ	20
○ ครูใหม่และการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม	31
○ การเร่งเร้าให้เจ้าหน้าที่ท้องถิ่น มีการตื่นตัวในการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม	44
○ การอยู่ร่วมกันในสังคมและการพัฒนาโรงเรียนให้มีคุณภาพ	55
○ แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล : แนวปฏิบัติในการจัดการเรียนรวม	64
○ แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล	83

○ การจัดการศึกษาแบบเรียนรวมและการยกมาตรฐานการศึกษาให้สูงขึ้น	99
○ การลดลงของการเรียนรวมในปี 1996-1998	105
แนวโน้มที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในศูนย์วิจัยการศึกษาเพื่อการเรียนรวม	
○ จงจดจำคำว่า “การศึกษา” ในการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม	108
○ การเรียนรวมที่จะมาถึง-ความรับผิดชอบร่วมกัน	111
สำหรับนักเรียนที่มีปัญหา	
○ การจัดการศึกษาแบบเรียนรวมสำหรับนักเรียนที่เรียนรวมยาก	119
○ การนำโครงการจัดการเรียนรวมไปสู่การปฏิบัติ	130
○ บรรณานุกรม	144
○ คำสั่ง	145
○ คณะผู้จัดทำ	148



Challenging traditional roles and perceptions :

Using a transdisciplinary approach

in an inclusive mainstream school

Leisa Chapman and James Ware

การท้าทายแนวคิดและธรรมเนียมที่ปฏิบัติกันมา
: การใช้สหวิทยาการที่หลากหลายในโรงเรียนเรียนรวม

กุ่มหลัง

ตามกฎหมายตั้งแต่ ปี 1981 นั้นได้ส่งเสริม การเรียนรวมของโรงเรียนให้มีนักเรียนเรียนรวมที่มีขอบเขตกว้างกว่าเดิม โดยมีกฎหมายเกี่ยวกับข้อตกลงในการเรียนรวมสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเฉพาะด้านในทุกโรงเรียนที่ทำได้

ดังนั้นบทบาทดั้งเดิมที่เคยทำกันได้มีการคัดค้านมากขึ้นจากโรงเรียนพิเศษมาเป็นโรงเรียนเรียนรวม มีงานวิจัยค้นพบว่า ครูและผู้ที่ทำการรักษาโรคต่างก็รู้บทบาทและแนวทางในการทำงานในโรงเรียนพิเศษกันแล้ว และมีการร่วมมือกันระหว่างครูกับผู้ทำการรักษาโรคในโรงเรียนพิเศษ แต่ในโรงเรียนเรียนรวมบุคคลเหล่านี้ยังไม่เข้าใจบทบาทของตนเอง ทำให้การร่วมมือไม่ประสบความสำเร็จ เกิดความยุ่งยากใจอย่างมาก รวมทั้งการสนับสนุนจากผู้ปกครองจากผลการวิจัยนี้จึงได้มีการค้นหาหนทางที่จะให้มีความร่วมมือกันมากขึ้นในโรงเรียนเรียนรวมดังนี้

1. นักเรียนทุกคนเข้าเรียนอยู่ในห้องเรียน ไม่ได้แยกออกมาเรียนต่างหาก 5 เปอร์เซ็นต์ ของประชากรนักเรียนในโรงเรียน มีข้อกำหนดในเรื่องความต้องการด้านการศึกษาพิเศษและเกือบ 1 ส่วน 3 นักเรียนที่เหลือมีการกำหนดความต้องการด้านการศึกษาพิเศษซึ่งเป็นความต้องการ การสนับสนุนภายในห้องเรียน

2. การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในเรื่องประชากรของโรงเรียนทำให้ต้องใช้การเตรียมการเพื่อการอบรมคณะทำงานทุกคนในโรงเรียน แต่เดิมครูและฝ่ายสนับสนุนการเรียนรู้มองว่าการฝึกอบรมนั้นแยกออกมาจากนักเรียน และความต้องการของนักเรียนมักจะได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานนอกโรงเรียนที่ทำงานแยกต่างหากจากคณะทำงานของโรงเรียน การร่วมมือแบบใหม่นี้ทำให้เกิดความท้าทายเพียงระวังเกี่ยวกับระเบียบดั้งเดิมที่เคยมีมา มีนักเรียนมากมายได้พูดถึงการทำงาน ภายใต้ กรอบความร่วมมือในโรงเรียน กรอบงานนี้ทำให้เกิดรูปแบบของการทำงาน ที่ผ่านการทดลอง ซึ่งเน้นระดับความร่วมมือระดับสูง และตัดสินใจร่วมกันกับพ่อแม่ และบุคลากรระดับมืออาชีพเพื่อสร้างและออกแบบ ทำให้แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) ดีขึ้น และสอนทักษะที่เกี่ยวข้องกันระหว่างอาชีพหนึ่งกับอาชีพอื่นที่เด็กนักเรียนพบในสภาพแวดล้อมในโรงเรียนตลอดวัน

กรอบงานนี้ทำให้เกิดการปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพ ทำให้เกิดรูปแบบที่ทำบ่อย ๆ มันคงและเข้มมากกว่าแบบเดิม

3. มีนักเรียนกลุ่มเล็ก ๆ ที่มีจำนวนไม่กี่คนแต่มีความต้องการหลายอย่าง เช่น การสื่อสาร การเคลื่อนไหว ด้านความรู้สึก การควบคุมความสนใจ และทักษะเหล่านี้เข้ามาอยู่ในแผนการดูแล (ระดับปฐมวัย) ในชั้นเรียนของโรงเรียน การปฏิบัติที่ทำในตอนแรกเป็นสิ่งที่จำเป็นเพราะนักเรียนมีความสามารถและพัฒนาได้ช้า เพื่อให้มีการปฏิบัติด้านการดูแลและเป็นความร่วมมือในการทำงาน SENCO ผู้ทำการรักษาวางแผนที่จะจัดกลุ่มเพื่อร่วมมือกันดำเนินการปฏิบัติ การดูแลนอกจากความต้องการของนักเรียนแล้วยังมีองค์ประกอบอื่น ๆ อีกมากมายที่ต้องนำมาพิจารณาก่อนทำการตัดสินใจ พ่อ - แม่ ต้องให้การสนับสนุนเพิ่มเติมตามความต้องการของเด็ก ครูและคณะสนับสนุนต้องได้รับ

การฝึกอบรมเพิ่มเติมเพื่อสนับสนุนการพัฒนาของเด็กได้อย่างเต็มที่ และเวลาที่ต้องรอเพื่อดูแลด้านการรักษาก็น้องประกอบในการจัดกลุ่มด้วย

ในการพัฒนาโรงเรียนที่จัดการเรียนรวม ต้องใช้ความพยายามเพื่อจัดโครงสร้างใหม่ให้มีการปฏิบัติที่ตอบสนองต่อความหลากหลายในความต้องการของเด็กและเพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจความเข้าใจใหม่ โดยการเพิ่มการเรียนการสอนของคณะทำงานฝ่ายสนับสนุนในเรื่องการดูแล ซึ่งบุคคลเหล่านี้ต้องเรียนรู้ทักษะใหม่ที่จะนำไปใช้ในห้องเรียน

4. ในตอนแรกเลือกกลุ่มนักเรียน 6 คน มี 4 คนที่มีการกำหนดความต้องการด้านการพูด โรงเรียนได้จำแนกความต้องการสำหรับเด็กเหล่านี้ เพื่อจะได้รับการสนับสนุนด้านการเรียนรู้เพิ่มเติม และจะส่งเด็กทุกคนไปรับการสนับสนุนด้านการดูแลรักษา

ช่วงเมษายน - กรกฎาคม 1997 SENCO เป็นผู้ดำเนินการ รวมทั้งผู้ทำการรักษากับคณะสนับสนุนการเรียนรู้ 4 คน กับพ่อแม่ 2 คน (ทำหน้าที่รับส่งเด็กจากแผนกพยาบาลนอกโรงเรียนมายังโรงเรียน) แม้ว่าการแก้ไขด้านคำพูดและการใช้ภาษาจะยังไม่ได้ทำการแก้ไขให้โดยตรง แต่ก็ได้มีการส่งต่อเพื่อการแก้ไขการพูดตามจุดประสงค์

ผลการประเมินเมื่อจบช่วงแรก (ก.ค. 1997) พบว่ากลุ่มได้บรรลุจุดมุ่งหมายขั้นเริ่มต้นและคณะทำงานในโรงเรียนทุกคน ผู้ทำการรักษาและพ่อแม่เห็นความจำเป็นในการส่งต่อเพื่อการแก้ไข

ระยะที่ 2 เริ่มเดือนกันยายน 1997 โดยเริ่มกับนักเรียน 4 คน 3 คนในกลุ่มนี้เคยอยู่ในระยะแรก มาแล้ว อีก 1 คนเป็นเด็กใหม่ของโรงเรียนมี SENCO ผู้ทำการแก้ไข และฟื้นฟูทางกายภาพร่วมมือกับคณะทำงานสนับสนุนการเรียนรู้ 4 คน เป้าหมายคือ การแก้ไขด้านคำพูดและการใช้ภาษา

จุดมุ่งหมาย / เจตนาด้านการเรียนรู้ของกลุ่ม

จุดมุ่งหมายมี SENCO และนักดูแลรักษาเป็นผู้เขียน แล้วให้ครูฝ่ายสนับสนุนการเรียนรู้และพ่อแม่ทำการตรวจสอบ และยึดตามแบบแผนงานโรงเรียนที่มีอยู่กับผลที่ได้เรียนรู้ของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

เพื่อปรับปรุงด้านทักษะพลศึกษา

- ๕ เพื่อปรับปรุงการวางแผนและการจัดการในการเคลื่อนไหวร่างกาย
- ๕ เพื่อปรับปรุงความตระหนักเกี่ยวกับระยะทางในเวลาเคลื่อนไหวร่างกาย
- ๕ เพื่อปรับปรุงกิจกรรมที่ใช้วัชระทั้ง 2 ด้าน
- ๕ เพื่อปรับปรุงสภาพสมดุลของร่างกาย

เพื่อพัฒนาการใช้ทักษะ

- ๕ จัดให้มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ใหม่ ๆ
- ๕ ให้โอกาสได้ใช้ทักษะโดยมีคำบรรยายของผู้ใหญ่ด้วย
- ๕ ให้โอกาสได้พัฒนาทักษะเคลื่อนไหวและการผสมผสานทักษะ

เพื่อพัฒนาทักษะการทำงานร่วมกันกับเพื่อน

- ๕ เพื่อทำโครงสร้างกิจกรรมที่มีการผลัดเปลี่ยนกันทำในกลุ่มเล็ก ๆ
- ๕ เพื่อทำโครงสร้างกิจกรรมที่เกี่ยวกับการแบ่งปัน

พัฒนาทักษะการฟังและการเอาใจใส่

- ๕ ให้โอกาสผลัดเปลี่ยนกันฟังหรือเอาใจใส่เพื่อน
- ๕ ให้โอกาสฟังอย่างเอาใจใส่เมื่อผู้ใหญ่สอน

พัฒนาความเข้าใจความคิดรวบยอดของคำศัพท์

- ๕ จัดให้มีการพัฒนาความเข้าใจความคิดรวบยอดของคำ เช่น
 - เล็ก / ใหญ่ (ขนาด)
 - สี
 - คำบุพบทบอกระยะทาง ตำแหน่ง เช่น บน / ใต้

- ๕ จัดให้มีการสาธิตความเข้าใจความคิดรวบยอด ในรูปของกิจกรรม

พัฒนาทักษะก่อนเข้าเรียน

- ๕ เพื่อพัฒนาความตระหนักในเรื่องสัญลักษณ์
- ๕ เพื่อพัฒนาทักษะการดูภาพทางสายตาแบบคร่าว ๆ
- ๕ เพื่อพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวเกี่ยวกับการใช้สายตา เช่น ทักษะก่อน

การเขียน

- ๕ เพื่อพัฒนาการต่อเนืองที่ละเอียดอย่าง เช่น ตัวเลข

โครงสร้างของกลุ่ม

เมื่อเราให้ความสำคัญในเรื่องความต้องการของเด็กตัดสินใจว่ากลุ่มจะต้องเน้นในเรื่องการพัฒนาการเคลื่อนไหวที่เกี่ยวข้องกับประสาทสัมผัสเพราะระบบนี้จะช่วยเพิ่มความสามารถของนักเรียนในการที่จะได้รับประสบการณ์และสนองกับสภาพแวดล้อมที่จำกัด

กลุ่มทำงานสัปดาห์ละ 1 ชม. และมีองค์ประกอบที่ชัดเจน 5 อย่างมีการเริ่มต้นและการจบกิจกรรมโดยใช้เพลง กิจกรรมการเคลื่อนไหวรวมและกิจกรรมในการสำรวจด้านประสาทสัมผัส กิจกรรมเหล่านี้มีเป้าหมายของตนเองโดยเฉพาะและแยกเป็นระดับโดยใช้ความท้าทายทางด้านประสาทสัมผัสและด้านร่างกาย

ช่วงพักระหว่างกิจกรรมหลัง 2 อย่าง มีการพักรับประทานของว่างและเครื่องดื่มแม้ว่าจะเน้นในเรื่องการแบ่งปัน การผลิตเปลี่ยนหมุนเวียนและการช่วยเหลือตัวเองด้วยก็ตามแต่ในตอนแรก ๆ เราไม่วัดความร่วมมือกันในกลุ่มเพราะเป็นเวลาที่จะเชื่อมต่อกับกิจกรรมการสำรวจด้านประสาทสัมผัส ผลดี คือ (เช่น การดูโดยผ่านหลอด, การเคี้ยวขนมกรอบๆ) เรื่องความเอาใจใส่และการกระตุ้นอยู่ในระดับที่ Williams และ Shillenberger ได้ทำไว้

ทุกสัปดาห์จะมีครูที่เป็นผู้นำในด้านอาชีพ มาสังเกต และบันทึกความก้าวหน้าของเด็ก ๆ คณะทำงานด้านอาชีพ และพ่อแม่ ครูในโรงเรียนและฝ่ายสนับสนุนก็มีโอกาสเป็นผู้สังเกตด้วยทักษะที่ได้เรียนรู้ในกลุ่มจะนำมาใช้ในห้องเรียนอีกในช่วงระหว่างสัปดาห์

การจัดจุดประสงค์

จุดประสงค์จะจัดทำในระยะที่ 2 เป้าหมาย จะศึกษาเด็กเป็นรายบุคคล โดยทำตามคำแนะนำของ Mager นักการศึกษา

จุดประสงค์สำหรับเด็กแต่ละคนจะจัดทำเป็นเทอมๆ และสำรวจความก้าวหน้าการวิเคราะห์เป็นรายสัปดาห์

การบันทึกความก้าวหน้า

ในช่วงระยะที่ 1 ผู้สังเกตจะบันทึกความก้าวหน้าของเด็กและประเมินผลหลังจากระยะที่ 1 จะเน้นความต้องการเพื่อการสังเกตและการบันทึกเฉพาะเจาะจงมากกว่าเดิม

ในช่วงระยะที่ 2 ประเมินโดยใช้แบบบริการพัฒนาการสุขภาพเด็ก Waitemata โดยเรวัดจุดประสงค์เด็กเป็นรายบุคคล และหลังจากจบแต่ละช่วง จะให้คะแนนเป็นสัดส่วนตามการบรรลุจุดประสงค์ต่อไปนี้

- ๔ การเกิดทักษะ
- ๔ ปฏิบัติโดยมีผู้ช่วย
- ๔ ต้องใช้การช่วยเหลือเพียงเล็กน้อย
- ๔ ทำได้เอง

หลังจากกลุ่มบันทึกแล้วคณะจะประเมินความก้าวหน้าของเด็กและดูเพื่อวางแผน สำหรับจัดกิจกรรมให้กลุ่มต่อไป

การท้าทายและโอกาส

การทำทนาย

ผู้ที่จื่อนำรูปแบบเทคนิควิธีโดยผ่านการฝึกหัดไปใช้จะต้องตระหนักถึงความท้าทายที่อาจเกิดขึ้นตลอดเวลา ขณะที่เราทำการปฏิบัติได้ดี บางครั้งแนวทางในการทำงานแนวใหม่ก็อาจจะต้องใช้ทฤษฎีที่แตกต่างกันออกไปในการที่จะแก้ปัญหาความรับผิดชอบที่แบ่งกันแล้วในการทำงานกลุ่มอาจมีโอกาสนที่จะเปลี่ยนแนวและล้มเหลว ถ้าใช้วิธีเปิดกว้างและวิธีการขจัดปัญหาบทบาทและความรับผิดชอบก็จะละเอียดขึ้นและการวิเคราะห์การทำงานทุกสัปดาห์จะช่วยรักษาระดับ และช่วยพัฒนาการดำเนินงาน

ในโครงร่าง 1- เป็นขบวนการสร้างคณะทำงานจากประสบการณ์ของเรา

ขั้นที่ 1 รูปแบบ

การแก้ไขด้านการเมือง คุณภาพของการตระหนัก บทบาทและความรับผิดชอบการคิดได้เอง

ขั้นที่ 2 การทดลองและการยืดหยุ่น

- ๑ ไม่มีเกณฑ์ของกลุ่มที่จะทำให้เกิดความเชื่อถือ
- ๑ OT และ SENCO ทำงานให้ถึงเป้าหมายหลักการทั่วไป
- ๑ พยายามที่จะลดข้อขัดแย้งโดยตรงกับคณะสนับสนุน
- ๑ ข้อตกลงกลุ่มในคณะทำงานที่แตกต่างกัน (คณะ SENCO คณะแก้ไข และ คณะส่งเสริม)

ขั้นที่ 3 ข้อขัดแย้ง

- ๑ การแสดงอารมณ์

ขั้นที่ 4 สร้างความไว้วางใจ

- ๑ วิเคราะห์กฎหมายของหิม
- ๑ มีภาวะการเงินของผู้นำร่วมกัน
- ๑ มีข้อตกลงในเรื่องเวลาและการวางแผนร่วมกัน
- ๑ ทำบทบาทและความรับผิดชอบให้ละเอียด

ขั้นที่ 5 คณะทำงานมีข้อตกลงร่วมกัน

- ๑ มีวงจรวิเคราะห์เป็นรายสัปดาห์ : ทบทวน / วิเคราะห์ ประเมินเพื่อรวมงานและวางแผนล่วงหน้า

ข้อบังคับหลักในการจัดกลุ่มทำงานก็คือเวลา การวางแผน การวิเคราะห์และการจัดเป้าหมายต้องใช้เวลามากเพื่อจัดโครงสร้างให้เหมาะสมแต่เมื่อทำโครงสร้างเสร็จแล้ว (เช่น ทำวงจรวิเคราะห์รายสัปดาห์) เราสามารถจะจัดเวลาให้กลุ่มได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นและมีการวางแผนจัดตารางสอนได้ทุกสัปดาห์

นอกจากนี้ยังมีความรู้ความเข้าใจเรื่องการดูแลรักษาและการศึกษามาเป็นความท้าทายอีกด้วย การจัดประชุมในห้องประชุมของโรงเรียน ทำให้คณะทำงานทุกคนได้เห็นความแตกต่างของกลุ่มที่จัดขึ้น การจัดกลุ่มที่ใช้ห้องประชุม(เช่น ชั่วโมงพลศึกษา) อุปกรณ์พลศึกษาที่เคยมีมาก่อนมักจะใช้ในรูปแบบต่าง ๆ กัน จะมีอุปกรณ์ในการดูแลรักษาที่เราไม่คุ้นเคยมาด้วย

ในตอนแรกคณะกรรมการอาวุโสจะวิเคราะห์กลุ่มเพื่อดูความต้องการของแหล่งการเรียนรู้ของโรงเรียนในส่วนของคุณะทำงานและเวลา เราต้องทำความเข้าใจที่ว่านักเรียนจะได้ใช้เวลาอย่างคุ้มค่า เฉพาะในห้องเรียนเท่านั้น ข้อกำหนดเวลานั้นเราใช้ในกลุ่มไม่ใช่เฉพาะจะสนองความต้องการของเด็กเท่านั้น แต่ยังใช้เวลาสำหรับการฝึกคณะทำงาน หนึ่งในเป้าหมายของกลุ่มก็คือ ใช้เวลาและค่าใช้จ่ายอย่างมีประสิทธิภาพ

อุปสรรคที่ยิ่งใหญ่ที่สุดอย่างหนึ่งก็คือ กลัวว่าจะลบลบภาพและหน้าที่ด้านอาชีพ แม้ว่าเราจะไม่เคยมีประสบการณ์เรื่องนี้มาก่อน แต่คณะทำงานในโรงเรียนและผู้ทำการรักษานอกโรงเรียนกลัวเรื่องนี้ เราติดตาม York , Rainforth และ Giangreco ที่กล่าวว่า เมื่อมีการแบ่งปันและรวบรวมข้อมูลป้อนเข้าเกี่ยวกับการรักษาไว้ในแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลสมาชิกคนอื่น ๆ ดูเหมือน จะเพิ่มความต้องการและคุณค่าของกันและกัน

โอกาส

การทำงานในรูปแบบของวิธีการผ่านการฝึกมาก่อนนั้นทำให้สัมพันธ์ภาพระหว่างคณะทำงานและผู้ทำการรักษาแน่นแฟ้นขึ้นและเปิดโอกาสให้บุคคลต่างๆและผู้เชี่ยวชาญได้มีบทบาททำให้มีโอกาสในการเพิ่มพูนและแบ่งปันความรับผิดชอบกันในกลุ่ม

คณะทำงานฝ่ายสนับสนุนเป็นองค์ประกอบสำคัญในการสร้างความสำเร็จในการทำงานแบบนี้ เพราะจะรู้แนวทางในการทำงานกับเด็กที่หลากหลายและมีความมั่นใจว่ามีทักษะที่สามารถถ่ายทอดสู่เด็กได้ถ้ายังมีความเข้าใจความต้องการและความสามารถของเด็ก วิธีที่ตรวจสอบความก้าวหน้าของเด็ก

จากความรู้ความเข้าใจในการแก้ไขนักเรียน ทำให้กลุ่มมีโอกาสเพิ่มความรู้ว่าควรจะใช้การแก้ไขแบบใดและยังเป็นการส่งเสริมให้เห็นความสำคัญของการจัดหลักสูตรแบบประสมประสานในปีแรก ๆ และพัฒนาทักษะของเด็กเพื่อเสริมการเรียนรู้ด้านการศึกษา การใช้เวลาทำการแก้ไข 2 วัน / สัปดาห์จะทำให้เกิดความเข้มแข็งและใช้เวลาอย่างมีประสิทธิภาพ

การทำงานแบบร่วมมือกันในช่วงระยะที่ทำการดูแลเด็กในระยะต้น ๆ จะมีอิทธิพลต่อการปฏิบัติอื่น ๆ ในโรงเรียน ทำให้เกิดรูปแบบกลุ่มที่มีการฝึกหัดและทำงานฝ่ายสนับสนุนให้รู้วิธีสอน มีการบันทึกความก้าวหน้า และบันทึกการพัฒนาในการทำงานด้านทักษะเฉพาะอย่างของเด็ก

ทิศทางในอนาคต

การพัฒนากลุ่มทำให้โรงเรียนเรียนรวมมีความรู้พื้นฐานที่ดี เด็กนักเรียนได้เรียนรู้ควบคู่กับการได้รับความช่วยเหลือและการรักษา องค์กรท้องถิ่นกำลังวางแผนจะให้มีแหล่งทรัพยากรเพื่อทำงานกลุ่มในโรงเรียนอื่น ๆ อีก

ฝ่ายทำงานเพื่อความเป็นเลิศของเด็ก (The Excellence for All, Children Green Paper) ชี้ให้เห็นว่า องค์กรด้านสุขภาพ อาจจะมีบทบาทสำคัญในการฝึกคณะทำงานฝ่ายสนับสนุน การทำงานในกลุ่มคณะทำงานฝ่ายสนับสนุนคิดเป็นหน่วยกิตได้ในมหาวิทยาลัยและในการศึกษาท้องถิ่นองค์กรด้านการศึกษาท้องถิ่นได้กำหนดวิสัยทัศน์ คุณค่าและกฎให้มีแนวปรัชญาของกลุ่มด้วยที่ยังเสริมความร่วมมือกันระหว่างฝ่ายสุขภาพและฝ่ายการศึกษา

ในปี 2002 จะมีแผนแห่งชาติที่จะส่งเสริมให้มีการจัดการแบบนี้มากขึ้น โดยให้ความร่วมมือระหว่างฝ่ายสุขภาพและการศึกษา



Some conceptual difficulties about 'inclusion'

John Wilson

ความยุ่งยากด้านความคิดบางประการ เกี่ยวกับการเรียนรวม

ความคิดและการปฏิบัติส่วนใหญ่เกี่ยวกับการเรียนร่วมนั้นจะขัดกับภูมิหลังด้านจิตวิทยาที่ดูเหมือนจะตรงข้ามกับความคิดหรือคุณค่า 2 ประการแต่เรามักจะคิดว่าเป็นการผิดที่เราปล่อยให้บางคนอยู่นอกสังคม ไม่ร่วมกับสังคม เป็นพวกที่อยู่รอบนอกสังคม ไม่สามารถเข้ามามีส่วนร่วม พวกไม่ได้รับการปฏิบัติต่อยุติธรรม หรือในทางตรงกันข้ามเราตระหนักดีว่า ชุมชน สังคม กลุ่มหรือกิจกรรมใด ๆ ก็ตามมีจุดมุ่งหมายหรือคุณค่าของตนเอง และจะต้องมีบางสิ่งบางอย่างอยู่ เช่น วงดนตรีหรือเอสตราจะเล่นดนตรีได้ดี นักเรียนในชั้นจะเรียนคณิตศาสตร์ในระดับสูงขึ้นได้ดี ฯลฯ

ข้อขัดแย้งระหว่างความเข้าใจ 2 ประการนั้นก็คือการรวมทุก ๆ คนไว้ในกลุ่มที่ดูเหมือนจะไม่เข้ากับจุดมุ่งหมายของกลุ่ม เพราะเราต้องการสมาชิกกลุ่มที่ดีมีคุณภาพ ถ้าเพียงแต่ทำได้เพียงเล็กน้อย เช่น ถ้าข้าพเจ้าสามารถเล่นเครื่องดนตรีได้ก็ไม่ใช่ว่าจะเข้าไปอยู่ในกลุ่มของเอสตราได้แต่คงได้แต่เข้าไปอยู่ในกลุ่มแต่ไม่ได้เข้ากลุ่มในความรู้สึกที่แท้จริง แต่ก็ไม่สามารถถูกให้ออกจากกลุ่มได้

แต่ถ้าใช้ว่าจะต้องเผชิญกับปัญหานี้ตลอดไป มันขึ้นอยู่กับบทบาทที่เราทำ เช่น ถ้าหากเราอยากให้ทีมของเราชนะเลิศ เราก็จะต้องเลือกคนที่ดีที่สุด แต่ถ้าเพียงทำกิจกรรมทั่วๆ ไปก็คงเพียงให้ทุกคนได้รับความยุติธรรมจากการดูแลของเราเท่าที่เขายอมรับมีส่วนร่วมเราจะไม่กังวลว่ากิจกรรมที่ทำนั้นมีคุณภาพหรือมาตรฐานสูงเราเพียงให้ทุกคนได้เข้ามามีส่วนร่วมและได้รับประโยชน์

ในสถานการณ์เช่นนี้ ข้าพเจ้าต้องเข้าให้ถึงการเยียวยา เช่น บอกกับทุกคน

ว่าทุก ๆ คนคงจะไม่สามารถเล่นเพลง Beethoven ได้แต่ทุกคนสามารถทำกิจกรรมการเรียนรู้บางอย่างในขอบเขตเนื้อหาเกี่ยวกับดนตรีทั่ว ๆ ไปได้ นั่นคือ “การเรียนรู้รวม” อยู่ในโรงเรียนแต่ “แยก” ออกจากกิจกรรมบางอย่าง หรือบอกว่านอกจากกิจกรรมแข่งขันแล้วเราต้องมีกิจกรรมบางอย่างที่ทุกคนสามารถร่วมได้ทำบางอย่างที่ไม่ได้เน้นการแข่งขันเป็นกิจกรรมที่ทุกคนมีส่วนร่วมและไม่รู้สึกว่าคุณคัดออก แต่เราต้องตระหนักว่ากิจกรรมเหล่านี้ต้องมีการออกแบบมาอย่างดี

จึงเป็นเรื่องสำคัญที่จะเห็นว่า ความคิดของบุคคลในการทำสิ่งที่แตกต่างกันแต่ต้องให้มีคุณค่าที่เท่าเทียมกันนั้นยังไม่ได้สร้างความพึงพอใจให้กับคำว่า การเรียนรวมได้เพราะพวกนักเรียนต่างก็ทำในสิ่งที่ต่างกันแต่มีคุณค่าที่เท่าเทียมกัน มีชุมชนที่เราสมมุติว่าอยู่ในโรงเรียนมัธยมต้นที่ทันสมัยภายใต้ระบบใดระบบใดและได้รับการรับรองว่าอยู่ในระดับสูงสุดจึงทำให้เกิดคำถามว่าเราจะให้ผู้คนอยู่ในชุมชน แบบไหน ? ทำไมเราจึงไม่มีชุมชนต่างชนิดกันที่ออกแบบมาเพื่อให้บรรลุความต้องการมากกว่าโรงเรียนที่จัดแบบรวมทุกอย่างไว้ด้วยกัน

นักเขียนส่วนใหญ่จะมองว่าเราจะจัดสถาบันคือ โรงเรียนนั้น เรายึดตามสภาพภูมิศาสตร์หรือสภาพจำนวนประชากร แล้วจึงดูว่าในโรงเรียนเหล่านั้นควรจัดให้ทุกสิ่งทุกอย่างรวมกันอยู่ได้อย่างไร และเกณฑ์เกี่ยวกับสภาพท้องถิ่นจะเป็นเกณฑ์ “ที่ไม่น่ามารวม” และกิจกรรมของโรงเรียน ก็จะมีการเลือกกันไว้ก่อนแล้ว และทำให้การเปรียบเทียบนั้นง่ายในการที่จะรักษาสภาพเป็นเลิศในมาตรฐานในโรงเรียนชานเมืองกับโรงเรียนในเมือง

ยิ่งไปกว่านั้นในเรื่องเรียน ทุกคนสามารถเรียนได้บ้าง และไม่กังวลว่าเรียนอะไรไปบ้าง แต่เราต้องมีความคิดว่า นักเรียนควรจะเรียนอะไร และมีมาตรฐานภายนอกอะไรบ้างที่ควรคาดหวังว่านักเรียนจะบรรลุความสามารถของนักเรียนควรจะนำมาตั้งคำถามด้วยเช่นกัน

เราจึงหันมามองโรงเรียนว่าเป็นเสมือนชุมชนที่มีหน้าที่ด้านสังคม ทำให้ทุกคนรู้สึกว่ายู่ร่วมชุมชน ไม่ว่าจะทำกิจกรรมอะไรก็ตาม แทนการที่จะมองโรงเรียนว่าเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ตามคำจำกัดความชุมชนแห่งการเรียนรู้จะมี

จุดมุ่งหมายกว้าง ๆ ไว้เฉพาะนั้นคือ ส่งเสริมการเรียนรู้ และเอาใจใส่ให้คุณค่าผู้
อยู่ในกลุ่มว่าเป็นผู้เรียน ไม่เหมือนกับบุคคลทั่วไป และการเรียนรู้ก็คือกิจกรรม
ของมนุษย์ที่กำหนดเฉพาะเจาะจง เป็นสิ่งที่คนทำ (ไม่ใช่สิ่งที่ให้กับคน) และเป็น
สิ่งที่บุคคลต่างกันจะทำได้เก่งมากกว่าหรือน้อยกว่ากัน

แต่เราคงจะหนีไม่พ้นการคิดว่าจะมีค่าขัดแย้งกัน เช่น เราไม่ยากให้ใคร
คิดว่าถูกคัดออกจากกลุ่ม “และ” เราอยากจะรักษาความเป็นเลิศไว้ Mel Ainscow
ได้นำเสนอเกณฑ์ที่เป็น “สารบัญแห่งการปรับปรุงไว้” เมื่อ Ainscow เขียนว่า
“นักเรียนทุกคนจะมีส่วนร่วมในทุกวิชาและทุกกิจกรรม” เป็นการยากที่จะรู้ว่า
เขากำลังพูดอะไรอยู่ หมายความว่า เขาจะให้นักเรียนทุกคนเล่นบทเพลงของ
Beethoven ในวงออเคสตรา

เหมือนกันกับคำพูดที่ว่า “การสอนและการเรียนรู้นั้นถูกวางแผนไว้ โดยมี
นักเรียนทุกคนอยู่ในจิตใจ” หรือข้อความที่ว่า “ช่วงที่นักเรียนกำลังเรียนนั้นทุกคน
มีส่วนร่วม” ทั้ง 2 ข้อความเห็นขัดแย้งหมายความว่า สมมติว่านักเรียนทุกคนได้
เรียนรู้จากบทเรียนก็คงจะแทบไม่ได้หมายความว่านักเรียนทุกคนในโรงเรียน
สามารถได้ประโยชน์จากบทเรียนทุกบทเรียน วิธีที่ดีที่สุดก็คือการติดตามหลัก
ความเป็นจริง โรงเรียนไม่ควรละเลยนักเรียนที่มีความเฉลียวฉลาดหรือมีพรสวรรค์
น้อย ทุกคนต้องได้รับการฝึกถึง

เราควรจะเริ่มต้นด้วยคำถามที่ว่า กิจกรรมการเรียนรู้ที่คุ้มค่าแบบใดที่
เหมาะสมกับประเภทของนักเรียน เรามีนักเรียนที่มีความสามารถหลากหลาย
ด้วยเหตุนี้เราอาจจะพัฒนาความคิดที่ชัดเจนกว่าเดิมว่าชุมชนแห่งการเรียนรู้แบบ
ใดหรือเนื้อหาใดที่เหมาะสมกับนักเรียนเป็นรายบุคคล ดังนั้นนักเรียนบางคน อาจ
จะเหมาะสมกับการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นในรายวิชาที่เรียนนอกโรงเรียนได้ดีที่สุด หรือ
รายวิชาที่ส่งไปฝึกงานได้ดี โรงเรียนควรจะหาหนทางและโครงสร้างจากการ
วิเคราะห์ บางทีการปรับเปลี่ยนในเรื่องนี้น้อยเกินไปอาจจะเป็นการเริ่มต้นการ
เรียนรวมที่เป็นแบบไม่รวมกันก็ได้

แต่ก็มีจุดที่เป็นไปในทางบวกและเป็นไปในการสร้างโครงสร้างมากขึ้นกว่าเดิมเป็นแนวความคิดในเรื่องการเรียนรวมที่คุ้มค่าและเป็นพื้นฐานที่ไม่มีใครควรจะถูกคัดออกและเป็นสิ่งที่สร้างปัญหาด้านจิตวิทยาสังคมให้กับเรามากกว่าจะเป็นปัญหาด้านการเมืองและการบริหาร ความคิดนี้สร้างปัญหาได้ลึกซึ้งกว่าข้อความที่ว่า “มีส่วนร่วมในรูปแบบที่หลากหลายของการเรียนรู้” แต่เป็นการคิดในแง่ที่ว่าชุมชนปฏิบัติต่อบุคคลแต่ละคนอย่างไร และเป็นสิ่งที่ต้องทำในเรื่องสัมพันธ์ภาพส่วนบุคคลภายในชุมชนข้อความดังกล่าวอยู่ในสมองของการเรียนรวม แต่สิ่งที่ไม่ชัดเจนก็คือเพียงแค่ให้นักเรียนทุกคนอยู่ในโรงเรียนเดียวกันไม่ใช่เป็นการให้คำตอบที่ดี ถ้าเพียงแต่เพราะว่าเราจะลดวัฒนธรรมย่อย ๆ ภายในโรงเรียน เราก็จะสามารถลดความขุ่นข้องด้านจิตวิทยาในสถาบันได้ทั้งหมดแล้ว

ดังนั้นเราจึงขอแนะนำว่า เราควรจะให้คำจำกัดความและสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้โดยอ้างอิงถึงว่าการเรียนรู้ที่คุ้มค่าชนิดใดจะเหมาะสมกับนักเรียนแบบไหนแล้วจากนั้น ก็ต้องประกอบนั้นๆอย่างละเอียดและใกล้ชิด องค์ประกอบที่ทำให้ทุกคนรู้สึกว่ามี การเรียนรวม เราสามารถทำให้เกิดการเรียนรวมได้โดยใช้แนวทางด้านการศึกษา แต่ใช้กิจกรรมการเรียนรู้ในห้องเรียนที่ขึ้นอยู่กับการต้องการภายนอกที่มีนักเรียนเป็นคนเลือกตามพื้นฐาน ความสามารถและสิ่งที่นักเรียนมีปัญหาความยุ่งยาก ที่จะเกิดขึ้นจากการทำเช่นนี้ก็คือเวลาในโรงเรียนที่ใช้ในคาบเรียนจะไม่สามารถแก้ปัญหาที่เราได้พูดกันไปแล้ว ดังนั้นโครงสร้างที่แตกต่างกันจะต้องเกิดขึ้นเพียงพอกับความท้าทายเหล่านี้

ข้าพเจ้าคิดว่าวิธีที่จะหาหนทางแก้ไข การเรียนรวม / การไม่เรียนรวมนั้น ควรจะใช้วิธีการวิจัยค้นคว้าที่เน้นตรงที่องค์ประกอบเหล่านี้ ซึ่งไม่ว่าจะเป็นองค์ประกอบอะไรเหล่านี้จะต้องเป็นต้นกำเนิดของความรูสึกว่า “มีการเรียนรวมกัน” และทำให้นักเรียนรู้สึกว่าคุณเองมีคนรักและมีคนเป็นมิตรด้วยอันเป็นแนวทางด้านจิตวิทยามากกว่า ด้านความคิด



Mapping special education needs : Decisions , routes and destinations.

Janet Tod และ Charles Gains

การจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการพิเศษของเด็ก
:วิธีการกำหนดแนวทางในการปฏิบัติ และจุดหมายปลายทาง

ปลาย ค.ศ.2000 มีการสรุปความต้องการการศึกษาพิเศษ (Special Education Needs : SEN) ซึ่งได้รวบรวมมุมมองนานาทัศนะจากกลุ่มบุคคลที่ทำงานร่วมกัน นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยแคนเทอเบอรี ไครซ์ท์ เชิร์ช ข้อมูลทั้งหมดอาจจะไม่ครอบคลุมแผนการจัดการเรียนรวมทั้งหมด แต่มาถึงขณะนี้ผู้สังเกตการณ์เริ่มยอมรับวิธีการนี้มากยิ่งขึ้น และเริ่มมองในองค์ประกอบที่ดี อย่างไรก็ตามความคิดเห็นที่ได้นำเสนอมีมุมมองที่หลากหลาย ทั้งจากทฤษฎีการเรียนรวม นโยบายและมาตรการต่าง ๆ ได้นำเสนอใน 7 ด้าน ดังนี้

1. วิธีการพิจารณาตัดสินใจใช้แผนความต้องการการศึกษาพิเศษ

แกรรี ฮอร์นไบ ได้กล่าวว่า ทฤษฎีการเรียนรวมและการฝึกปฏิบัติอย่างต่อเนื่องจะทำให้เกิดผลดีถึงแม้ว่าจะขาดหลักฐานงานวิจัยสนับสนุนถึงประสิทธิภาพของงานวิจัย เขาได้ศึกษาจากหลักและวิธีการการเรียนรวมในเรื่องของนโยบาย ทฤษฎี การวิจัย และการปฏิบัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเขาได้ให้เหตุผลว่าผลที่เกิดขึ้นจากการจัดการเรียนรวมคือ เพื่อที่จะพัฒนาวิถีชีวิตของเยาวชนที่มีความต้องการพิเศษ เกิดขึ้นน้อยมาก เขายังได้แนะนำต่อไปว่า เป็นการหลอกลวงที่จะเหมารวมไปทั้งหมดว่า การจัดการเรียนรวมจะเหมาะสมกับความพิการทุกชนิด หรือพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ยาก ๆ เขายังพบอีกว่า ยังไม่มีการร่วมมือกันอย่างจริงจังระหว่างท้องถิ่นและสังคมนโยบายการเรียนรวมควรที่จะกำหนดเป็นมาตรการซึ่งขึ้นอยู่กับความแตกต่างของเด็กเป็นรายบุคคล และเป็นกรณีเฉพาะแต่ละด้าน

2. หลักการในการจัดการเรียนรวม

ไมค์ เบลมเมียร์ส ได้วิเคราะห์ว่า การเรียนรวมภายใต้โครงสร้างของหลักการ "วิธีการที่ใช้ได้ทุกสถานการณ์" ชี้ให้เห็นว่าต้องนำเสนอให้เห็นถึงคำจำกัดความของการเรียนรวม หลักสำคัญที่จะทำให้โครงการเจริญก้าวหน้านั้นจะต้องรวมถึงการพัฒนาโยบายการเรียนรวม ซึ่งเป็นความต้องการสิ่งใหม่ที่จะเกิดขึ้นมากกว่าที่จัดกันอยู่ในปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเขาได้พิจารณาว่าการที่จะให้โครงการนี้เกิดประสิทธิผลและประสิทธิภาพ จะต้องขึ้นอยู่กับองค์ประกอบเหล่านี้

- 2.1 ความเข้าใจในขอบเขตที่กำหนดไว้ในการจัดการเรียนรวม
- 2.2 การเตรียมเครื่องมือวัดประเมินผลที่จะเกิดขึ้นจากการเรียนรวม
- 2.3 มีวิธีการ กระบวนการปฏิบัติที่สร้างสรรค์ และสนับสนุนการเรียนรวม

3. แนวทางปฏิบัติที่หลากหลาย

โทนี บูธ ได้กล่าวถึงการเปรียบเทียบ การปฏิบัติว่าต้องเป็นเรื่องของความต้องการความเอาใจใส่ที่ละเอียดต่อคนอื่นการฝึกฝนจึงจะเกิดผลดีบนพื้นฐานของสมมติฐานที่ว่าเด็กสามารถเรียนรวมกันได้

สำหรับจุดประสงค์นี้เขาได้อ้างถึง การเปรียบเทียบ กลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 ได้แก่ กลุ่มโรงเรียนด้อยโอกาสทางภาคเหนือ ในประเทศอังกฤษ กลุ่มที่ 2 จากกลุ่มโรงเรียนในแอฟริกาใต้ ผลจากการวิจัยนี้ สรุปว่าการพัฒนาโยบายการวางแผนความต้องการการศึกษาพิเศษ ในประเทศอังกฤษได้ปรับปรุงแก้ไข และผ่านการรับรอง ระเบียบวิธีปฏิบัติทางการศึกษาพิเศษ (Code of Practice) ประกอบไปด้วยการทบทวนพื้นฐานความเข้าใจอย่างอิสระ และแผนการเรียนรู้ บูธพบว่า การเรียนรวมทำให้ทุกคนมีส่วนร่วมเพิ่มขึ้นในการจัดการเรียนการสอน แต่ในขณะเดียวกันกิจกรรมทั้งในและนอกหลักสูตร ควรให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมมากยิ่งขึ้น รวมทั้งควรสอดคล้องกับวัฒนธรรม และความต้องการของท้องถิ่นด้วย

4. แนวทางในการพัฒนาครู

จากการรายงานของ คริสโตเฟอร์ โรเบิร์ตสัน ครูในประเทศอังกฤษที่ทำงานเกี่ยวข้องกับการศึกษาพิเศษ ต้องปฏิบัติตามมาตรฐานของกระทรวงศึกษาธิการถึงแม้ว่ามาตรฐานยังต่ำอยู่ ก็เป็นเพราะครูไม่เข้าใจในนิยามที่แท้จริง เพราะฉะนั้นครูทั้งหลายต้องได้รับการฝึกอบรมเพิ่มเติม เพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรวม ซึ่งเป็นแนวคิดที่พึงระวังสำหรับนักการศึกษา จึงจำเป็นที่จะต้องฝึกอบรมบุคลากรให้มีความรู้ความเข้าใจมากยิ่งขึ้น

5. การยอมรับของชุมชน

จอห์น มัวร์ได้กล่าวว่า การยอมรับของท้องถิ่น ควรจะมีการแสวงหาและใช้ทรัพยากรท้องถิ่นอย่างคุ้มค่า ชุมชนในท้องถิ่นต้องมีส่วนร่วมต่อการจัดการศึกษาพิเศษ รวมทั้งการใช้บุคลากรในท้องถิ่นให้เป็นประโยชน์ต่อการจัดการศึกษาที่ผ่านมาพบว่ายังไม่มีมีการใช้ทรัพยากรและบุคลากรในท้องถิ่น ในการจัดการศึกษาพิเศษให้คุ้มค่า

6. การส่งเสริมการเรียนรวม

คาร์ล พาร์สัน ให้ความเห็นว่าสังคมของการเรียนรวมได้แพร่หลายมากขึ้น แต่ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับความเชื่อ ความศรัทธา ยังมีความเชื่อบางส่วนที่ไม่เห็นด้วย แต่อย่างไรก็ตาม การศึกษาก็ยังเป็นสิ่งสำคัญสำหรับเด็กที่ไม่อาจปฏิเสธได้ เขาได้ศึกษาเอกสารงานวิจัยของกระทรวง (DFEE) เมื่อเร็ว ๆ นี้และพบว่า การจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิเศษได้รับการยกย่องชื่นชมมาก แต่ก็ยังมีข้อบกพร่อง หรือจุดอ่อนอยู่ 3 ด้านด้วยกัน คือ

1. ความสัมพันธ์ของบทบาทของพ่อแม่
2. บทบาทของชุมชน
3. การสนับสนุนการเรียนรู้ จากหน่วยงานต่าง ๆ

ถ้าหน่วยงานและบุคคลที่เกี่ยวข้องเหล่านี้ ให้ความร่วมมือและร่วมกันพัฒนาจะทำให้ความต้องการการศึกษาพิเศษ มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

7. การวางแผนความก้าวหน้า

เจเน็ต ท็อด เสนอความคิดเห็นว่า การพัฒนาแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) จะทำให้โรงเรียนได้ทราบความก้าวหน้าโดยตรงจากการเรียนรวมเธอยังสรุปว่าประสิทธิภาพของการเรียนรวมดูได้จากการประเมินผลจากความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียน ดังนั้น จะมีการแสดงค่าของความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรงอย่างชัดเจน ท็อด ยังพบว่า การสร้าง IEP จะเป็นหลักฐานที่เชื่อถือได้ และเป็นการจัดเก็บข้อมูลเป็นระบบในการเรียนรวมทำให้ครูได้วางแผนและนำไปปฏิบัติ และได้ทราบผลการพัฒนาของนักเรียนเป็นรายบุคคล

จากความคิดเห็นของนักการศึกษาที่ได้กล่าวมาแล้ว พอจะสรุปความต้องการการศึกษาพิเศษได้ 3 แนวทางใหญ่ ๆ ดังนี้

1. การตัดสินใจในการเลือกความต้องการการศึกษาพิเศษ

1.1 ต้องเกิดจากความพอใจ และเห็นคุณค่า คุณธรรม มีความศรัทธาเชื่อมั่น และให้การสนับสนุนทั้งหัวใจ ในความคิดรวบยอดของการเรียนรวม

การเริ่มต้นครั้งแรก ย่อมจะมีความแตกต่าง และความสลับซับซ้อนของการจัดกิจกรรม เพื่อที่จะทำให้การเรียนรวมประสบความสำเร็จ

1.2 ต้องมีเครื่องมือ อุปกรณ์ ที่หลากหลายรูปแบบ ให้เลือกใช้ได้ในหลาย ๆ กรณี ซึ่งจากการวิจัยที่ผ่านมาความต้องการการศึกษาพิเศษ เป็นไปด้วยดีและมีการขยายผลอย่างแพร่หลาย แต่ความรู้และความเชี่ยวชาญของผู้ปฏิบัติก็เป็นส่วนหนึ่งที่จะทำให้เกิดความก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว หรือเป็นไปอย่างช้าๆ

ฉะนั้นผู้ที่นำไปใช้จะต้องศึกษากลยุทธ์และวิธีการว่าทำอย่างไร จึงจะทำให้การเรียนรวมเกิดประโยชน์สูงสุด

1.3 ควรจะมีแหล่งทรัพยากรในการจัดการเรียนรู้ ทั้งในท้องถิ่นและชุมชน และควรจะใช้ทรัพยากรและแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่นให้เกิดประโยชน์และคุ้มค่ามากที่สุด

2. แนวทางการปฏิบัติ

2.1 ไม่ควรเลือกวิธีการเดียวกันในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพราะเด็กแต่ละคนจะมีความบกพร่อง / ผิดปกติแตกต่างกันและสภาวะแวดล้อมที่แตกต่างกันของแต่ละบุคคล

2.2 ควรจะปรับเปลี่ยนวิธีให้เหมาะสมกับการเรียนรู้ซึ่งมีหลายแนวทางที่จะทำให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

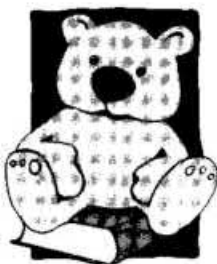
2.3 การกำหนดแนวทางในการปฏิบัติ จะต้องคำนึงถึงพื้นฐานความแตกต่าง และความต้องการของแต่ละบุคคลไม่ใช้ทำตามกันเป็นแพ้นั้น แต่ควรจะคำนึงถึงผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นกับเด็กเป็นสำคัญและควรจะเป็นวิธีการที่สะดวกและจัดทำได้ง่าย

3. จุดหมายปลายทาง

3.1 ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาพิเศษต้องศึกษาถึงความเปลี่ยนแปลงของสังคม ความคิดเห็นของบุคคล ความรู้ ความสามารถของบุคคลในสังคม จึงจะทำให้การเรียนรู้รวมประสบความสำเร็จ

3.2 นับแต่นี้ต่อไปจะมีเด็กหลายประเภทที่อยู่ในห้องเรียนรวมมากยิ่งขึ้น แต่จะรวมได้มากน้อยแค่ไหนก็ยังมิข้อจำกัดอยู่

3.3 การจัดการเรียนรวมต้องคำนึงถึงสิทธิของเด็กเป็นสำคัญจะต้องไม่ให้สิทธิของบุคคลหนึ่งไปล่วงเกินสิทธิของอีกคนหนึ่ง ทำอย่างไรเด็กจึงจะได้รับสิทธิเท่าเทียมกันและต้องไม่รบกวนสิทธิของผู้อื่น



Inclusion or delusion : Can one size fit all ?

GARRY HORNBY

เรียบรวมหรือภาพลวงตา

: กำหนดได้เพียงรูปแบบเดียวเท่านั้นหรือ

ข้อโต้แย้งที่สำคัญของการจัดการศึกษาพิเศษในปัจจุบันนี้จะมุ่งไปสู่การจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษทุกคนในโรงเรียนเรียนรวมเป็นเวลา 7 ปีมาแล้ว Garry เคยเขียนบทความเรื่อง "Support for learning" เกี่ยวกับทฤษฎี นโยบาย การวิจัย แนวการปฏิบัติของการศึกษาแบบเรียนรวมในขณะนั้นตามความเห็นของ Garry ทฤษฎี และการปฏิบัติเกี่ยวกับการเรียนรวมล้าหน้ากว่านโยบายแห่งชาติ ถึงแม้ว่าการวิจัยประสิทธิภาพของการเรียนรวมยังมีน้อย Garry คิดว่าสิ่งที่เขาเขียนไปจะได้รับผลสะท้อนในแง่ลบแน่นอน จากคณะผู้เกี่ยวข้องในวงการการศึกษาพิเศษและเขาก็ได้รับจริง ๆ ได้รับมากกว่าทุกบทความของเขาจากครูในโรงเรียนเรียนรวมและแม้จากครูในโรงเรียนพิเศษก็ไม่สนับสนุนร้อยเปอร์เซ็นต์

หลังจากที่มีการตีพิมพ์บทความออกไป ในเรื่องการนำเด็กพิเศษเข้าเรียนรวมกับเด็กปกติในขณะที่ยังมีข้อโต้แย้งกันอยู่ว่าควรรวมหรือไม่ นักเขียนบางคนให้ความเห็นว่าการเรียนรวมถือเป็นสิทธิของเด็กทุกคนที่จะได้รับการศึกษาแบบนี้ ซึ่งมีบางคนเตือนเขาว่าการเรียนรวมนี้อาจนำไปสู่ความเสื่อมโทรม หรือความล้มเหลวทางการศึกษา

บางทีในสถานการณ์นี้ก็ไม่เป็นที่น่าแปลกใจ เพราะการจัดการศึกษานี้ดูค่อนข้างจะอ่อนไหวต่อคำวิพากษ์วิจารณ์ มีข้อที่ไม่เห็นด้วยจากผู้สอนเด็กพิเศษเองเกี่ยวกับการปฏิบัติ การฝึกหัด ดังนั้นจึงมีความจำเป็นสำหรับคนที่เกี่ยวข้องรวมทั้งครูพ่อแม่ที่จะสงสัยว่าการเรียนรวมนี้จะได้ผลหรือไม่

ในบทความนี้จะทบทวนวารสารต่าง ๆ เกี่ยวกับการเรียนรวมในข้อโต้แย้งในสิ่งที่ชาติพิมพ์ไว้ตั้งแต่ปี 1992 การก้าวหน้าในเรื่องนโยบาย ทฤษฎี และการวิจัย และการดำเนินการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม

แนวนโยบาย

นโยบายการจัดการศึกษาทั้งในประเทศอเมริกาและประเทศอังกฤษสนับสนุนเด็กที่มีความต้องการพิเศษจำนวนมากในโรงเรียนเรียนรวม แต่ในขณะเดียวกันอำนาจในการจัดการศึกษาให้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษก็ยังงดดำเนินการต่อไปการอนุญาตให้มีการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษยังดำเนินการตามกฎหมาย การหารูปแบบความต้องการการศึกษาพิเศษ การเรียกร้องให้รัฐบาลยอมรับในรูปแบบของการเรียนรวม โดยการลงทะเบียนเด็กนักเรียนที่ครบเกณฑ์ ทุกคนไว้ในโรงเรียน นอกเสียจากจะมีเหตุผลอื่น

แนวทางการปฏิบัติของการจัดการศึกษาพิเศษ ขณะที่มีการเตรียมการจัดให้ตรงกับความต้องการของเด็กควรจัดโดยเน้นความสำคัญไปที่ความต่อเนื่องของความต้องการมากกว่าจัดเรียนรวมโดยยึดตามทฤษฎีหรือปรัชญา

ด้านทฤษฎี

นักการศึกษาต่าง ๆ เช่นในอเมริกาเหนือได้ให้ความสนใจเรื่องการเรียนรู้รวมมาก เช่น Lipsky และ Garner ได้สำรวจโรงเรียนเกือบ 1,000 โรงเรียนสรุปว่ามีปัจจัย 7 ประการ ที่มีความจำเป็นที่ทำให้การจัดการศึกษาแบบเรียนรวมประสบความสำเร็จได้แก่

1. วิสัยทัศน์ของผู้นำ
2. ความร่วมมือกันของบุคคลที่เกี่ยวข้อง
3. การประเมินผลแบบใหม่
4. การช่วยเหลือคณะทำงานและนักเรียน
5. เงินทุนสนับสนุนที่เหมาะสม

6. การมีส่วนร่วมของพ่อแม่

7. รูปแบบของโปรแกรมการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ การปรับหลักสูตรและการสอน

นอกจากนี้ Forest, Pearpoint และ O'Brient คิดว่าเครื่องมือที่จะช่วยให้การสอนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เช่น แผนที่และทางเดิน ซึ่งเป็นเทคนิคการวางแผนการสอนอย่างสร้างสรรค์ออกแบบเพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพเช่นเดียวกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นการสร้างระบบความสัมพันธ์ให้มีการติดต่อกันระหว่างเพื่อนฝูงอย่างกว้างขวางกับเพื่อนในโรงเรียนและชุมชน อย่างไรก็ตามดูเหมือนว่าจะมีการประเมินผลน้อยมากเกี่ยวกับการใช้องค์ประกอบและเครื่องมือเหล่านี้

ในอังกฤษมีผู้เขียนสนับสนุนการเรียนรวม เช่น Aincow และ Thomas ซึ่งเป็นครูสอนการศึกษาพิเศษ นักเขียนใน British Journal of Special Education ที่ชื่อว่า Lindsay เตือนว่าการเรียนรวมมีปัญหาแน่นอนในระยะเวลาอันสั้นนี้ ดังนั้นการที่จะส่งเสริมการเรียนรวมควรคำนึงถึงค่านิยมด้วย จริง ๆ แล้วมีความจำเป็นแค่ไหนที่เด็กพิเศษจะต้องเรียนในโรงเรียนที่มีอยู่ในท้องถิ่น หรือจะได้รับการศึกษาที่ดี

Thomas ได้แย้งว่าโรงเรียนเรียนรวมต้องรับเด็กทุกคนเข้าเรียนเพื่อสิทธิของการอ่านออกเขียนได้ ความยุติธรรม เรื่องระยะเวลาของการได้รับการเปลี่ยนแปลงของการจัดการเรียนรวมเขาได้ทำการวิจัยและค้นพบว่ามีความยุ่งยากและอุปสรรคมากมาย สิ่งที่เป็นปัญหาคือความร่วมมือของครูทั่วไป ครูชุดสนับสนุนและครูที่สอนในชั้นเรียนซึ่งเป็นกุญแจนำไปสู่ความสำเร็จ ซึ่งจริง ๆ แล้วก็ล้มเหลวเนื่องจากเวลาที่ครูจะมีปฏิสัมพันธ์กันนั้นสั้นเกินไป ครูที่สนับสนุนขาดทักษะการมีมนุษยสัมพันธ์ มีทัศนคติในทางลบต่อครูที่สอนในห้องเรียน Martons กล่าวว่ากลุ่มนักเรียนที่แยกออกมาเรียนในกลุ่มย่อยมีผลการเรียนก้าวหน้ากว่านักเรียนที่เรียนในชั้นเรียนปกติ Lingard กล่าวว่า การสอนในกลุ่มย่อยมีความก้าวหน้าในเรื่องการอ่านและการสะกดคำมากกว่าเด็กในชั้นเรียนปกติ

Dyson พร้อมกับเพื่อน ๆ ได้สนับสนุนว่าเราควรละทิ้งแนวคิดดั้งเดิมในเรื่องกฎเกณฑ์ การศึกษาพิเศษควรเข้าสู่การเรียนรวม และในทำนองเดียวกัน Ainscow ได้เขียนบทความมากมายในแง่บวกของเขาเกี่ยวกับประสิทธิภาพของการศึกษาพิเศษว่าควรสนับสนุนให้นักเรียนได้เรียนเต็มความสามารถของเขาดังนั้นในระบบโรงเรียนต้องร่วมมือกันทั้งหมดครูควรได้รับการสนับสนุนให้กล้าแสดงออกและได้แสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่ในเรื่องที่ทำ อย่างไรก็ตาม Lingard ได้วิพากษ์วิจารณ์ Dyson และ Ainscow บนพื้นฐานที่ว่าอุดมการณ์มากเกินไป และปฏิบัติยาก เขาได้เสนอว่าถ้าจัดให้มีการเรียน รวมนักเรียนจะทำให้เราเชื่อในการออกแบบการเรียนให้กับเด็กพิเศษ Crockett ในอเมริกาก็มีความวิตกกังวลเหมือนกันที่จะให้เด็กพิเศษเข้าเรียนในโรงเรียนปกติ

สำหรับการจัดการเรียนรวมในอเมริกาจากบทความเรื่อง Illusion of full Inclusion : A comprehensive critique of a current special education bandwagon โดย Hallahan กล่าวว่าการจัดการศึกษาเรียนรวมเป็นการทำตาม ความนิยม ซึ่งการทำเช่นนั้นอาจพากันไปตายได้ เขากล่าวเตือน

งานวิจัย ผลกระทบของการเรียนรวม

ข้อค้นพบจากบทความ 7 เรื่อง ในเรื่องการเรียนรวม สรุปได้ว่า เน้นที่จุดมุ่งหมายที่เด่นชัดที่ต้องการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม งานวิจัยยังพบว่าการจัดการแบบเรียนรวมนี้ประสบความสำเร็จด้านการศึกษาด้านทักษะการเข้าสังคม ลดการทำผิดเพิ่มความมั่นใจในตนเอง เป็นการส่งเสริมการอยู่ร่วมกันของมนุษย์ เป็นการเพิ่มการมีส่วนร่วมในการเข้ามาช่วยเหลือของผู้ปกครอง ประกอบทั้งข้อกำหนดลักษณะของเด็กที่จะได้รับการศึกษาไม่มีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อไป เพราะเด็กพิเศษทุกประเภทมีสิทธิเข้ารับการศึกษเท่าเทียมกัน

ความเห็นของผู้ปกครองและตัวเด็ก ระดับความพึงพอใจของผู้ปกครองไม่แตกต่างกันระหว่างการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมหรือการศึกษาเฉพาะแต่พวกเขาให้ความสนใจในโปรแกรมการเรียนมากกว่า Lowenbraun, Madge และ Affleck

สำรวจระดับความพึงพอใจของผู้ปกครองในการนำเด็กเข้าสู่โรงเรียนปกติ พบว่า 88% มีความพึงพอใจด้านการจัดสถานที่ อย่างไรก็ตามพวกเขา พบว่า ผู้ปกครองมีความพึงพอใจในโปรแกรมการเรียนพิเศษที่จัดให้เฉพาะมากกว่าการจัดการเรียนให้ในห้องเรียนปกติ

สรุปก็คือ ผู้ปกครองไม่ได้ต่อต้านไม่ว่าจะเป็นการเรียนรวม หรือการเรียนแยกเฉพาะ

ข้อสังเกตจากตัวครู

รายงานการวิจัยพบว่า ผลกระทบหลักต่อการเรียนรวม คือทัศนคติของครู พวกเขากล่าวว่า ความเชื่อในการเรียนรวม ปฏิภิรยาของครู จะเป็นตัวชี้บอกว่า การจัดการศึกษาแบบเรียนรวมจะประสบความสำเร็จหรือไม่ เพราะการยอมรับแนวคิดการเรียนรวมมีครูครึ่งหนึ่งที่ต้องการสอนเด็กพิเศษครูอีกส่วนหนึ่งยังคิดว่า การจัดการเรียนรวมยังเหมาะสมอยู่และสิ่งที่สำคัญคือครูยังมีทัศนคติในทางลบต่อการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม

แนวทางการปฏิบัติ มี 9 องค์ประกอบ

1. การใช้เวลาที่เหมาะสมให้กับเด็กในการสร้างความพึงพอใจในการอยู่ในสังคมของชั้นเรียนปกติ
2. การเปิดโอกาสให้ครูได้มีสิทธิเลือกที่จะสอนเด็กพิเศษนี้หรือไม่และเพิ่มทัศนคติที่ดีในเรื่องความจำเป็นในการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมของครู
3. มีหลักประกันในการสรรหาบุคลากรที่เหมาะสม และเครื่องมือช่วยทางด้านร่างกายแก่เด็กพิเศษอย่างพอเพียง
4. สนับสนุนโรงเรียนให้พัฒนาการออกแบบ แบบฝึกต่าง ๆ เพื่อสนองความต้องการในการเรียนของนักเรียน ความต้องการของผู้ปกครอง และบุคลากรที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย

5. การดำเนินการอย่างต่อเนื่องในการบริการการสอนกลุ่มย่อย และถือว่า
แนวทางการเรียนรวมเป็นเพียงทางเลือกหนึ่งเท่านั้น
6. การดำเนินการต้องเป็นไปอย่างต่อเนื่องในการจัดการศึกษาตามความ
ต้องการ นักเรียนสามารถเลือกแนวทางการเรียนของตนเองมิใช่
กำหนดไว้เพียงรูปแบบเดียว
7. มีหลักประกันในการพัฒนาระดับความสามารถของคณะทำงานตาม
ความต้องการ
8. พัฒนาแนวทางในการจัดการศึกษาปรับปรุงหลักสูตรเพื่อให้เป็นไปตาม
ความต้องการของนักเรียน เปิดกว้างในการแสดงความสามารถอย่าง
เต็มระดับโดยการใช้การสอนและหลักสูตรให้เหมือนกับที่จัดให้กับ
นักเรียนปกติ
9. ปรับความเข้าใจให้ตรงกัน ทางด้านแนวคิด จิตวิทยา และหลักประกัน
ในวิธีการเรียนรวม ทั้งครู ผู้ปกครอง ผู้เกี่ยวข้อง ควรปราศจากเรื่อง
โต้แย้งต่อกันในทุก ๆ เรื่อง

unaspu

ตามแนวนโยบายแห่งชาติดำเนินการให้เด็กพิเศษเข้าเรียนในโรงเรียนปกติ
ขณะเดียวกันก็มีข้อโต้แย้งของบุคคลที่เกี่ยวข้อง แต่ก็มีเสียงที่เห็นด้วยมากกว่า
เสียงที่คัดค้าน ดังนั้นแนวโน้มที่จะนำเด็กพิเศษนี้เข้าเรียนในโรงเรียนปกติจึงมี
มากขึ้น แต่ก็ยังมีนักเรียนบางส่วนที่เรียนแยกออกไป การดำเนินการเรียนรวมยัง
ขาดข้อสนับสนุนทางการวิจัย ถึงความมีประสิทธิภาพในกระบวนการจัดการ โดย
เฉพาะขาดการศึกษาที่จะบ่งบอกให้เห็นผลลัพธ์ของโปรแกรมการเรียนว่าจะมี
ประสิทธิภาพในอันที่จะทำให้คุณภาพชีวิตของเด็กพิเศษนี้ดีขึ้นเพียงไร

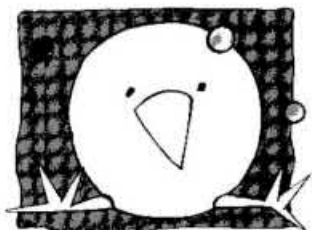
ดังนั้นดูเหมือนว่าผู้ให้การสนับสนุนกำลังหลอกตัวเองอยู่ และบางทีก็
หลอกผู้อื่นด้วย ในขณะที่มีข้อโต้แย้งว่าการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมจะสำเร็จ
หรือมีปัญหา นโยบายการจัดการเรียนรวมในขณะนี้จึงยังไม่เหมาะสมเท่าไร

เนื่องจากความกดดันจากโรงเรียนปกติไม่ค่อยเต็มใจเท่าไรที่จะรับเด็กพิเศษนี้เข้าไป จนกว่าจะมีเหตุผลทางการวิจัยมาสนับสนุน

นักการศึกษาจำนวนหนึ่งที่ไม่เห็นด้วยและให้ข้อเสนอแนะว่าเด็กทุกคนรวมทั้งเด็กพิเศษนี้ไม่น่าจะต้องมาเรียนที่เดียวกันแต่ส่วนมากก็เห็นด้วยในการจัดการเรียนรวม และเห็นว่าควรมีการสนับสนุนด้านสังคมให้มากขึ้นสำหรับนักเรียนทุกคน นักการศึกษาพิเศษโดยทั่วไปก็เห็นพ้องต้องกันว่าเด็กพิเศษนี้สามารถเข้าเรียนในชั้นเรียนปกติได้ ถ้าเข้าไปในโรงเรียนที่ดีมีจริยธรรมที่ดี มีการฝึกหัดด้านการจัดการเรียนสำหรับเด็กพิเศษที่ดี มีทรัพยากรมนุษย์และสื่ออย่างเพียงพอ

สิทธิที่สำคัญที่สุดของเด็กพิเศษนี้คือสิทธิที่จะได้รับการศึกษาอย่างเหมาะสม และสิทธินี้รวมถึงการเข้าไปอยู่ในชุมชนที่เขาเติบโตขึ้น ดังนั้นการจัดแยกกลุ่มออกมาจะทำให้เขาถูกกีดกันสิทธิทั้งสองอย่างนั้น จึงมีการพิจารณาว่าวิธีที่ดีที่สุดคือให้ปรับปรุงแผนนโยบายให้เด็กพิเศษนี้เข้าเรียนรวมองค์ประกอบ 9 ประการที่กล่าวข้างต้นจะช่วยให้การจัดการเรียนการสอนนี้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นและช่วยให้เขาอยู่ในสังคมอย่างมีความสุขเมื่อเขาจบออกจากโรงเรียนไป

ดังนั้นบทสรุปของการเรียนรวมนี้ นโยบายที่จำกัดว่าจะรวมเด็กทุกคนเข้าสู่โรงเรียนปกติ ควรล้มเลิกไปไม่ว่าจะรวมอยู่ในโรงเรียนหรือรวมอยู่ในสังคม หรือรวมตามหน้าที่ก็ตามควรจะคิดพิจารณาและมาตัดสินว่าเด็กแต่ละคนมีความต้องการอย่างไรในแต่ละสถานการณ์ ถ้าเราสามารถตัดสินได้และเป็นที่ยอมรับซึ่งนักการศึกษาควรดูว่าเด็กเขาตัดสินใจอย่างไรแทนที่จะจัดให้เพียงรูปแบบเดียวเหมือนกันหมด



Viewing inclusion from a distance : Gaining perspective from comparative study

Tony Booth

มุมมองหนึ่งของการเรียนรวม : แนวคิดที่ได้จากการศึกษาเปรียบเทียบ

ในบทความนี้ผู้เขียนได้สนับสนุนการศึกษาเปรียบเทียบสู่ทฤษฎี นโยบาย และการฝึกฝนของการเรียนรวม ผู้เขียนเชื่อมโยงคำจำกัดความของการเรียนรวม (Inclusion) กับการศึกษาเพื่อปวงชน (Education for All) เจาะลึกของข้อตกลง ความพยายามที่จะพัฒนาการศึกษาขั้นพื้นฐานกับการมีส่วนร่วมในประเทศที่ยากจน ซึ่งการศึกษาใน 2 เรื่อง เป็นการศึกษาในมุมมองของการเรียนรวมในประเทศที่ร่ำรวยกับอันดับ 2 ในประเทศที่ยากจนกว่า

ระยะเวลา

ปลายปี ค.ศ. 1990 คำว่า เรียนรวม (Inclusion) แพร่หลายมากขึ้นอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนในประเทศอังกฤษ แต่คำจำกัดความยังไม่กระจ่างชัดในทางการศึกษาเราจะต้องให้คำจำกัดความที่แจ่มชัดขึ้น

คำนิยาม “การเรียนรวม ” / “ การไม่ได้เรียนรวม ”

ผู้เขียนให้คำนิยามของคำว่าเรียนรวม (Inclusion) ในทางการศึกษาว่าเป็น การเชื่อมโยง 2 กระบวนการ คือ กระบวนการเพิ่มความร่วมมือของผู้เรียนและ

การไม่ได้เรียนรวมในเรื่องของหลักสูตรวัฒนธรรมและสังคมรอบตัวคำจำกัดความของความคิดเกี่ยวกับความจริงของความกดดันในการเรียนรวมและจำเป็นที่จะต้องแนะนำและต่อต้าน ถ้าการมีส่วนร่วมของผู้เรียนเพิ่มขึ้น ผู้เขียนเริ่มต้นที่จะเรียกโครงการนี้ว่าการเรียนรวมและการไม่ได้เรียนรวมที่จะสนับสนุนกระบวนการทั้ง 2 ชนิด การเรียนรวมและการไม่ได้เรียนรวมเป็นโครงการที่ไม่รู้จัก ประยุกต์ใช้กับผู้เรียนทั้งหลายที่ถูกทำร้ายจากการไม่ได้เรียนรวมจากโรงเรียนท้องถิ่นและระบบการเรียนที่สร้างองค์ความรู้ซึ่งเป็นที่ยอมรับและตอบสนองความแตกต่างของผู้เรียนในกลุ่มธรรมดา

การเรียนรวมและการศึกษาเพื่อปวงชน

การนำแนวความคิดของความต้องการการศึกษาพิเศษ (Special Education Needs) คือปัญหาสำหรับการพัฒนา การฝึกการเรียนรวมในประเทศที่ร่ำรวยมีเท่าๆ กับในประเทศที่ยากจน ในบริบทนี้ ผู้ซึ่งไม่มีการศึกษาและอัตราการรู้หนังสือต่ำและการไม่ได้เรียนรวมจำนวนมากกดดันในเรื่องการศึกษาของกลุ่มสัมพันธ์เช่น กลุ่มเด็กผู้หญิงที่ถูกเบียดเบียนจากการจัดหาพื้นฐานทางสังคม การศึกษาสำหรับปวงชน (Education for All) จะมีส่วนสัมพันธ์ทำให้เสียหายอย่างต่อเนื่องในหลายประเทศที่ยากจนมีนโยบายการศึกษาขั้นพื้นฐาน การศึกษาพิเศษและนโยบายการเรียนรวม

การศึกษาเพื่อปวงชน (Education for All) เงื่อนไขของข้อตกลงนี้ได้มีมติเห็นชอบโดย United Nations Organisation ที่เป็นสัญญาณให้เกิดความเปลี่ยนแปลงความคิดของสิทธิสากลทางการศึกษา จากการประชุมที่จอมเทียนในปี 1990 ในความคิดของผู้เขียน การศึกษาเพื่อปวงชนเป็นโครงการเกี่ยวกับการเรียนรวมและการไม่ได้เรียนรวม ซึ่งรวมเข้าด้วยกันและเปลี่ยนแปลงงานของความต้องการการศึกษาพิเศษ ทั้ง 2 อย่างนี้เกี่ยวข้องกันทางด้านขีดจำกัดและการจัดหาเป็นลักษณะร่วม ของการศึกษาขั้นพื้นฐานสำหรับผู้เรียนทุกคน

ลักษณะของผู้เรียนที่ถูกปิดกั้นความสามารถที่จะเรียนและมีส่วนร่วม

- ๕ ผู้เรียนที่ยากจน
- ๕ ผู้เรียนที่ได้รับผลกระทบจากสงคราม
- ๕ ผู้เรียนที่ได้รับผลกระทบจากสิ่งแวดล้อมที่เลวทรามและเปลี่ยนแปลง
- ๕ ผู้เรียนที่เป็นเหยื่อของการถูกกระทำและการล่วงละเมิด
- ๕ เด็กข้างถนน
- ๕ เด็ก ๆ ที่ได้รับการอบรมโดยรัฐ (ถูกกักกัน)
- ๕ กรรมกรเด็ก
- ๕ ผู้เรียนไร้ความสามารถ
- ๕ เด็กผู้หญิง
- ๕ ผู้เรียนที่ได้รับผลกระทบจาก HIV และ AIDS
- ๕ ผู้เรียนที่ภาษาทางบ้านแตกต่างจากภาษาในการศึกษา
- ๕ ผู้เรียนที่อยู่ไม่เป็นหลักแหล่ง
- ๕ ผู้เรียนที่ได้รับการกตชี (ในวัยเยาว์)
- ๕ ผู้เรียนที่มีสถานที่เรียนไม่เพียงพอหรือไม่เหมาะสมทางด้านหลักสูตรการสอน
- ๕ ผู้เรียนที่ด้อยศักดิ์หรือมีบุตรตั้งแต่เยาว์วัย

นักวิจัยได้อธิบายและจำแนกถึงความกีดกันในการไม่ได้เรียนรวม และความเป็นไปได้ในการเรียนรวม โดยดูจากกลุ่มคำถามง่าย ๆ

- ๕ ใครคือผู้ถูกปิดกั้นความสามารถในการเรียนและการมีปฏิสัมพันธ์
- ๕ อะไรคือตัวกีดขวางการเรียนรู้และการมีปฏิสัมพันธ์
- ๕ ทำอย่างไรให้ตัวกีดขวางการเรียนรู้และการมีปฏิสัมพันธ์ลดน้อยลง
- ๕ อะไรเป็นแหล่งเรียนรู้ที่มีอยู่ที่จะสนับสนุนการเรียนรวมและการมีปฏิสัมพันธ์
- ๕ ทำอย่างไรที่จะให้แหล่งเรียนรู้พร้อมที่จะเคลื่อนที่ไปตอบสนองการเรียนรวมและการมีปฏิสัมพันธ์

การมีกรอบความคิดแบบเดียวกัน

การมีกรอบความคิดอย่างเดียวกันกับประเทศทางใต้ จะมีประโยชน์ในทางบวกที่จะวิเคราะห์อุปสรรคต่าง ๆ ในการเรียนรู้ต่างๆของคนในประเทศอังกฤษจากการที่นักวิจัยทำการศึกษเปรียบเทียบประเทศทางเหนือและประเทศทางใต้ พื้นที่ในการพัฒนามักเรียนนามามากจากบังคลาเทศมีหลายเรื่องที่เราได้เรียนรู้โดยชุมชนเกี่ยวกับผลของการอยู่อย่างแออัด และการสนับสนุนให้เด็กเล็ก ๆ ไปรวมกับพวกอันธพาล เรื่องของชุมชนภายในโรงเรียนเกี่ยวกับเรื่องของโอกาสที่จะใช้ภาษาแรกในการสอนและเรื่องของความเหมาะสมในการใช้ชั่วโมงในการสอนอ่านมาสนับสนุนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในเรื่องต่าง ๆ เราได้พิจารณาแหล่งเรียนรู้ต่างๆภายในชุมชนประกอบกับการที่ได้ข้อมูลการเรียนรู้จากครู ประชากรที่อาศัยอยู่ในบริเวณเหล่านี้ได้ใช้แหล่งเรียนรู้เหล่านี้ เราได้พูดถึงความร่วมมือของครูกลุ่มต่าง ๆ และผู้ช่วยกลุ่มต่าง ๆ ที่จะช่วยสนับสนุนให้ผู้เรียนในโรงเรียนได้ใช้แหล่งเรียนรู้เหล่านี้ทางโรงเรียนรู้สึกอย่างไรบ้าง และผู้เรียนรู้สึกอย่างไรบ้างกับแหล่งเรียนรู้เหล่านี้ ระดับของรัฐบาลที่จะมาให้คำแนะนำ หัวหน้าสถานศึกษาในเขตนั้นก็ได้รับเรียนไปว่าสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ควรจะดำเนินต่อไปไม่ควรจะสิ้นสุด เนื่องจากการขาดงบประมาณสนับสนุน

บทเรียนของการพัฒนาทางด้านนโยบายในประเทศอังกฤษ

ดูเหมือนว่าการที่เราออกจากกรอบความคิด (framework) เพื่อที่จะเข้าใจการเรียนรวม/การไม่ได้เรียนรวม มันยังไม่แจ่มชัดในการที่รัฐจะแบ่งแยกนโยบายออกไป แนวโน้มที่จะเปลี่ยนไปจากอันเดิมจากความต้องการพิเศษจากกรอบความคิดที่จะทำให้เกิด ความเข้าใจระหว่าง การเรียนรวม และการไม่ได้เรียนรวม จริงๆแล้วมีอยู่ในหลักสูตรและนโยบายของรัฐบาล แต่การที่ระบุไว้นั้นยังไม่กระจำจกนัก ที่จริงคงไม่ต้องใช้เวลาหรือความพยายามมากนักที่จะเข้าใจรูปแบบของการเรียนรวม และการไม่ได้เรียนรวม ว่าสิ่งเหล่านี้เป็นธรรมชาติทางสังคมและก็จะสร้างนโยบายที่เหมาะสมของการเรียนรวม และการไม่ได้เรียนรวม เรื่องเกี่ยวกับนโยบายในเรื่องนี้ไม่มีเอกสารทางราชการฉบับใดที่ระบุไว้ว่าจะเรียนรวมความกดดัน

ที่จะไม่ได้เรียนรวมภายในโรงเรียนที่มีการแข่งขันสูง เนื่องจากมุ่งแต่เด็กเก่ง
เนื่องจาก เด็กที่มีปัญหาเหล่านี้จะสร้างปัญหาให้กับทางโรงเรียน หากมีนโยบาย
ที่จะเรียนรวมจะต้องมีการเขียนไว้อย่างชัดเจน อย่างไรก็ตามความกดดันที่จะไม่
รวมอยู่ด้วยนั้นจะผูกมัดกับการศึกษาพิเศษจะไม่มีใครพูดถึงเท่าไร ดังนั้น
นโยบายที่เราจะต้องทบทวนดูว่าเราจะรวมหรือไม่รวมไว้ด้วยหรือเปล่า เพื่อที่
จะให้มีการเรียนรวมมาก ความคิดรวบยอดที่จะสนับสนุนให้เด็กแต่ละ
ประเภทไม่ว่าจะเป็นเด็กเก่งหรือเด็กด้อยมีการศึกษาเท่าเทียมกัน เราจะต้อง
วางแผนว่าจะสอนอย่างไรสำหรับเด็กเหล่านี้ ซึ่งมีทั้งเด็กปกติ เด็กมีปัญหาต่าง ๆ
แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลจะเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตร จะช่วยให้เด็กที่มี
ปัญหามีปัญหาน้อยลง อย่างน้อยควรจะต้องมีการคิดใหม่ทำกันใหม่แทนที่จะคิด
แต่เพียงผิวเผิน

ข้อคิดเห็นสุดท้าย

การศึกษาเปรียบเทียบในการพยายามที่จะเข้าใจความหมายของนโยบาย
และการปฏิบัติในประเทศอื่น โดยใช้กรอบความคิดของเราเองเป็นสิ่งที่ดีที่สุด
เมื่อเรามีแนวทางของเราเองที่จะวินิจฉัยวิเคราะห์อย่างระมัดระวังความพยายามที่
จะเข้าใจ การศึกษาพัฒนาการเรียนรวมในประเทศที่ยากจน ซึ่งไม่เกี่ยวข้องและ
ตรงประเด็นกับมุมมองเรื่องการศึกษาพิเศษในเรื่องของการเรียนรวมในการที่จะ
เพิ่มความร่วมมือของผู้เรียน อย่างไรก็ตามข้อบกพร่องของการเรียนรวมซึ่งผล
ของการกระทำของเด็กที่ไร้ความสามารถและกลุ่มผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ
สามารถที่จะแสดงให้เห็นชัดในประเทศที่ร่ำรวย เพื่อที่จะได้ปรับปรุง



Initial teacher education and inclusive schooling

Christopher Robertson

ครูใหม่

และการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม

นโยบายน

John Elliott ได้ตั้งข้อสังเกตในการอภิปรายเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาไว้ดังนี้

กระบวนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลที่กำลังก้าวหน้าในสังคมเป็นสิ่งที่ท้าทายให้โรงเรียนพัฒนาการจัดการศึกษาให้นักเรียนสามารถรับผิชอบในสถานการณ์ต่าง ๆ และสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้ การจัดการเรียนรู้เพื่อสร้างความรับผิชอบนั้น พวกเขาจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาความสามารถเฉพาะบุคคลตามธรรมชาติ ซึ่งขึ้นกับการสร้างวิสัยทัศน์ของคุณค่าแห่งชีวิตรวมทั้งครูผู้สอนต้องพัฒนารูปแบบของการจัดการศึกษาที่เด็กทุกคนเข้าถึงวัฒนธรรมทางสังคมอย่างเท่าเทียมกัน ในทัศนะของเขานั้นโรงเรียนส่วนใหญ่มีความพยายามในการที่จะพัฒนาไปสู่อนาคต

เมื่อพรรคกรรมกรได้รับการเลือกตั้งในปี 1997 ได้ให้การสนับสนุนการจัดการศึกษาในขณะนั้นนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการและแรงงาน (Department for Education and Employment = DfEE) เกี่ยวกับการจัดการศึกษาได้ประกาศไว้ตั้งแต่กรกฎาคม 1997 และมีอีกหลายฉบับที่แสดงให้เห็นถึงการให้ความสำคัญของรัฐบาลในการพัฒนาการศึกษา รัฐบาลยอมรับในความสำคัญของครูในการจัดการศึกษา จากมุมมองของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการจัดการศึกษา

พิเศษเป็นสิ่งท้าทายในการรวมเด็กทุกความสามารถเข้าไปเรียนรวมในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วม(Mainstream Education) ที่เริ่มกลายเป็นความจริงตามเอกสารฉบับหนึ่งของกระทรวง [(Green Paper Excellence for a All Children: Meeting Special Educational Needs (DfEE 1997b)] ในการประชุมเรื่องความต้องการในการจัดการศึกษาพิเศษ ซึ่งได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า “จุดมุ่งหมายสุดท้ายของ ความต้องการในการจัดการศึกษาพิเศษ ต้องจัดให้เด็กเจริญงอกงามเป็นผู้ใหญ่ ดังนั้นการจัดการศึกษาที่เข้มแข็งเช่นเดียวกับสังคมและศีลธรรมต้องปูพื้นฐานการศึกษาให้เด็กได้เรียนรู้กับกลุ่มเพื่อนของเขา จึงมีเป้าหมายที่จะเพิ่มระดับและคุณภาพของการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม (Inclusion) ในโรงเรียนแบบเรียนร่วม (Mainstream School)”

การเรียนรวมถูกบรรจุไว้ในนโยบายการจัดการศึกษา การสนับสนุนควบคู่ไปกับความมุ่งมั่นในการพัฒนาครูด้านทักษะ ความรู้ความเข้าใจ ซึ่งความมุ่งมั่นในการพัฒนาครูนี้มาจากการมองเห็นคุณค่าในความสำเร็จของครูหรือการจัดให้ครูมีโอกาสในการพัฒนาวิชาชีพให้สูงขึ้น ซึ่งค่อนข้างที่จะเป็นความมุ่งมั่นในการสร้างครูมืออาชีพที่ทันสมัยมากขึ้น ซึ่งได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนในเอกสารอีกฉบับหนึ่งของกระทรวง [White Paper Excellence in Schools (DfEE 1997a)] ความว่า “การค้นพบเกี่ยวกับกระบวนการจัดการเรียนการสอนยังคงมีต่อไปอย่างสม่ำเสมอ แม้ว่าโครงสร้างจะเปลี่ยนไปตามกาลเวลา เราเชื่อว่าขณะที่มีแรง กดดันจากการแข่งขันในระดับชาติมากขึ้นและพวกเราต้องเผชิญหน้ากับความต้องการในศตวรรษที่ 21 โดยธรรมชาติของโรงเรียนแล้ว เราคาดหวังที่จะพบกับความเปลี่ยนแปลง”

มีเอกสารฉบับหนึ่งในหัวข้อเรื่องครู : การเผชิญกับความท้าทายของการเปลี่ยนแปลง [Green Paper, Teachers: Meeting the Challenge of Change (DfEE 1998c)] มีความเกี่ยวพันกันอย่างซับซ้อนระหว่างจุดมุ่งหมายและนโยบายสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้เป็นเรื่องของค่านิยมระหว่างนโยบายมาตรฐานและการแข่งขันในระบบความทันสมัย การจัดการศึกษาแบบเรียนรวม และความต้องการ

การศึกษาพิเศษ นี่ถือความกดดันที่อาจจะไม่เคยได้รับการแก้ไขปัญหาให้ลุกลงได้ทั้งหมด แต่มันคือส่วนหนึ่งในบริบทของการจัดการศึกษาพิเศษ และวิธีปฏิบัติในการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม นอกจากนี้ยังมีการดำเนินการในการเตรียมครูใหม่โดยตรงด้วย

ในอนาคตครูใหม่เหล่านี้จะถูกจัดเตรียมอย่างดีที่สุดสำหรับความต้องการในการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม : การสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ และขณะเดียวกันต้องทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อยกระดับมาตรฐานของเด็กทั้งหมดด้วย

ดังนั้น การฝึกอบรมที่จำเป็นสำหรับครูใหม่ทำงานในโรงเรียนเรียนรวมกับเด็กที่พบว่ามีความต้องการการศึกษาพิเศษดังคำอธิบายในระเบียบวิธีปฏิบัติตามความหมายและการประเมินผลของความต้องการการศึกษาพิเศษ จำเป็นหรือไม่ต้องได้รับการอบรมให้เป็นผู้เชี่ยวชาญพิเศษ และให้สัมพันธ์กับระเบียบวิธีปฏิบัติของความต้องการการศึกษาพิเศษหรือควรจะสะท้อนให้เห็นภาพของการสอนแบบเรียนร่วมที่ดีที่สุด ทั้งในโรงเรียน ประถมศึกษาและมัธยมศึกษา โดยมุ่งไปยังการสอนที่สัมพันธ์กับยุทธศาสตร์การอ่านออกเขียนได้แห่งชาติ และการคิดเลขได้เพื่อยกระดับมาตรฐานการศึกษา ความพยายามในการตอบคำถามเหล่านี้คือความตั้งใจของรัฐบาลในการนำเสนอเอกสารที่แสดงเค้าโครงของมาตรฐานความต้องการการศึกษาพิเศษที่สัมพันธ์กับการฝึกอบรมครูเบื้องต้น (ITT = Initial Teacher Training) และการสรุปข้อโต้แย้งสำหรับครูใหม่ มาตรฐานของผู้เชี่ยวชาญพิเศษอยู่ภายใต้ข้อบังคับของการ ฝึกอบรมที่กว้างขึ้น และมาตรฐานกรอบงานภายในกรอบหลักสูตรซึ่งครอบคลุมหลักสูตรการอบรมครูเบื้องต้นและข้อเท็จจริง สรุปได้ว่าในปัจจุบันเราต้องหันมาให้ความสนใจเรื่องการฝึกอบรมความต้องการการศึกษาพิเศษและศึกษาประวัติศาสตร์

ความต้องการการศึกษาพิเศษในการฝึกอบรมเบื้องต้น

ตามประวัติศาสตร์การฝึกอบรมเกี่ยวกับความต้องการการศึกษาพิเศษ และการพัฒนาด้านวิชาชีพ โดยทั่วไปจะเป็นหัวข้อที่ได้รับการละเลย โดยผู้กำหนดนโยบายมานานหลายปีจากรายงานของคณะกรรมการ Warnock ในปี 1978 ซึ่ง Wedell ได้ตั้งข้อสังเกตไว้ว่า “ครูทุกคนต้องรับผิดชอบในการจัดการศึกษาพิเศษ และต้องตระหนักถึงคุณภาพที่เหมาะสมกับงานของพวกเขา” ถึงกระนั้นก็ตามผู้จัดการฝึกอบรมก็ยังขาดความอดทนในความพยายามที่จะพัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรมที่มีคุณภาพ รูปแบบของการจัดการในภาพรวม จึงยังคงไม่เพียงพอและขาดความสำคัญมาเป็นเวลา 15 ปี ในกลางทศวรรษนี้ หลักสูตรการฝึกอบรมเกี่ยวกับความต้องการการศึกษาพิเศษ ซึ่งรายงานภาวะวิกฤตินี้ต่อกระทรวงเน้นความขาดแคลนส่วนใหญ่ในการฝึกอบรม และการขาดความคงเส้นคงวาในยุทธศาสตร์ที่ Warnock ได้กล่าวถึงเมื่อ 18 ปีก่อน ขณะที่กำลังเขียนบทความนี้ตัวแทนการฝึกอบรมครูยังคงทำงานในการพัฒนาด้านวิชาชีพและบทบาทของครูผู้เชี่ยวชาญต่อไป ขณะที่นักเรียนจำนวนหนึ่งที่มีความต้องการการศึกษาพิเศษค้นพบตัวเองว่ากำลังถูกสอบโดยทีมงานที่ปราศจาก ความก้าวหน้าในการฝึกที่เหมาะสม

เมื่อเร็ว ๆ นี้มีปัญหาเกิดขึ้นในการฝึกอบรมเบื้องต้น รายงานการวิจัยจำนวนมากได้รายงานว่าประเด็นสำคัญของปัญหาส่วนใหญ่ในการเตรียมนักศึกษาครูให้มีประสิทธิภาพในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการการศึกษาพิเศษ ปัญหาเหล่านี้ ได้แก่

- ขาดเวลา (โดยเฉพาะอย่างยิ่ง) ในหลักสูตร PGCE
- มีความเชื่อมโยงน้อยระหว่างการสอนในวิทยาลัย มหาวิทยาลัย กับการปฏิบัติโดยใช้โรงเรียนเป็นฐาน
- ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในความรู้ด้านความต้องการการศึกษาพิเศษ ซึ่งนักศึกษา ครู คิดว่าไม่มีประโยชน์สำหรับเขา

- วิธีการที่ใช้ตัวเลือกเป็นฐานในการเข้าถึงความรู้ด้านความต้องการ การศึกษาพิเศษที่ไม่ใช่บังคับสำหรับนักเรียนทั้งหมด หรือไม่เชื่อมโยง ไปยังวิชาที่สอน
- ขาดคำแนะนำเกี่ยวกับการปฏิบัติที่จะนำไปใช้ได้จริงในการค้นหาความต้องการของนักเรียน รวมทั้งคำแนะนำเกี่ยวกับการจัดการกับพวกที่มี พฤติกรรมยุ่งยาก
- การทำงานโดยใช้โรงเรียนเป็นฐาน โดยไม่คำนึงถึงความต้องการของ นักเรียนที่มีความต้องการการศึกษาพิเศษ

ผลฯ

ความยุ่งยากเหล่านี้ยังคงดำเนินต่อไป รวมทั้งปัญหาของหลักสูตรการ ฝึกอบรมครูเบื้องต้น (ITT) ที่มีมากเกินไป และพยายามรวบรวมให้อยู่ในหลักสูตร PGCE และกิจกรรมต่าง ๆ ที่โรงเรียนต้องทำ ด้วยความไม่สบายใจ ทำให้เรื่อง รุนแรงมากขึ้น สิ่งที่เป็นทั้งความน่ายินดีและน่าเศร้า คือ ผู้ตรวจสอบสำนักงาน ก่อนที่จะเปลี่ยนมาเป็นสำนักงานมาตรฐานการศึกษา (The Office for Standards in Education = Ofsted) ได้ประกาศออกมาอย่างชัดเจนในรายงานเรื่องการฝึ กอบรมครูเบื้องต้นเกี่ยวกับการจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ และให้การสนับสนุนเกี่ยวกับการปรับปรุงวิธีการฝึกอบรม แต่ที่น่าเศร้าคือ ดูเหมือนว่าจะได้รับการเพิกเฉยในช่วงเวลานั้น แต่กระนั้นก็ตามผู้จัดการฝึกอบรม ของหลักสูตรการฝึกอบรมครูเบื้องต้น (ITT) ยังคงคิดค้นหานวัตกรรมการ ฝึกอบรมเกี่ยวกับความต้องการการศึกษาพิเศษ และการสอนที่ต้องดำเนินไป ด้วยกัน

ทว่าอย่างไรก็ตามมาตรฐานใหม่เหล่านี้จะทำให้ทุกอย่างดีขึ้นทั้งครูใหม่ที่มี คุณภาพครบถ้วน (NQTs = Newly Qualified Teacher) และนักเรียน มาตรฐาน เหล่านี้จะช่วยสนับสนุนการพัฒนาวิธีปฏิบัติในการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมได้ หรือไม่ และจะสามารถสนับสนุนการพัฒนาโรงเรียน และยกระดับมาตรฐาน สำหรับทุกคนได้หรือไม่

การจัดการศึกษาแบบเรียนรวมและการสอน : สถานภาพสูง, มาตรฐานสูง - ความต้องการสำหรับหลักสูตรการฝึกอบรมครูเบื้องต้น

มาตรฐานได้กล่าวไว้โดยสังเขปในการสอน : สถานภาพสูง , มาตรฐานสูง ความต้องการสำหรับหลักสูตรการฝึกอบรมครูเบื้องต้น (DfEE 1998 a) ซึ่งเกี่ยวข้องโดยตรงกับการฝึกอบรมเกี่ยวกับความต้องการการศึกษาพิเศษโดยสรุป มาตรฐานเหล่านี้จะอยู่ในหัวข้อ “การวางแผน , การสอน และการจัดการชั้นเรียน” และหัวข้อ “ความต้องการสู่ความเป็นมืออาชีพ” เพื่อนำไปสู่มาตรฐานแห่งการเป็นครูคุณภาพ (QTS = Qualified Teacher Status) ซึ่งต้องสามารถสาธิตสิ่งเหล่านี้ได้ คือ

- วางแผนการสอนเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายและให้นักเรียนเรียนรู้สิ่งเหล่านี้โดย
 - สามารถระบุได้ว่านักเรียนคนใดที่มีความต้องการการศึกษาพิเศษ ,
 - รวบรวมปัญหาเฉพาะของความยุ่งยากในการจัดการเรียนรู้,
 - รู้แหล่งที่ให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนในการบรรลุเป้าหมายนั้น
- ค้นเคยกับระเบียบวิธีปฏิบัติในการจัดการศึกษาพิเศษและการประเมินผล เป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของเขากายได้ระเบียบปฏิบัติสามารถปฏิบัติ ตามแผนการเรียนรู้แต่ละแผนและการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP = Individual Educational Plan) สำหรับนักเรียน

ผู้เข้ารับการฝึกอบรมจำเป็นต้องสาธิตสิ่งที่เขามีความมุ่งมั่น และรับประกันว่านักเรียนทุกคนจะต้องได้รับโอกาสในการพัฒนาจนบรรลุถึงศักยภาพสูงสุดของเขา

มาตรฐานอีกตัวหนึ่งที่ยึดเอาวิชาเป็นหลัก และคำนึงถึงความต้องการการศึกษาพิเศษเข้าไว้ด้วยกัน แต่นอกเหนือสิ่งอื่นใดหลักสูตรก็ยังไม่สมบูรณ์ในตัวของมันจึงต้องให้ความสนใจในความสำเร็จของหลักการสอนโปรแกรมการอบรม

มาตรฐานของ ITT รับประกันในครูใหม่ที่มีคุณภาพครบถ้วนทุกคนว่ามีความเข้าใจในหน้าที่ความรับผิดชอบของเขาภายใต้ระเบียบปฏิบัติของการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ และสามารถจำแนกเด็กที่มีความต้องการการศึกษาพิเศษ และสามารถจัดการเรียนได้อย่างเหมาะสมกับความแตกต่างของเด็กแต่ละคนได้

วิธีการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมตามมาตรฐานความต้องการการศึกษาพิเศษ เริ่มชัดเจนขึ้นในจุดเน้นเกี่ยวกับความรับผิดชอบ ซึ่งได้ให้ความสำคัญของกระบวนการให้ความรู้และการยอมรับซึ่งอาจจะไม่เหมาะสมในตัว แต่สิ่งที่ขาดโดยสิ้นเชิงคือคำแนะนำเกี่ยวกับการฝึกปฏิบัติตามหลักการสอนที่ผู้เข้ารับการอบรมต้องการและจำเป็นต้องรู้ ซึ่งเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิภาพของโรงเรียนตามมาตรฐานที่กำหนดและวิธีปฏิบัติในการศึกษาพิเศษ Ainscow ได้สนับสนุนเรื่องการยกระดับมาตรฐานในสิ่งที่ต้องกระทำกับการกำหนดความคิดรวบยอดของการศึกษาพิเศษเข้าด้วยกัน ความจริงแล้ววิธีการนี้มีประโยชน์และคุณค่าต่อการฝึกปฏิบัติเรื่องการศึกษาพิเศษมาก และส่งผลต่อการพัฒนาการเรียนรวมในระบบโรงเรียน

อย่างไรก็ตามมีตัวบ่งชี้ที่บอกว่าหลักการสอนคือสิ่งสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในนัยสำคัญของการศึกษาเด็กที่มีความยุ่งยากในการเรียนรู้คุณค่าของจิตวิทยาการสอนซึ่งเป็นพื้นฐานของหลักการสอนเป็นจุดเน้นเมื่อหลายปีก่อน โดย David Wood เขาได้แยกแยะความสัมพันธ์อันซับซ้อนระหว่างครู นักเรียน และสถาบัน ซึ่งจะต้องดำเนินไปด้วยกัน การยึดประสบการณ์ที่อิงหลักการสอนไม่ใช่เป็นเพียงสิ่งเดียว หรือมีความเหมาะสมที่จะใช้กับนักเรียนที่มีความต้องการการศึกษาพิเศษ แต่ดูเหมือนว่าจะเกิดประโยชน์ต่อพวกเขา Solity นักจิตวิทยาที่สนใจเรื่องวิธีปฏิบัติในเรื่องการศึกษาพิเศษ และการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษได้โต้แย้งเรื่องความสัมพันธ์ของการสอนอ่านที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำในโรงเรียนประถมศึกษาที่ประสบความสำเร็จ

ในการสอนอ่านเบื้องต้นโดยใช้วิธีการสร้างความสำเร็จ โครงการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าครูต้องการฝึกอบรมเกี่ยวกับหลักจิตวิทยาในการสอนและการเรียนรู้

หลักการสอนเกี่ยวกับความต้องการการศึกษาพิเศษ เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับครูในการเข้าสู่วิชาชีพ สิ่งสำคัญครูต้องปฏิบัติด้วยความรอบคอบและสามารถประยุกต์หลักจิตวิทยาเข้าใช้ในการจัดการเรียนรู้ถ้ามาตรฐานของการศึกษามีผลกระทบต่อการเรียนรู้รวมครูทุกคนโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่จะเข้าสู่ความเป็นครู คุณภาพ (QTS) จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาให้มีความรู้ความเข้าใจ และนำไปปฏิบัติได้ การเขียนได้อย่างคล่องแคล่วของนักเรียนแสดงถึงควมมีประสิทธิภาพของโรงเรียนคือคุณค่าของการประสานความร่วมมือกันเพื่อพัฒนาโรงเรียนในทางกลับกันมีโรงเรียนมากมายที่พัฒนาแนวทางปฏิบัติไปในแนวทางเดียวกัน ความมีประสิทธิภาพของโรงเรียนทั้งด้านทฤษฎีและความคิดริเริ่ม แต่นักเรียนจำนวนมากยังคงพบกับความล้มเหลวนี้คือส่วนหนึ่งที่ต้องยึดหลักการสอนแต่ต้องทำด้วยวิธีการเรียนรู้รวมไม่ใช่แนวความคิดความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมที่ลึกกว่าความมีประสิทธิภาพของโรงเรียน จะมีลักษณะดังนี้

การจัดการศึกษาแบบเรียนรวมเป็นส่วนหนึ่งของความมีประสิทธิภาพของโรงเรียนและหลักสูตรแห่งชาตินักเรียนคือทีมงานของโรงเรียนซึ่งไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อพันธกิจขององค์กร ความแตกต่างของพวกเขาคือคุณค่าในการอภิปรายของครูอันเป็นรางวัลเช่นเดียวกับความสำเร็จในการจัดการศึกษาในการพิจารณาถึงลักษณะของโรงเรียน ซึ่งผู้เขียนได้ตั้งเอาบางวิธีของความต้องการการศึกษาพิเศษ และการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมที่สัมพันธ์กับมาตรฐานการฝึกอบรมมาเป็นส่วนประกอบของโปรแกรมการฝึกอบรมครูเบื้องต้น (ITT) ซึ่งขอเสนอไว้ดังนี้ ประการแรก หลักสูตรการฝึกอบรมครูเบื้องต้น (ITT) ควรจัดให้มีห้องสำหรับการอภิปราย วิเคราะห์ความคิดรวบยอดในการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมกับประสิทธิภาพของโรงเรียน โดยพิจารณาให้ดำเนินไปด้วยกัน และขยายออกไปสู่การปฏิบัติในวงกว้าง ประการที่สอง แต่ละกิจกรรมควรมีผลย้อนกลับสู่ข้อพิจารณาของหลักการสอนที่ใช้ในโรงเรียน

ชั้นเรียน กลุ่มและระดับความแตกต่างของครูและผู้เรียนรายบุคคล วิธีการนี้ช่างน่าเหลือเชื่อแม้แต่ในบรรยากาศของการจัดการศึกษา ในปัจจุบันนั้นคือตัวบ่งชี้ในการทำงาน Thomas ได้อธิบายว่านั่นคือหลักฐาน ในการตรวจสอบคุณค่าพื้นฐาน การสอนของกลุ่มครูผู้เข้ารับการฝึกอบรมที่ได้มีการวางแผนอย่างรอบคอบ ในการอภิปรายและพูดคุยเกี่ยวกับการทำงานมีแนวคิดที่อธิบายการทำงานแบบนี้ โดย Freire ได้ทำการทดลอง โดยผ่านการโต้แย้ง เขาแนะนำว่าต้องใช้ความอดทน เพื่อให้ได้วิธีการที่มีสมรรถภาพทั้งหมด (ที่ใช้มาตรฐานเป็นตัวนำ) ในการเข้าสู่ขอบข่ายของความคิดรวบยอดภายใต้กรอบงานการจัดการศึกษาของครู

ในปัจจุบันมาตรฐานที่กำหนดสำหรับครูใหม่ที่มีคุณภาพครบถ้วน (NQTs) ที่อ้างถึงความต้องการการศึกษาพิเศษ โดยตรงนั้นธรรมดาและเปราะบางเกินไป วิธีดำเนินการและการอนุมัติในการออกแบบจะเป็นสิ่งที่มีคุณค่ามาก และเหมือนไม่ใช่เป็นการส่งเสริมการพัฒนาการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมในระยะยาว เพื่อให้ภารกิจงานที่จะนำไปสู่ความมีประสิทธิภาพ จึงมีความจำเป็นในการทบทวนธรรมชาติของหลักการสอนทั้งแนวทฤษฎีและการปฏิบัติ การให้ความสนใจความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารของโรงเรียน และการจัดการเรียนการสอนในห้องเรียนซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องมีการทบทวนโครงสร้างของโปรแกรมการฝึกอบรมครูเบื้องต้น (ITT) โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลักสูตร PGCE ซึ่งได้บรรจุสิ่งเหล่านี้เอาไว้เพียงเล็กน้อยหรืออาจจะไม่มีเลย สำหรับข้อพิจารณา ที่ร้ายแรงในแต่ละกรณี

บทบาทของการตรวจสอบอย่างละเอียดนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงพระราชบัญญัติมีหลักฐานน้อยมากที่แนะนำสิ่งที่สำนักงานมาตรฐานการศึกษา (Ofsted) จะตรวจสอบเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในการฝึกอบรมครูเบื้องต้น (ITT) ขอยกตัวอย่างเมื่อ 4 ปีก่อนที่ผู้เขียนรับผิดชอบหลักสูตรการอบรมเกี่ยวกับความต้องการการศึกษาพิเศษในสถาบันใหญ่ที่มีการจัดการศึกษาที่สูงขึ้น ในเวลานั้นหลักสูตรการฝึกอบรมครูเบื้องต้น (ITT) จะได้รับการตรวจสอบอย่างสม่ำเสมอ แต่ไม่มีโอกาส ที่จะทำให้งานของการจัดการศึกษาพิเศษเป็นรูปร่างขึ้นมา และไม่มีผู้ตรวจสอบคนใดพูดในเรื่อง

ประสิทธิภาพของผู้ประสานงานเกี่ยวกับความต้องการการศึกษาพิเศษ รายงานฉบับหนึ่งเมื่อไม่นานมานี้ ได้กล่าวถึงความยุ่งยาก หลายอย่างในการตรวจสอบรวมทั้งบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรมครูเบื้องต้น (ITT) ถ้าเป็นไปได้ ผู้เขียนอยากแนะนำว่า มันอาจจะมีคุณค่าต่อนักตรวจสอบเกี่ยวกับการให้ความรู้ที่เหมาะสม ทักษะและความเข้าใจที่กล่าวไว้โดยสังเขปในรายงานปี 1990 ซึ่งได้กล่าวถึงหัวข้อนี้มาก่อนหน้านี้ วาระการประชุมในปี 1990 จึงมีความเกี่ยวข้องตรงกันกับกรณีในปัจจุบัน

การจัดการศึกษาแบบเรียนรวม และระยะเวลาในการแนะนำครูใหม่ให้มีความสามารถในการนำเข้าสู่ตำแหน่งครูใหม่ที่มีคุณภาพครบถ้วน

แม้ว่ามาตรฐานใหม่ (DfEE 1999) จะไม่ส่งเสริมการแยกเด็กออกไปในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ แน่หนอนว่ามาตรฐานเหล่านี้ต้องเน้นในความสำคัญเช่นเดียวกับมาตรฐานการฝึกอบรมครูเบื้องต้น (ITT) ความเกี่ยวพันกับการเรียนรวมถูกกำหนดเบื้องต้นภายใต้หัวข้อ “การวางแผน การสอน และการจัดการชั้นเรียน” (Annex A) ซึ่งอ้างถึงทักษะการสาธิตในการกำหนดเป้าหมาย การใช้ยุทธศาสตร์การสอน และการวางแผนค้นหาความต้องการของนักเรียนที่ไม่บรรลุผลสัมฤทธิ์ รวมไปถึงทักษะการสาธิตเรื่องความมีระเบียบวินัยและการจัดการพฤติกรรม มาตรฐานอีกตัวหนึ่งได้อ้างถึงการจัดการศึกษาพิเศษไว้อย่างชัดเจน โดยระบุว่าครูใหม่ที่มีคุณภาพจะต้องทำการสาธิตสิ่งที่เขาได้วางแผนไว้อย่างมีประสิทธิภาพสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้อย่างเหมาะสมกับความต้องการของนักเรียนที่มีความต้องการการศึกษาพิเศษด้วยความร่วมมือจากผู้ประสานงานด้านการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่ให้การสนับสนุนในการปฏิบัติตามแผน การจัดหาเครื่องมือ การติดตามผล และการทบทวนแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP)

จุดสำคัญของมาตรฐานหลักในการจัดการศึกษาสำหรับความต้องการการศึกษาพิเศษ คือการปฏิบัติ และการทำงานร่วมกับผู้ประสานงานด้านการจัดการ

ศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ (SENCO) ภายใต้ “ความต้องการสู่ความเป็นมืออาชีพ” ครูใหม่ที่มีคุณภาพต้องทำการสาธิตทักษะต่างๆ รวมทั้งการวางแผนและการจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียนแก่คนอื่น ๆ ด้วย ดูเหมือนว่า จะเป็นไปได้และสมเหตุสมผลตามรายละเอียดในมาตรฐานทั้งหมด 12 มาตรฐาน แต่พวกเขายังคงล้มเหลวในการพิจารณาย่อยสำคัญของหลักการสอนคงอ้างถึงเพียงผลของการจัดการขององค์กรเท่านั้นสิ่งที่ผู้เขียนคิดว่าการเข้าถึงมาตรฐานเหล่านี้ที่เห็นได้ชัด คือ การมีรูปแบบการพัฒนาให้มากขึ้น ซึ่งควรจะรวมไว้ในหลักสูตรการฝึกอบรมครูเบื้องต้น (ITT) และกรอบงานมาตรฐาน

ความยุ่งยากอีกอย่างหนึ่งเกี่ยวกับองค์ประกอบของความต้องการการศึกษาพิเศษ ในการนำเข้าสู่มาตรฐานใหม่ คือ การเพิ่มงานที่ครูใหม่ ต้องสร้างสรรค์ขึ้นมาตามศักยภาพของเขาเสนอต่อผู้ประสานงานด้านการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ในขณะที่ครูใหม่เหล่านี้ จะได้รับ “ตารางสอนที่เบาขึ้น” (90%) เพื่อใช้เวลาในการนำเข้าสู่มาตรฐานด้วยศักยภาพของความเป็นพี่เลี้ยงจะต้องค้นหาเวลาที่เพียงพอในการจัดหาสิ่งสนับสนุนได้อย่างเหมาะสมแน่นอนว่า พี่เลี้ยงในการนำเข้าสู่มาตรฐานอาจจะไม่ใช่ผู้ประสานงานด้านการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ แต่มาตรฐาน กรอบงานจะมีจุดเน้นที่ความรู้ทักษะและความเข้าใจอันเป็นประสบการณ์ที่เหมาะสม และต้องฝึกอบรมผู้ประสานงานด้านการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษให้มีสิ่งเหล่านั้น ดังนั้นผู้ประสานงานด้านการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ จะมีทางเลือกที่ปรากฏ ชัดในบทบาทของพี่เลี้ยงในการนำเข้าสู่มาตรฐาน ความจริงที่อันตรราย Tomlinson ได้เตือนไว้ คือ ผู้ประสานงานด้านการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ จะกลายเป็นสิ่งที่เพิ่มเข้าไปล่าสุดในองค์กรด้านวิชาชีพ เพื่อให้แก่ปัญหาที่เป็นไปไม่ได้ของข้อกำหนดต่าง ๆ (อันเป็น สะพานของความต้องการในการจัดการศึกษาพิเศษ และการฝึกปฏิบัติการเรียนรู้รวม) กลายเป็นการจัดการศึกษาแบบ “หนีเสือปะจระเข้” ที่หนักขึ้นไปอีก

มีความต้องการการศึกษาพิเศษในระบบการศึกษา ซึ่งไม่ใช่เครื่องมือในการแยกความแตกต่างของนักเรียน หัวใจ คือ มาตรฐานใหม่เหล่านี้เลิกกันไป การมองไปเบื้องหลังถึงการออกแบบในการแยกเด็กไปจนถึงการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม (Inclusion) หรือการช่วยเหลือครูในอนาคตให้เป็นครูของเด็กทุกคน อย่างไรก็ตามครูและนักการศึกษาต้องมีเวลา และต้องแสดงให้เห็นถึงวิธีการที่จะบรรลุผลสัมฤทธิ์ได้มากมายเพียงแต่ได้รับคำแนะนำและการสนับสนุนเพียงเล็กน้อยและบางที่พวกเขาสามารถกลับไปใช้มาตรฐานตัวเดิม บางตัวได้ในบางเรื่องทั้งในการจัดการศึกษาปกติและการเรียนรวม



Developing a local authority response to inclusion

John Moore

การเร่งเร้าให้เจ้าหน้าที่ท้องถิ่น มีการตื่นตัวในการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม

จากการเรียนร่วมสู่การเรียนรวม

ทิศทางขององค์กรท้องถิ่น (Local Education Authority = LEA) ต่อความรับผิดชอบของความต้องการการศึกษาพิเศษ ขึ้นอยู่กับความเข้าใจในระบบวิธีการเรียนรวมถึงแม้ว่าจะมีการกำหนดเครือข่ายการเรียนรวมของชุมชนซึ่งดูเหมือนว่าเป็นสิ่งที่องค์กรท้องถิ่นสนใจและมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม แต่คงจะไม่เกิดผลดีอะไรนักถ้านโยบายยังไม่ได้ได้รับการพัฒนา ไม่มีการกำหนดรายละเอียด ไม่มีการจัดแหล่งทรัพยากร หรือเปลี่ยนแปลงกฎกติกาต่างๆ ในโปรแกรมการศึกษาพิเศษ ส่วนสำคัญที่สุดองค์กรท้องถิ่นยังไม่ได้ปฏิบัติตามแผนการที่กำหนดไว้ซึ่งไม่ใช่เป็นเรื่องน่าแปลกใจในเวลานี้ เพราะมีเหตุผลหลายอย่างที่จะอธิบายถึงความรับผิดชอบในการจัดการเรียนรวมซึ่งมีหลายวิธี การที่จะอธิบายความต้องการการศึกษาพิเศษ

กระทรวงศึกษาธิการและแรงงาน (Department for Education and Employment = DfEE) ได้สนับสนุนการศึกษาของไอนส์เวิร์, ฟาร์เรลล์, ทเวดเดิล และมอลลิ ในปี 1999 เกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ขององค์กรท้องถิ่น (LEA) เกี่ยวกับนโยบายและวิธีการปฏิบัติ ถึงแม้จะพบว่าอิทธิพลจากหนังสือและบทความเกี่ยวกับการเรียนรวมมีอยู่มากมาย องค์กรท้องถิ่นก็ยังคงมีความสับสนในความหมายของการเรียนรวมและความสัมพันธ์ของการที่ต้องจัดการศึกษาแบบนี้ขึ้นจากการศึกษาพบว่าความต้องการขององค์กรท้องถิ่นเห็นว่าจะมีการกำหนดเป้าหมาย และเผยแพร่หลักการการเรียนรวมไปสู่องค์กรท้องถิ่นทั้งหมดรวมถึงนโยบายของโรงเรียนและวิธีดำเนินการซึ่งเป็นสิ่งที่ต้องใช้ระยะเวลาดังแต่มีการกำหนดกฎเกณฑ์เกี่ยวกับวิธีการสอนที่ต่อเนื่องและการพัฒนาองค์กรในเรื่องของความรับผิดชอบต่อนักเรียนที่มีความหลากหลายต่อการเรียนรวมและการมีส่วนร่วม

การเริ่มต้นการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมซึ่งอยู่บนพื้นฐานของการปรับปรุงและแก้ไขจากโรงเรียน มีการเปลี่ยนแปลงระบบ และปรับปรุงหลักสูตรให้สมบูรณ์ แทนที่จะกำหนดจากความต้องการของนักเรียนทั้งหมดและยังเกิดขึ้นจากความหมายของการศึกษาในการเรียนชั้นเรียนปกติกับโรงเรียนปกติใกล้เคียง ซึ่งนักเรียนมีความสนใจตามปกติด้วยความสนับสนุนจากความต้องการ จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของการเรียนแบบมีส่วนร่วมไม่จำเป็นที่จะต้องปรับปรุงวิธีการดำเนินการของโรงเรียน นักเรียนจะได้รับการเรียนรู้จากหลักสูตรที่ปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงและมีโครงสร้างที่เหมาะสม

ถ้าองค์กรท้องถิ่นจะต้องสนับสนุนโครงการโดยตำแหน่ง จำเป็นจะต้องมีการปรับปรุงหรือมีการเปลี่ยนแปลงซึ่งเป็นเรื่องสำคัญ

ขอบเขตของการเปลี่ยนแปลงที่จะมีผลกระทบต่อคำถามที่จะเกิดขึ้นจากองค์กรท้องถิ่นตามหัวข้อดังต่อไปนี้

- ๑ อะไรคือความรับผิดชอบขององค์กรท้องถิ่นที่รัฐบาลได้กำหนดบทบาท และหน้าที่ต่อความต้องการการศึกษาพิเศษ และโดยเฉพาะต่อการเรียนรวม
- ๑ อะไรคือจุดประสงค์ของนโยบายที่มีต่อความสัมพันธ์ต่อการเรียนรวม
- ๑ จุดประสงค์เหล่านี้มีผลอย่างไรต่อความต้องการที่กำหนด
- ๑ การสนับสนุนจะมีผลกระทบอย่างไรต่อการจัดการศึกษา และองค์กร และส่งต่อได้อย่างไร
- ๑ อะไรคือความต้องการที่เกิดขึ้นกับจุดประสงค์ของโรงเรียน
- ๑ การบริหารงบประมาณที่จะสนับสนุนส่งเสริมตามวัตถุประสงค์
- ๑ จะมีการกำกับติดตาม ดูแลจุดประสงค์เหล่านี้ให้มีความก้าวหน้า และจะมีวิธีประเมินผลอย่างไร
- ๑ จะมีการกำกับ ติดตามจุดประสงค์เหล่านี้ให้ก้าวหน้าอย่างไร
- ๑ จะมีวิธีการติดตามประเมินผลอย่างไร

ความรับผิดชอบ

จากการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการและแรงงาน (DfEE) พบถึงข้อบกพร่องและข้อจำกัดขององค์กรท้องถิ่น (LEA) การกำหนด บทบาทหน้าที่เฉพาะตามพระราชบัญญัติที่ได้กำหนดขึ้น กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดงานในหน้าที่ของ “การศึกษาพิเศษ” คือ บทบาททั้งหมดขององค์กร อันที่จริงการเปลี่ยนแปลงนโยบายจะมีผลสัมฤทธิ์สูงถ้ามีการพัฒนา การมีส่วนร่วมขององค์กรร่วมกันได้แก่ กรมสุขภาพ การบริการของสังคม พ่อแม่ และองค์กรอาสาสมัคร

อย่างไรก็ตามความก้าวหน้าของการทำงานกับหน่วยงานอื่นต้องคำนึงถึงจุดมุ่งหมายที่จะให้นักเรียนประสบความสำเร็จ ดังนั้นจึงต้องมีการกำหนดจุดมุ่งหมายของนโยบายระหว่างความสัมพันธ์ของการเรียนรวมอย่างชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องคำนึงถึงสิ่งที่นักเรียนจะได้รับ และแหล่งสนับสนุนอื่น ๆ รวมทั้งงบประมาณที่สนับสนุนอย่างแน่นอน ซึ่งทั้งสองสิ่งนี้จะเป็นตัวกำหนดถึงความสามารถขององค์กรท้องถิ่นที่จะจัดการและสนับสนุนการเรียนรวม รวมถึงองค์กรท้องถิ่นจะต้องเข้าใจถึงความมุ่งหวังของแต่ละโรงเรียน และหาวิถีทางที่จะสนับสนุนการเรียนรวม

ความต้องการจุดหมายปลายทาง

จากการศึกษาที่ผ่านมาถึงวิธีที่จะสนับสนุนและส่งเสริมให้การเรียนรวมประสบความสำเร็จได้ตอบคำถามถึงประสิทธิภาพของนักเรียนที่ได้รับการสนับสนุนจากการช่วยเหลือพิเศษและการเรียนแบบต้องพึ่งพาผู้อื่น 1 : 1 นี่คือหัวใจสำคัญของข้อจำกัดในความรับผิดชอบตั้งแต่การสนับสนุนให้ครูจัดเด็กรวมกันในการจัดกิจกรรมการเรียนที่หลากหลายในขณะที่องค์กรท้องถิ่นไม่ได้ให้เงินสนับสนุนต่อนักเรียนเหล่านี้ ทำให้แต่ละโรงเรียนท้อแท้ ดังนั้นจะเห็นว่าโรงเรียนต้องการความช่วยเหลือและสนับสนุนการเรียนรู้อยู่โดยการร่วมมือจากหลายๆ ฝ่าย

จากความคิดข้างต้นและจากองค์ประกอบของการอยู่รวมในสังคมเดียวกันเป็นความจำเป็นที่ “ความต้องการ” จะต้องพบกันที่จุดประสงค์ของการเรียนรวมกัน

ซึ่งจะต้องสอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นและการเรียนตามความต้องการ การศึกษาพิเศษ (SEN) ตามหัวข้อต่อไปนี้

- เน้นความสำคัญของความแตกต่างระหว่างบุคคลที่มีน้อยเกินไป แต่ไม่เน้นที่จัดการศึกษาเด็กโดยรวม รวมถึงการสนับสนุนด้านการเงิน การบริการของโรงเรียน และชุมชน
- การสนับสนุนจากแหล่งทรัพยากรต่าง ๆ เน้นโดยเฉพาะวิธีสอนและวิธีการเรียนที่หลากหลายที่จะช่วยให้ประสบผลสำเร็จ
- การให้โอกาส และการจัดแหล่งการเรียนรู้อย่างหลากหลาย ตามที่ พ.ร.บ. กำหนด

เป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่องค์กรท้องถิ่นจะกำหนดความต้องการให้เด่นชัด เพื่อที่จะทำให้ประสบความสำเร็จ ในส่วนของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ และ จัดแนวทางวิธีการสอนภายในให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดหรือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การสอน ทักษะคิด รวมถึงทักษะเฉพาะของครู และการยอมรับต่อความแตกต่าง ของเพื่อน

องค์กรท้องถิ่นจะต้องอธิบายถึงความต้องการ “พิเศษ” ในวิธีการที่จะนำไปสู่การประเมิน และการกำหนดเกณฑ์ต่าง ๆ สำหรับโรงเรียน อาทิเช่น จุดประสงค์ และนโยบาย ของ Kent County Council : การพัฒนา และแนวคิดเดียวกันของการทำงานด้วยคำจำกัดความของ “ความต้องการทางการศึกษา” ที่จะเข้ามาแทนที่ระหว่างความต้องการการศึกษาพิเศษ กับมุมมองความต้องการด้านอื่น ๆ เช่น ความไม่ใส่ใจ สังคมที่แยกเฉพาะการดูแลเด็ก ความก้าวหน้าของการศึกษา โรงเรียนการศึกษาพิเศษ และภาษาอังกฤษที่จำเป็นต้องใช้มากขึ้น ทั้งหมดนี้คือผลกระทบที่จะเกิดขึ้นจากความต้องการการศึกษาพิเศษ ที่โรงเรียน จะต้องปรับปรุงและพัฒนาอีกมาก

การจัดการขององค์กร

จากการกำหนดนโยบายและคำอธิบายถึงจุดประสงค์ความต้องการ ก้าวต่อไปคือการบริหารจัดการและการบริการให้แก่โรงเรียนต่าง ๆ จากการอธิบายรูปแบบของความต้องการการศึกษาพิเศษ โดย ไคสัน และเกนส์ พบว่าเนื้อหาของโปรแกรมการปฏิบัติโดยหน่วยงานของรัฐพวกเขาคาดว่ากลุ่มโรงเรียนจะได้แบ่งปันสื่ออุปกรณ์การเรียน การสนับสนุนการบริการจากทีมงานร่วมกัน แหล่งบริการพิเศษเฉพาะของโรงเรียน บนพื้นฐานและการพัฒนาบุคลากรและเครื่องมือ กลุ่มโรงเรียนเล็ก ๆ จะร่วมมือกันและจัดการได้ดี โดยมีจุดบริการส่วนรวม เช่น มีบริการด้านจิตวิทยา การบริการเกี่ยวกับประสาทสัมผัส

เพื่อการเพิ่มประสิทธิภาพจำเป็นต้องปรับปรุงรูปแบบบทบาทหน้าที่ซึ่งเป็นการจัดการที่สำคัญที่สุดของโรงเรียน แต่ก็ไม่สามารถที่จะหลีกเลี่ยงการปฏิบัติเหล่านั้นไม่เรียนรวมและมีการแยกเฉพาะแทนที่จะเปิดโอกาสให้เกิดความคิดความเข้าใจร่วมกันของโรงเรียนในเรื่อง “การจัดการการเรียนรู้” จุดเริ่มต้นที่นี่คือการปฏิบัติดีกว่าการคิดว่าจะทำอะไร นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ จะเข้าสู่ระบบโรงเรียนปกติได้ ทำอย่างไรจึงจะทำให้มีการจัดการศึกษาที่สามารถเรียนรวมกันได้โดยไม่ต้องแยกเฉพาะ

ตามที่ เมล ไอส์โคว์ ได้ศึกษาว่าการเตรียมครูในการสอน หลักสูตรต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล หรือกลุ่มเล็ก ๆ เราควรจะให้โอกาสพวกเขาเหล่านั้นที่จะเป็นผู้นำในการพัฒนาโรงเรียนในการบริหารจัดการการเรียนรู้เหล่านี้ การจัดการซึ่งจะทำให้การพัฒนาอย่างเป็นระบบและกระบวนการ ซึ่งเป็นผลต่อความรับผิดชอบในการเปิดโอกาสให้พวกเขาเหล่านั้นค้นพบเอง

อย่างไรก็ตามมีองค์กรท้องถิ่นบางที่ละเลยบางรายการของการจัดการสอนตามความต้องการการศึกษาพิเศษนโยบายของการเรียนรวมไม่ยักยักที่จะอำนวยความสะดวกโดยเฉพาะโรคได้ เช่น ออทิสติก, Dyslexia หรือ ADHD สิ่งเหล่านี้จะต้องได้รับการพิจารณาและรับผิดชอบดูแลเป็นกรณีพิเศษจำเป็นจะต้องเกี่ยวข้องกับผู้อำนวยการมืออาชีพที่หลากหลาย รวมทั้งความแตกต่างอีกหลาย ๆ ด้าน และ

การไม่ให้ความร่วมมือของผู้ปกครอง ทั้งหมดจะทำให้การจัดการต้องมีความ
ระมัดระวัง และพยายามโน้มน้าวความคิดที่แตกแยกให้เป็นพวกเดียวกัน ซึ่งอาจ
เกิดจากการต่อต้านของเด็กร่วมกัน ทศนคติที่เกิดขึ้น ความต้องการทั้งระยะสั้น
ระยะกลางและระยะยาว ซึ่งจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับทั้งสิ้น

การเรียนรวมที่ยิ่งใหญ่มาจากรากฐานของการเปลี่ยนแปลงกฎของโรงเรียน
การศึกษาพิเศษซึ่งโรงเรียนการศึกษาพิเศษได้กลายมาเป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้าง
ที่ขยายการบริการให้กว้างออกไป รวมทั้งเพิ่มกิจกรรมสำหรับนักเรียนกลุ่มเล็ก ๆ
และการบริการอื่นที่ได้รับการสนับสนุน ในการวางแผน (ยุทธศาสตร์) ของ Kent
County Council ได้คาดการณ์ถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นผ่านการบริการร่วมกันจะได้รับ
การดูแลจากองค์กรท้องถิ่นที่จะรวมการบริการไว้ที่ระดับท้องถิ่น การทำงานกับ
โรงเรียนเรียนร่วม ดังนั้นโรงเรียนจะได้รับการสนับสนุนเป็นกลุ่มหรือทั้งหมด

โรงเรียนการศึกษาพิเศษจะต้องตระหนักว่าเราไม่สามารถจะใช้วิธีการ
ทั้งหมด อย่างไรก็ตามความพยายามและการทดสอบในการจัดการเรียนร่วม
กฎหมายจะช่วยสนับสนุน และให้โอกาสครูในโรงเรียนเรียนร่วมที่จะแก้ปัญหา
ในกรณีที่เกิดขึ้นโดยเฉพาะจากการที่พยายามรวมนักเรียนที่มีความต้องการ
พิเศษ ในโรงเรียนเรียนร่วมจากการดูแลที่จะประยุกต์การปฏิบัติที่เกิดจาก
ประสบการณ์ในการจัดการศึกษาพิเศษ และระดับมัธยมศึกษา การจัดการที่มี
ประสิทธิภาพก็เกิด จากการวางแผนของครูที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนทั้งหมดโดย
คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลในการเรียนรวม ควรจะกำหนดถึงความ
แตกต่างของหลักสูตรที่มีจุดประสงค์ใกล้เคียงกัน แต่จะมีเป้าหมายในการ
ประสบความสำเร็จเป็นรายบุคคล

โรงเรียนเรียนร่วม

การเรียนรวมอย่างไรให้ครอบคลุมความรู้ทั้งหมดที่องค์กรท้องถิ่นคาดหวัง
ให้เกิดขึ้นในโรงเรียนเรียนร่วม แต่จะต้องจัดให้เหมาะสมและเป็นส่วนหนึ่ง
ของหลักสูตร Brahm Norwich ได้แนะนำว่า พวกเราควรจะต้องเป็นส่วนหนึ่ง

ในการมีส่วนร่วมแต่นั้นเป็นเพียงความคิดของเขาที่สนับสนุนการเรียนร่วมนักจิตวิทยาและการมีส่วนร่วมของสังคมจะเป็นองค์ประกอบหนึ่งในการจัดการเรียนร่วมนี้นี้ต้องคำนึงถึงองค์ประกอบภายในและภายนอกที่เกี่ยวข้อง ซึ่งองค์ประกอบต่าง ๆ เหล่านี้จะมีผลโดยตรงที่จะพัฒนาศักยภาพของเด็ก

ครูจะต้องคำนึงถึงหลักสูตร กิจกรรม และเงื่อนไขต่าง ๆ ในการเรียนในชั้นเรียน สิ่งเหล่านี้คือ ความยุ่งยากที่จะต้องจัดการ ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่องค์กรท้องถิ่นจะต้องเข้ามามีส่วนร่วมเพราะนักเรียนจะนำความรู้จากการเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์และสังคมภายนอกที่กว้างขึ้นนี้คือเหตุผลที่จะบอกว่าการวางแผนการเรียนรู้อย่างเป็นรายบุคคลเป็นสิ่งจำเป็นมาก แต่อะไรคือความพอดี Norwich ได้ค้นหาคำตอบมาได้ 3 ข้อที่เป็นคำถามขององค์กรท้องถิ่น ซึ่งเป็นจริงในปัจจุบันหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคต

1. โรงเรียนปกติ คาดหวังที่จะพัฒนาข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เต็มไปด้วยความหลากหลายของนักเรียน โดยปราศจากความแตกต่าง และแยกระบบการสนับสนุนจากภายในและภายนอกได้
2. โรงเรียนปกติ คาดหวังที่จะพัฒนาข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่ตั้งใจไว้ที่เต็มไปด้วยความหลากหลายของนักเรียนโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลและแยกระบบการสนับสนุนจากภายในและภายนอกได้
3. โรงเรียนปกติ คาดหวังที่จะพัฒนาข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่ตั้งไว้สำหรับความแตกต่างที่หลากหลายที่กว้างขึ้นของนักเรียนมากกว่าที่เขาสามารถทำได้โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล และแยกการสนับสนุนทั้งภายในและภายนอกได้ แต่นักเรียนบางคนที่มีข้อจำกัดที่ยากมากจะได้จัดตามความต้องการของเขาในความแตกต่าง และได้รับแยกเป็นพิเศษเป็นหนึ่งเดียว หรือโรงเรียนเดียวกัน แต่จากความหมายของการเรียนรวม เราจะไม่สามารถแยกนักเรียนได้ แต่ระดับความสามารถจะแตกต่างกันไปตามความแตกต่างระหว่างบุคคล

การบริหารด้านการเงิน

ต่อไปจะเรียกว่า การสนับสนุนนอกระบบ คำอธิบายโดยทั่วๆ ไป คือ กระบวนการหรือวิธีการซึ่งโรงเรียนจะได้รับการจัดสรรงบประมาณ ตามกฎระเบียบวิธีปฏิบัติ (Code of Practice) บนพื้นฐานของการรวมกลุ่มของนักเรียนที่มีความต้องการแตกต่างกันมีหลายทางที่จะนำไปสู่จุดมุ่งหมายนี้ แต่วิธีการทั้งหมดขึ้นอยู่กับ “หมู่คณะ” ระดับความต้องการและการสนับสนุนต่อไป และตัวบ่งชี้ตัวหนึ่งที่จะชี้ให้เห็นถึงความพึงพอใจในระดับของการศึกษาก็คืองบประมาณของโรงเรียนตามปกติจะอยู่บนพื้นฐานของโครงสร้างที่เหมาะสม ความต้องการ โดยเฉพาะระดับความต้องการของตัวแทนเป็นเปอร์เซ็นต์ของกฎซึ่งโรงเรียนบางระบบจะรวบรวมเข้ากับตัวแทนเฉพาะการวัดประเมิน แต่ส่วนใหญ่จะขึ้นอยู่กับ การตรวจสอบบัญชี

แต่ละปีที่ Kent ได้ให้คำปรึกษากับอาจารย์ใหญ่ในเรื่องความต่อเนื่องของการใช้โปรแกรม หรือการปรับปรุงบัญชีของความต้องการการศึกษาพิเศษ และโรงเรียนเป็นจำนวนมากก็ต้องการเงินมาสนับสนุนโครงการให้ดำเนินต่อไป การจัดสรรงบประมาณเกี่ยวกับโครงการความต้องการการศึกษาพิเศษจะขึ้นอยู่กับกฎระเบียบวิธีปฏิบัติ (Code of Practice) โรงเรียนเห็นว่าควรจะมีการเพิ่มงบประมาณในการดำเนินการและให้เพียงพอกับความจำเป็น ข้อโต้แย้งจึงเกิดขึ้นระหว่างงบประมาณกับความจำเป็นต่อการใช้อจริงไม่สอดคล้องกันเหมือนกับจะแสดงให้เห็นว่าไม่มีความจำเป็นที่จะจัดการเรียนการสอนตามความต้องการการศึกษาพิเศษ ดังนั้น จึงควรจะต้องให้มีการสนับสนุนเด็กเพื่อยกระดับกฎและระเบียบ ซึ่งจะเป็นผลต่อเนื่องไปถึงพระราชบัญญัติ ข้อถกเถียงนี้เกิดขึ้นจากโรงเรียนที่ได้รับงบประมาณไม่เพียงพอโรงเรียนก็มีสิทธิที่จะเรียกร้องและทางเลือก ที่ดีที่สุดเพื่อโครงการจะได้มีแหล่งทรัพยากร มีงบประมาณมาสนับสนุนให้เกิดประโยชน์สูงสุด

การสนับสนุนนอกระบบ บางครั้งจะถูกมองว่าเป็นวิธีการที่ไม่น่าเชื่อถือของงบประมาณ ที่ต้องการให้โครงการขับเคลื่อน และนี่คือส่วนหนึ่งของโครงการที่ต้องรณรงค์เรียกร้องเพื่อป้องกันให้งบประมาณที่จะแบ่งสรรปันส่วนให้กับนักเรียนตามความต้องการการศึกษาพิเศษแต่อย่าลืมว่าสิ่งที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่น่าสนใจ ยิ่งกว่างบประมาณก็คือเนื้อหาของการเรียนรวม

เป็นที่กระจ่างแจ้งว่า ถ้าไม่มีการช่วยเหลือในด้านงบประมาณแล้ว นักเรียนก็จะขาดแหล่งสนับสนุน หรือแหล่งทรัพยากรต่าง ๆ ทำให้เป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จได้ อย่างก็ดีโรงเรียนต้องพิจารณาอย่างรอบครอบต่อความลำบากของนักเรียนที่จะเกิดขึ้น หรือการชะงักความก้าวหน้าในด้านวิธีการ ความแตกต่างของความต้องการ และวิธีการต่าง ๆ ที่จะเกิดผลทางบวกที่เกี่ยวข้องด้วย

วิธีการใช้งบประมาณขึ้นอยู่กับ

- ผลที่เกิดขึ้นจากการสนับสนุนนี้จะทำให้เกิดผลลัพธ์ที่ดี
- มีแนวโน้มการลดลงของนักเรียนเฉพาะ
- จำนวนนักเรียนที่ลงทะเบียนลดลงจากข้อมูลทางราชการ
- การลดลงจากการประเมินที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติ
- การสนับสนุนนักเรียนมากเพียงพอที่ชั้น 3 ของกฎระเบียบวิธีการ (Code of Practice) และการสนับสนุนส่งเสริมจากกลุ่มโรงเรียน

หนึ่งในวิธีการที่จะใช้ในการเปลี่ยนแปลงรากฐานของการประเมินมีข้อเสนอว่า “การเปลี่ยนแปลง” เป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องขยายฐานการประเมินสู่ระดับก่อนประถมศึกษา การประเมินควรจะทำตั้งแต่เริ่มต้นโดยหน่วยราชการ โดยจุดประสงค์ของการศึกษา การวัดจะต้องมีระดับมีความสอดคล้องที่ประสบความสำเร็จในด้านนี้มาแล้วผ่านการออกแบบวิธีการวัดผลด้วยวิธีการที่ได้รับการพัฒนา และถูกกำหนดขึ้นไว้ในโรงเรียนและองค์กรท้องถิ่นด้วยข้อมูลที่มีความสำคัญอันดับแรกของโรงเรียนและจัดระดับความต้องการ ความต้องการเหล่านี้ที่จะได้รับการพิจารณาจากกลุ่มโรงเรียนทั้งหมด และได้รับการจัดเป็นกลุ่ม เป็นแถว เป็นพวกเดียวกัน

การพัฒนางบประมาณขึ้นอยู่กับวิธีการประเมินวิธีการจัดการบริการการเงินสำหรับนักเรียนตามความต้องการการศึกษาพิเศษ ซึ่งจะชี้ให้เห็นว่าสิ่ง สนับสนุนลดลงจากข้อมูลการเปรียบเทียบ องค์กรท้องถิ่นของโรงเรียนต่าง ๆ พบว่า การสนับสนุนด้านงบประมาณจะเป็นตัวการสำคัญที่จะพัฒนา และให้โอกาสเด็กที่จะเกิดการปรับปรุงอย่างแท้จริงและจะเป็นตัวชี้ให้เห็นถึงการประสบความสำเร็จดีเลิศจากการเรียนรวม

การตรวจสอบและการประเมินผล

ตัวอย่างไรจึงจะทราบความก้าวหน้าของจุดประสงค์เหล่านั้นว่าได้รับการติดตามวัดผลและการประเมินผลหรือเปล่า การตัดสินและการประเมินผลจุดประสงค์ที่เกี่ยวข้องในการเรียนรวมของเด็กและเยาวชนเป็นตัวชี้ให้เห็นว่าองค์กรท้องถิ่นประสบความสำเร็จในการมีส่วนร่วมหรือไม่ดังรายละเอียด 8 ด้าน ดังนี้

1. โรงเรียนเรียนรวมจะได้รับการสนับสนุนเพิ่มขึ้นเรคาดหวังที่จะเห็นการทำงานหนึ่งต่อหนึ่งน้อยกว่าการช่วยเหลือและเรียนในชั้นทั้งหมด การสนับสนุนกลุ่มต่อปี จุดหมายที่จะช่วยนักเรียนทั้งหมดกลายมาเป็นผู้เรียนที่ไม่ต้องพึ่งพาอาศัยผู้อื่น เรคาดหวังว่าการเน้นความสำคัญในกระบวนการสอนที่จะเกิดขึ้น และทักษะการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นผ่านการแก้ปัญหาและการวางแผน การช่วยเหลือและมีหลักฐานการแสดงผลอย่างเห็นได้ชัดมีสื่อ และเครื่องมืออย่างชัดเจนและมีการจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้อย่างดี
2. มีการกำหนดเป้าหมายที่ไม่จำกัดต่อการเรียนตามความต้องการการศึกษาพิเศษ แต่จะเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมในโรงเรียนสำหรับนักเรียน สิ่งแวดล้อมที่จะสนับสนุนการรวมความสามารถของนักเรียนทั้งหมดในแต่ละเป้าหมาย
3. จะได้พบว่าครูมีการบันทึกข้อมูลความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียนเป็นประจำทุกวัน ถึงการปรับตัว การปฏิบัติกิจกรรมในรูปแบบการเรียนรู้ และระดับความสามารถ ยิ่งไปกว่านั้นเรคาดหวังว่าจะนำข้อมูลเหล่านี้ไปใช้ในการวางแผนการนำหลักสูตรไปใช้ ทั้งแผนระยะยาว ระยะกลาง และแผนระยะสั้น เพื่อที่จะกำหนด สื่อ เครื่องมือ และวิธีการที่จะใช้กับนักเรียนทั้งหมด
4. เราควรจะหาโอกาสเพื่อพัฒนาบุคลากรในการเพิ่มทักษะทั้งด้านการสอนและวิธีการอื่น ๆ เพื่อให้โอกาสนักเรียนทั้งหมดที่จะประสบผลสำเร็จ

5. เราควรจะถามคำถามเกี่ยวกับกฎของ SENCO และวิธีการเฉพาะอย่าง
มีโรงเรียนหลายโรงเรียนที่เรียนรวมที่จะปฏิบัติตามกฎแต่แท้ที่จริงแล้ว
โรงเรียนเรียนรวมส่วนมากจะปรับปรุงจากที่กำหนดตามความต้องการ
การศึกษาพิเศษขึ้น เพื่อสนับสนุน และให้เกิดวิธีการที่เหมาะสมซึ่งจะ
สนับสนุนให้เกิดการสอนที่พัฒนาในห้องเรียน หรือระดับโรงเรียน
6. โรงเรียนเรียนรวมจะต้องคำนึงถึงความต้องการที่จะเกิดขึ้นจากการ
สนับสนุนของหน่วยราชการ ซึ่งจะเป็นผลต่อการสนับสนุนโดยตรง
ของนักเรียนแต่ละคน ซึ่งโรงเรียนควรจะกำหนดไว้เพื่อเป็นตัวบ่งชี้
ถึงประโยชน์ที่จะเกิดขึ้น
7. โรงเรียนสามารถตัดสินผลของการเรียนรวมจากทัศนคติของชุมชนส่วนใหญ่
และการปฏิบัติของผู้ปกครอง สิบปีที่ผ่านมาพบว่าหลายโรงเรียนเล็ก
จัดการเรียนแบบแยกเฉพาะมาเป็นปรับปรุงและเปิดโอกาสให้เด็กมาก
ยิ่งขึ้นโรงเรียนเรียนรวมส่วนมากจะคำนึงถึงคุณค่าของมนุษย์และความ
แตกต่างของนักเรียนด้วยความช่วยเหลือของชุมชน
8. อย่าลืมว่าทุกอย่างต้องคำนึงถึงธรรมชาติของเด็กหรือเยาวชนว่าพวกเรา
รู้สึกอย่างไร เกี่ยวกับตัวเขา วิธีการให้การบริการการดูแลรวมไปถึง
การสังเกต หรือการยอมรับจากบุคคลอื่น ๆ ในชุมชน

ทุกอย่างที่กล่าวมานั้นเป็นการปฏิบัติการณ์เรียนรวมซึ่งจำเป็นที่จะต้องตัดสินใจ
ว่าอะไรคือสิ่งเฉพาะสามารถมีตัวบ่งชี้วัดได้จริง และมีวิธีการวัดผลข้อมูลที่จัดใน
รูปแบบกว้าง ๆ จะช่วยในการจัดข้อมูลต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความสำเร็จในบทบาท
และหน้าที่ขององค์กรท้องถิ่นตามจุดประสงค์ของการเรียนรวม

Social inclusion and school improvement

CARL PARSONS

การอยู่รวมกันในสังคมและการพัฒนาโรงเรียนให้มีคุณภาพ

เรามาทำความเข้าใจกันจากจุดเริ่มต้นเลยว่าการรวมกันด้านสังคมหมายถึง การยอมรับและการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องของนักเรียนทุกคนในโรงเรียนของเรา ซึ่งจะขัดแย้งกับการปรับปรุงโรงเรียนตามแบบทดสอบหลักสูตรแห่งชาติ GCSE ถ้าหากเราคำนึงถึงเด็กนักเรียนที่มีปัญหาด้านพฤติกรรมจะมีการขัดแย้งอยู่ 2 ประการ ที่เห็นได้เด่นชัด ประการแรก เด็กเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะปฏิบัติได้ต่ำกว่าเกณฑ์ ประการที่ 2 เด็ก ๆ ต้องการเวลาจากครูระดับอาวุโสและอาจจะใช้เวลาไปกับเด็ก ๆ ที่สามารถเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วและง่าย

จากบทความนี้ ผู้เขียนรู้ข้อมูลหลักฐานจากบทความ Social Inclusion : Pupil Support (การรวมกันด้านสังคม : การส่งเสริมนักเรียน) ของ DFEE ที่พิมพ์แจกในเดือน มิ.ย. 1999 และยังได้ดูภูมิหลังด้านการปกครองของหน่วยราชการ แยกทางด้านสังคมที่พูดถึงเด็กนักเรียนและการไม่เรียนรวมในโรงเรียน และ รายงานของคณะกรรมการการศึกษาและการว่าจ้าง ในเรื่องเด็กที่เห็นต่าง ทั้งยัง ได้สำรวจรูปแบบของการจัดสอนและการรวมกันอย่างชัดเจนทางด้านสังคมใน นโยบายปัจจุบัน

ข้อขัดแย้งเรื่องการเรียนรวมและการตอบสนองของรัฐบาล

การที่จะเสนอให้ยกเลิกโรงเรียนแบบไม่เรียนรวมนั้นคงเป็นเรื่องเหลวไหล เพราะคงจะสร้างความยุ่งยากให้เกิดขึ้น ลำดับขั้นตอนที่จำเป็นก็คือการทำให้เกิด การแบ่งแยกนักเรียนที่อยู่ในโรงเรียนเรียนรวมอาจจะชั่วระยะเวลาหนึ่ง หรืออาจ

จะตลอดไปจะไม่เหมาะสมหรือการจะสนับสนุนว่าโรงเรียนเรียนรวมสามารถเป็นสถานที่ให้ประสบการณ์ในการจัดการแก่ เด็ก ครู หรือเด็กอื่น ๆ แต่ถ้าจะพูดแบบนี้ก็จะต้องพูดซ้ำว่าประเทศแต่ละประเทศนั้นแตกต่างกันในด้านการตอบสนองต่อเด็กที่มีความยุ่งยากด้านพฤติกรรม ในบางประเทศการแยกกันเป็นสิ่งที่ไม่ได้สิทธิของเด็ก ๆ ในเรื่องการศึกษาแบบเต็มเต็มเวลามีอยู่ในกฎหมายผู้อำนวยการคนใดจะย้ายเด็กนักเรียนออกจากโรงเรียนของตนต้องหาที่เรียนที่ใหม่ให้เด็กและต้องได้รับความเห็นชอบจากผู้ปกครองด้วย เหตุการณ์เหล่านี้ทำให้เกิดความตึงเครียดและปัญหา

การหนีโรงเรียน กับ การไม่ได้เรียนรวม

หน่วยงานนี้เป็นหน่วยงานแรกทางด้านการศึกษาที่ไม่รวมกันด้านสังคมตั้งขึ้นมาเพื่อสร้างการเปลี่ยนแปลงเป็นลำดับขั้นตอนในเรื่องการหนีโรงเรียนและการไม่ได้เรียนรวม และเพื่อหาแนวทางแก้ไขที่ดีกว่าเดิม สำหรับผู้ที่ไม่ได้เรียนรวม หน่วยงานนี้ เป็นผลมาจากการอภิปรายที่เกิดขึ้นทั่วประเทศ (และในต่างประเทศด้วย) และของรัฐบาลที่ทำการตกลงกับข้อเสนอแนะ การแก้ปัญหาที่นำเสนอเกี่ยวกับการไม่ได้เรียนรวม ได้แก่

- เป้าหมายจัดให้อยู่ในแผนพัฒนาการศึกษาขององค์กรท้องถิ่น (LEA) ให้จำนวนลดลง 1 ส่วน 3 ภายในปี 2002
- ข้อมูลของโรงเรียนที่ปล่อยต้องตีพิมพ์
- ต้องมีกฎที่ชัดเจนขึ้นกว่าเดิมเพื่อให้เข้าถึงสาระในเรื่องการไม่ได้เรียนรวม
- นักเรียนที่อยู่ในโรงเรียนในตอนต้นของ ปี 10 จะศึกษาต่อจนกระทั่งปลายปี 11 ตราบเท่าที่จะได้ข้อมูลการบรรลุเป้าหมาย
- ต้องมีการตรวจตราเป็นพิเศษในโรงเรียนที่มีตัวเลขการปล่อยสูงเรื่อง การไม่ได้เรียนรวม
- จะมีเขตปฏิบัติการด้านการศึกษาบางเขตทำงานที่เน้นในเรื่องการปล่อย

- จะมีการให้เงินทุน เพื่อนำมาใช้ในการดูแลกลุ่มเสี่ยงที่มีชื่อว่ากลุ่ม African Caribbean และเด็กที่จะต้องอยู่ในความควบคุม
- การศึกษาเต็มเวลา จะต้องจัดไว้สำหรับเด็กที่ถูกไล่ออกจากโรงเรียน อย่างถาวรภายในปี 2002

รายงานครั้งที่ 5 จากคณะกรรมการการศึกษาและการว่าจ้างในเรื่องเด็กนักเรียนที่ไม่ได้รับความพึงพอใจ

ข้อสรุปจากรายงานของคณะกรรมการ The House of Commons Education and Education ในเรื่องเด็กนักเรียนที่ไม่ได้รับความพึงพอใจมีดังต่อไปนี้

- มีข้อตกลงเพื่อ “ป้องกันความไม่พึงพอใจในอนาคต” และรายงานของแผนก Social Exclusion จะส่งผลต่อการจัดตั้งแผน Ministerial Task Force ขึ้นเพื่อลดระดับของการหนีโรงเรียนและการไม่ได้เรียนรวมให้ได้ 1 ส่วน 3 ภายในปี 2002
- มีแนวทางที่ได้รับการอนุมัติผ่านการจัดตั้งขึ้นเพื่อดูว่าขอบเขตของการกระทำที่เป็นการป้องกันในโรงเรียนใดและในพื้นที่การศึกษาท้องถิ่นใดบ้างที่จะต้องจัดทำขึ้นก่อนที่นักเรียนไม่ได้เรียนรวม
- รูปแบบในการไม่ได้เรียนรวมที่เป็นแนวทางหนึ่งที่จะสร้างความตระหนักที่นักเรียนบางคนไม่พึงพอใจเนื่องจากหลักสูตร
- จะมีโรงเรียนที่ได้รับการอนุญาตไม่ให้ใช้ข้อบังคับของระยะที่ 4 ในหลักสูตรการศึกษาแห่งชาติเพื่อให้นักเรียนเป็นรายบุคคลสามารถที่จะได้ข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการทำงานอันจะเป็นการทำให้บรรลุความต้องการด้านการศึกษาได้ดีกว่า
- จะเพิ่มเงินทุนสำหรับกิจกรรมด้านการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการทำงาน
- จะมีการส่งเสริมคุณสมบัติอื่น ๆ โดยเฉพาะ GNVQs.
- การศึกษาด้านสังคมและบุคคลจะได้รับการส่งเสริมให้เข้มแข็งขึ้น Estelle Morris และ Tessa Jowell ได้ประกาศที่จะจัดตั้งกลุ่มให้คำแนะนำในเรื่องการศึกษาเกี่ยวกับสุขภาพสังคมและบุคคล

- ๕ จัดมีการเฉลิมฉลองสำหรับผู้ที่ได้รับการประเมินเพื่อสนับสนุนการพัฒนาทักษะสำหรับการจัดการนักเรียน
- ๕ หน่วยส่งตัวนักเรียนจะได้การสนับสนุนแต่ไม่มีใครอยากได้เด็กนักเรียนที่ดื้อและโง่
- ๕ ต้องมีการช่วยเหลืองานที่ไม่มีการพัฒนาในเรื่องเด็กหนุ่มสาวเหล่านี้
- ๕ Ministerial Task Force ทำการวิเคราะห์ความก้าวหน้าในการแก้ไขการหนีเรียนและการถูกล้อออกจากโรงเรียนและเพิ่มการประเมินถ้าความก้าวหน้านั้น ไม่มีผลเป็นที่น่าพอใจ
- ๕ ดำรวจมสิทธิที่จะแก้ไข / ดักจับเด็กที่หนีโรงเรียน
- ๕ ควรสนับสนุนการร่วมมือกันในด้านการจัดการ
- ๕ โครงการ “เริ่มต้นใหม่” ได้แสดงให้เห็นผลกระทบที่สามารถบรรลุได้และนำมาจำแนกระดับและความไม่พึงพอใจในพื้นที่ของตน
- ๕ เราต้องเอาใจใส่เป็นพิเศษขึ้น เด็กหนุ่มสาวที่ต้องได้รับการดูแล
- ๕ รัฐบาลกำลังตรวจสอบแนวทาง การลงทุนในเด็กวัยหนุ่มสาวให้เป็นส่วนของ New Deal ที่ขยายแผนออกไป
- ๕ โรงเรียนจะต้องรับผิดชอบต่อนักเรียนดราบเท่าที่ได้รับเงินอุดหนุนสำหรับเด็กนักเรียนคนนั้นและมีการให้คำแนะนำใหม่เพื่อเป็นการกล่าวซ้ำในจุดนั้น
- ๕ เราต้องรู้ข้อมูลในเรื่องขนาดของกลุ่มเป้าหมายได้แก่การประเมินสถานการณ์ที่มีเด็ก อายุ 16 - 18 ปี ในอังกฤษ จำนวน 160,000 คนที่ไม่ได้เรียน และไม่ได้รับการฝึกอบรมหรือไม่มีงานทำ

ทั้งหมดเป็นข้อความที่สนับสนุนนโยบายในเส้นทางที่ 3 เป็นนโยบายที่สามารถเป็นจริงปฏิบัติได้และจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างแน่นอนอันเป็นการเปลี่ยนแปลงที่ส่งผลต่อการลดจำนวนเด็กหนีเรียนและเด็กไม่เข้าร่วมกิจกรรมในโรงเรียน

มุ่งสู่การรวมกันด้านสังคม

Circular 10 / 99 (DfEE 1999 b) เป็นแนวทางของการเสนอแนะอันเกิดจากผลผลิตของรายงาน 2 ชิ้น เป็นการรวบรวมการปฏิบัติที่ดีที่สุด ความคิดดี ๆ และการลดอุปสรรคในการจัดการไม่ได้เรียนรวมที่ถาวร พวกเรากำลังใช้ความพยายามอย่างมากที่จะทำเอกสารชิ้นสุดท้ายนี้เพื่อให้ได้คำแนะนำที่มาจากการประชุมปรึกษา และมีนักเรียนที่ไม่ได้เรียนรวมอย่างถาวรได้รับการศึกษาแบบเต็มหลังจากที่แนวทางนี้ใช้ได้ 15 วัน

Charles Clarke ได้แจ้งกับเราว่าทั้งหมดเป็นความร่วมมือในการให้การศึกษาการแนะนำจากหน่วย Social Exclusion แผนกสุขภาพและ Home Office เป็นการเตือนให้ระลึกถึงความเสียหายที่จะเกิดขึ้น เมื่อมีการถูกไล่ออกและมีการหนึ่เรียนเกิดขึ้นนอกจากนี้เรายังได้ชี้ให้เห็นว่าการแทรกแซงและการป้องกันโดยใช้การทำงานแบบตัวแทนหลายฝ่าย และโดยผ่านความร่วมมือกับ พ่อ - แม่ นั้น เป็นเรื่องสำคัญ โปรแกรม Pastoral Support Programmes (PSPs) ได้ใช้ยุทธวิธีที่เป็นการปฏิบัติและการปฏิรูปในโรงเรียนมีการแทรกแซงการกระทำของนักเรียนในกลุ่มเสี่ยงต่อการไม่รวมในโรงเรียนหรือมีกิจกรรมในทางอาชญากรรมโดยร่วมมือกับตัวแทนอื่น ๆ ด้วย พร้อมทั้งมีเงินอุดหนุน 500 ล้านปอนด์ในการดำเนินงานใช้กรณีศึกษา และหน่วยย่อยศึกษาจะทำให้การช่วยเหลือสามารถปฏิบัติได้จริง นอกจากนี้ยังจัดเกณฑ์ เพื่อที่จะลดการไม่ได้เรียนรวมให้หมดไปในเวลา 3 ปี ในเมือง Hartlepool

ประเด็นที่เด่นชัดในการแนะนำที่จะช่วยเด็กหนุ่มสาวที่มีปัญหา และไม่เรียนอย่างถาวรก็คือ แผนสนับสนุนนักเรียน อำนการแปลความ การวางแผนมานานหลายเดือนและมีการตรวจตราอย่างเอาใจใส่ ก่อนจะมาเป็นพระราชบัญญัติได้ การจัดตั้ง PSP ต้องเชิญ พ่อ - แม่ และตัวแทนการศึกษาของท้องถิ่นมาอภิปรายถึงสาเหตุ ทั้งทางด้านสังคมและด้านการศึกษา

มีข้อบัญญัติให้การศึกษาของท้องถิ่น (LEA) ควรทำ ไม่ควรทำอาจจะทำ แต่ให้ LEA มีนโยบายในการหาเงินทุนเอง มีตัวแทนมากมายที่เข้ามีส่วนร่วม “ตามความเหมาะสม” เช่น แผนกบริการสังคม ฯลฯ ขอบเขตของคำแนะนำก็เพื่อให้ เกิดการปรับเปลี่ยนความต้องการในการบริโภคทางด้านการศึกษาของเด็ก ๆ เพื่อที่จะดูว่ามีอะไรน่าจะเปลี่ยนบ้าง มีรูปแบบข้อริบยาประกอบไว้ในนักเรียนปี 3 และปี 10 หัวข้อของ PSP มีว่า นักเรียนที่ไม่ตอบสนองต่อการกระทำที่จะจัดการ ไม่ได้รับความพึงพอใจ ดังนั้นจึงเหมือนกับว่า PSP จะทำให้เกิดอาวุธไว้อวด และจะเกี่ยวข้องกับการถอนชื่อนักเรียนออกจากโรงเรียนด้วย

ตอนที่ 6 เป็นเรื่องของ การไล่ออก และมีรายงานสาเหตุที่ไม่มาโรงเรียนที่ น่าสนใจเมื่อเวลาที่มีการไล่ออกไม่เหมาะสม ได้แก่

- ๑ เกิดเหตุเล็ก ๆ น้อย ๆ
- ๑ มีการปฏิบัติในด้านการศึกษาที่ไม่ดี (เรียนไม่เก่ง)
- ๑ มาสาย , ขาดเรียน
- ๑ ตั้งครรภ์
- ๑ ละเมิดนโยบายการแต่งเครื่องแบบของนักเรียน (แต่งกายผิดระเบียบ)
- ๑ ทำโทษนักเรียนแทนพฤติกรรมของ พ่อ - แม่ เช่น เวลาพ่อแม่ไม่เข้า ร่วมประชุม

การไม่เข้าเรียนเป็นเวลานาน ๆ มากจนถึง 45 วัน / ปีการศึกษา สามารถทำได้โดยลดเวลาการอนุญาตขาดเรียน เช่น ถ้าขาดเรียนติดต่อกันเป็น เวลา 15 วัน ผู้บริหารควรจะวางแผน

ให้นักเรียนได้เข้ามาศึกษาต่อ

หาวิธีที่จะหันหน้าเข้าหากันเพื่อพูดถึงปัญหาของนักเรียน

ร่วมมือกับ LEA ว่าควรจะมีการจัดการด้านการศึกษาอย่างไรให้ดีที่สุด

สนองนักเรียนเพื่อให้ออกมาในโรงเรียนใหม่อีกครั้งในตอนสิ้นสุดการ ไม่มาโรงเรียน

ส่วนค่าใช้จ่ายสำหรับบทบาทนี้ยังไม่ชัดเจน

ตอนที่ 7 เป็นการนำมารวมกันใหม่และกระตุ้นให้เร็ว มีข้อความกล่าวไว้ว่าฝ่ายเลขานุการของรัฐคาดหวังว่านักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาที่มีอายุมากส่วนใหญ่ที่ไม่เข้าเรียนรวมในโรงเรียนจะกลับมาใหม่ภายใน 1 ภาคเรียน ข้อความนี้ คำว่า “คาดหวังและส่วนใหญ่” หมายความว่า เด็กอายุน้อยที่ไม่เข้าเรียนในโรงเรียนตั้งแต่ปลายเทอมที่ 4 แต่เข้ามาโรงเรียน 5 วัน / สัปดาห์ ก็จะสามารถอยู่ในโรงเรียนได้จนถึงปี 2002

ขบวนการส่วนที่เป็นภาคผนวกจะมีรายละเอียด จากรายงานนี้ทำให้รู้ว่าขบวนการนี้มีคนต้องการมากกว่าแต่ก่อนและหวังว่ากฎหมายจะนำไปใช้ เพื่อแก้ปัญหาเรื่องฝ่ายที่จะรับผิดชอบค่าใช้จ่ายคณะกรรมการฝ่ายวินัยของโรงเรียนจะต้องมาอภิปรายกันเพื่อกำหนดเวลาของการไม่อยู่ในโรงเรียนให้มากกว่า 5 วัน และเราจะมีรายละเอียดที่ความคิดเห็นขั้นสุดท้าย 2 ประการที่น่ากล่าวถึงก็คือการไม่ได้เรียนรวมเป็นการทำลายประสบการณ์สำหรับบุคคลแต่ละคนและบุคคลในครอบครัวที่เกี่ยวข้องและเป็นเรื่องน่าสนใจที่นำมาเป็นปัญหาระดับสาธารณชน

มีส่วนที่เป็นจุดอ่อนในการที่จะรวมตัวกันเพื่อแก้ปัญหานี้ อยู่ 3 ประการ ได้แก่

1. บทบาทของ พ่อ - แม่ นั้นลดความสำคัญลง แม้ว่าเราจะให้บทบาทนี้เป็นบทบาทเด่นในการแนะแนวก็ตาม แต่บทบาทและความร่วมมือกันโดยส่วนรวมในเรื่องการแบ่งหน้าที่รับผิดชอบและงานพื้นฟูนักเรียนต้องการขอช่วยในการทำงานสูง กล่าวกันว่านักเรียนที่มีปัญหา หมายถึง โรงเรียนที่มีปัญหาและหมายถึงครอบครัวที่มีปัญหา และวิธีการที่จะแก้ปัญหาได้ให้ใช้การจัดการกับครอบครัวและการจัดการโดยผ่านครอบครัวจะเป็นวิธีที่ดีที่สุด
2. บทบาทขององค์กรการศึกษาท้องถิ่น (LEA) นั้นมีจุดอ่อนมาก เพราะไม่สามารถทำให้เด็กๆ กลับเข้าสู่โรงเรียนได้ แต่ในข้อตกลงเรา กลับมอบหมายให้ LEA ทำยังไม่มี ความชัดเจนในเรื่องบุคลากรที่จะจ่ายหรืออุดหนุนค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน

3. หน่วยสนับสนุนการเรียนรู้เป็นหน่วยที่ทํางานที่การลงทุนที่ได้เงินจากมูลนิธิมาตรฐานซึ่งจะจัดให้มีการแข่งเด็กนักเรียนเป็นระยะเวลาสั้น ๆ และจัดโปรแกรมการสอนเสริมในตอนท้ายเพื่อสนองความต้องการด้านปัญหาในการเรียนของเด็ก

การรวมกันด้านสังคมและการปกป้องคนหนุ่มสาว

การรวมกันนั้นไม่ใช่เฉพาะตามความเชื่อที่ว่านำแต่ละคนเข้ามารวมอยู่ในระบบสถาบันที่อาจจะมีการสนับสนุนหรือการช่วยเหลือเพิ่มเติม แต่การรวมกันหมายถึง การรับประกันว่าสถาบันของเราสามารถจัดแบ่งประชากรทั้งหมดที่มีข้อกำหนดให้เข้ามารวมและได้รับประโยชน์จากการจัดการด้านสถาบันการศึกษาที่รัฐจัดให้ ในแนวทางการเมืองที่แท้จริงทุกสิ่งทุกอย่างไม่ใช่เรื่องรับรองเราต้องรอเวลาและเหตุผลเช่นเดียวกันกับที่เราต้องเลือกและหาแหล่งข้อมูลเพื่อให้ถึงเป้าหมาย Garner ได้เขียนหนังสือ ได้พูดถึง “นักเรียนที่มีปัญหา” โดยกล่าวว่า “รู้สึกเบื่อหน่ายกับการแข่งขันกัน”

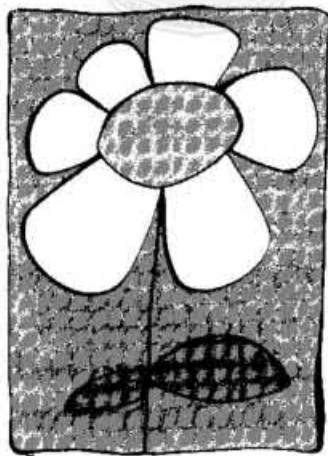
การกล่าวว่า “นักเรียนที่มีปัญหา” ที่แท้จริงแล้วนั้น (DfE 1994) ได้กำหนดปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักเรียนหรือผู้ปกครอง ปัญหาการจัดการด้านสถาบันซึ่งทำให้เราต้องมีความมุ่งมั่นและมีความรับผิดชอบต่อบุคคลที่อยู่ในวงการการศึกษา ซึ่งเราต้องทำให้พวกเขาตระหนักถึงความหลากหลายที่เราจัดให้ได้มีนักวิเคราะห์แบ่งแนวทางไว้ นโยบายข้อที่ 3 โดยที่ Giddens ได้ชี้ให้เห็น ตำแหน่งของ Blair ว่าทำให้เกิดความเสมอภาคแห่งโอกาสและทำให้เราเข้าใจลักษณะของผลผลิตที่มีการแบ่งความสำคัญให้คงอยู่

จากการวิเคราะห์ของ Esping - Anderson ในประเทศอังกฤษจะเห็นความชัดเจนในค่ายแรงงานที่มีความผาสุกด้านสังคมนั้นคือแต่ละคนจะได้รับการสนับสนุนและอยู่ในความรับผิดชอบตามที่รัฐให้และ Room ยังได้ให้เห็นความขัดกันของสังคม Anglo - Saxon ในการรวมกันด้านสังคมโดยเน้นในเรื่อง

ความสัมพันธ์ ความเสมอภาคของโอกาสในแนวความคิดเกี่ยวกับความร่ำรวย และแนวความคิดที่แพร่กระจายไปในเรื่องการรวมกันด้านสังคมทำให้เกิดปัญหาแบบอังกฤษ คือ การไม่ได้เรียนรวมในโรงเรียน

การไม่ได้เรียนรวม เกิดจากวัฒนธรรมและอยู่ยาวนานได้เพราะการไม่ดูค่าไม่ตำหนิและไม่มีส่วนร่วมแบ่งปัน นักการศึกษาต่างก็ยืนยันว่าการศึกษาคือสิ่งจำเป็นที่เด็กไม่อาจปฏิเสธได้รัฐบาลควรเห็นบทบาทของการศึกษาเป็นเสมือนศูนย์กลางเพื่อส่งเสริมความสามัคคีของสังคมและของชาติ นอกเหนือจากเพื่อสิทธิของเยาวชนแม้ว่าหลาย ๆ คนปรารถนาจะเห็นการเรียนรวมในโรงเรียนก็ตาม แต่ไม่ได้หมายความว่าเด็กจะต้องอยู่ในโรงเรียนที่เขาไม่สามารถจัดการตนเองหรือไม่มีการจัดการตนเองเลย ศูนย์ดูแลเด็กควรจะมีการเชื่อมต่อระหว่างการจัดการด้านการศึกษาจากแห่งหนึ่งไปสู่อีกแห่งหนึ่งที่เหมาะสมกับเด็กมากกว่า

มีการบังคับจากรัฐบาลในกรณีการเข้าแทรกแซงแก้ไขและการให้ความร่วมมือถ้าหากมีน้อยจะได้รับการยกเว้นไม่ต้องรับโทษเฉพาะจากสาเหตุทางไกลเท่านั้น แต่ถ้าไม่มีหน่วยงานหรือองค์กรได้รับผิดชอบเรื่องค่าใช้จ่าย



IEPs: Inclusive educational practices?

.....Janet Tod

แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล :

แนวปฏิบัติในการจัดการเรียนรวม

แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP = Individual Education Plans) ข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกเข้ามาในอังกฤษในปี 1994 กลายมาเป็นความต้องการของนักเรียนที่มีความต้องการการศึกษาพิเศษ (SEN = Special Educational Needs) อันเป็นกรอบงานที่กำหนดไว้ในระเบียบปฏิบัติของกระทรวงศึกษาธิการ (DfE 1994) ในช่วงแรก ๆ แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล สะท้อนให้เห็นภาพของกระบวนการจัดการศึกษา และความรับผิดชอบที่กำหนดโดยรัฐบาล ตั้งแต่ปี 1980 เป็นต้นมา โรงเรียนต้องแสวงหาวิธีการกำหนดแนวปฏิบัติในการจัดทำแผน การจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ตามกระบวนการของความ ต้องการการศึกษาพิเศษ รูปแบบการพัฒนาของแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลในบริบทใช้ตามรูปแบบในอเมริกา ในช่วงแรกได้พยายามพัฒนารูปแบบของแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลตามทิศทางที่กำหนดไว้ในระเบียบปฏิบัติ ต่อมาได้หาวิธีการที่จะลดภาระของผู้ประสานงานด้านการศึกษาพิเศษ (SENCOs = Special Educational Need Co-ordinators) โดยมอบหน้าที่การกำหนดเป้าหมายภารกิจให้แก่ครูประจำชั้นและประจำวิชา เพิ่มการใช้ ICT และเป้าหมาย “ลดความ ซ้ำซ้อน” เพื่อหวังจะลดความซ้ำซ้อนในการเขียนแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลที่ต้องการปรับปรุงให้ทันสมัยขึ้น พยากรณ์ล่วงหน้าได้เลยว่าบางโรงเรียนนั้นมีความสามารถในการริเริ่มจัดทำแผน การศึกษาเฉพาะบุคคลได้ดีกว่าโรงเรียนอื่น แต่โรงเรียนมัธยมศึกษายังคงพบความยุ่งยากในกระบวนการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล สาเหตุของปัญหานี้

ไม่ใช่เหตุผลของการเกิดแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล แต่เป็นความคาดหวังว่ากระบวนการใหม่นี้จะเป็นช่องทางในการรับสินบนที่เกิดขึ้น ในระบบโรงเรียนที่แตกต่างกันออกไป โดยปราศจากทั้งการเพิ่มทรัพยากรและการแนะนำอย่างเพียงพอ ขณะนี้มีการยอมรับว่า การพัฒนาแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลนั้น เป็นส่วนหนึ่งของการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ โรงเรียนต้องให้การสนับสนุนการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมอันเป็นวิถีทางที่นำไปสู่การจัดการเพื่อให้บรรลุความต้องการการศึกษาพิเศษของแต่ละบุคคล ความคิดริเริ่มใหม่ที่กำหนดขึ้นนี้มีความเชื่อมั่นว่าถูกต้องและมีจุดยืนด้านศีลธรรม และยังสามารถยืนยันได้จากงานวิจัย ซึ่งดูเหมือนว่าจะหลีกเลี่ยงไม่พ้นที่โรงเรียนและผู้มีอำนาจในการจัดการศึกษาส่วนท้องถิ่น (LEAs= Local Education Authorities) จะมีความยุ่งยากในการแปลความเกี่ยวกับนโยบายการจัดการศึกษา ก่อนที่พวกเขาจะมีเวลามานั่งทบทวนและประเมินผลกระบวนการพัฒนาแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลที่ใช้อยู่กับเด็กพิเศษ และพัฒนาเป็น “พิมพ์เขียวสำหรับการจัดการเรียนการสอนและสัมพันธ์กับการให้บริการ” สำหรับเด็กที่ผิดปกติ ในขณะเดียวกันก็อาจถูกโต้แย้งได้ว่าแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ไม่ใช่สิ่งจำเป็นในการสนับสนุนความยอดเยี่ยมหรือความมีคุณภาพ หรือลักษณะอันพึงปรารถนาของการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม ความเป็นจริงก็คือลักษณะของการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่มีประสิทธิภาพจะสะท้อนให้เห็นภาพของสถานการณ์ที่มีความสำคัญต่อการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม ได้แก่

- ๑ มีจุดเน้นที่ผลสุดท้ายคือตัวนักเรียน
- ๒ ความต้องการการศึกษาพิเศษ เป็นตัวกำหนดการปฏิบัติในโรงเรียนทั้งหมด
- ๓ ความต้องการในการรายงานผลกลับในส่วนย่อย และการวิเคราะห์ในรายละเอียดมากกว่าการรายงานผลในภาพรวม
- ๔ การมีส่วนร่วมของนักเรียนและผู้ปกครอง

- ๓. การใช้การเรียนการสอนที่หลากหลาย
- ๔. การประเมินผลอย่างจริงจังเพื่อประสิทธิภาพ
- ๕. การมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการสนับสนุนความต้องการในการจัดการศึกษาพิเศษกับผู้ที่มีบรรลุนิติภาวะคนอื่น ๆ
- ๖. การมีส่วนร่วมของกลุ่มเพื่อน
- ๗. ความร่วมมือในการวางแผนขององค์กรต่าง ๆ

มีเหตุผลที่พอจะสันนิษฐานได้ว่า การทบทวนประวัติศาสตร์การพัฒนาของแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลในช่วง 20 ปีของอเมริกา และในช่วง 5 ปีของสหราชอาณาจักรจะมีตัวบ่งชี้บางตัวที่แสดงถึงการเตรียมพร้อมในการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม และเมื่อทบทวนแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลมีสิ่งที่เห็นได้ชัดเจนว่าทั้งสองประเทศมีการพัฒนาไปในแนวทางอันพึงประสงค์และยังคงมีขอบเขตที่เกี่ยวข้อง ดังคำอธิบายในตารางที่ 1

ลักษณะอันพึงประสงค์ ของ IEP	ขอบเขตที่เกี่ยวข้อง
☐ การจัดหายานพาหนะ สำหรับการพัฒนา โดยความร่วมมือกับ ผู้ปกครองทำให้เกิดกลไก แห่งความสามารถของ นักเรียน และมีส่วนร่วม ในการวางแผนการเรียนรู้ ของตนเองมากขึ้น	☐ แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลที่ เขียนขึ้นไม่ได้ถูกแปลความลงสู่ การปฏิบัติ ด้วยเหตุนี้มันจึงเป็นเพียงงาน เอกสารที่รุงรังซึ่งเกิดผลประโยชน์ต่อ นักเรียนในทางการศึกษาเพียงเล็กน้อย

ลักษณะอันพึงประสงค์ ของ IEPs	ขอบเขตที่เกี่ยวข้อง
☐ ความตั้งใจของครูในการจัดการศึกษาที่ชัดเจน ตรงกับเป้าหมาย	☐ ถ้าผู้ประสานงานด้านการศึกษาพิเศษ (SENCOs) รับการะบอบบาทหน้าที่ด้านการบริหารเป็นส่วนใหญ่แล้ว ความเชี่ยวชาญของพวกเขาในเรื่องการสอนนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ และการประสานความร่วมมือ คงไม่ได้ใช้ให้เกิดประสิทธิภาพ
☐ การมีส่วนร่วมของทีมงานในการพัฒนาและหายุทธศาสตร์ต่าง ๆ ที่จะนำไปสู่เป้าหมาย รวมทั้งการปรับปรุงและมีส่วนร่วมในการปฏิบัติในชั้นเรียน	☐ กระบวนการของแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลเสี่ยงต่อการถูกใช้เป็นเครื่องมือเพื่อความปลอดภัย อันเป็นการเพิ่มทรัพยากรที่ “ล้มเหลวโดยสิ้นเชิง” และนี่เป็น “สิ่งเร้าใจที่ออกนอกกลุ่มนอกทาง” ในข้อวิจารณ์ของขั้นตอนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
☐ การจัดโครงสร้างเพื่อจัดหาหลักฐานที่ชัดเจนขึ้นคือประสิทธิภาพของการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ	☐ การยึดติดกับรูปแบบของจุดประสงค์การสอน โดยการเขียนเป้าหมายที่ชัดเจน [เฉพาะเจาะจง สามารถวัดได้ บรรลุผล ตรงประเด็น สัมพันธ์กับเวลา] อาจนำไปสู่ความไม่ยืดหยุ่นต่อโอกาสการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ

ลักษณะอันพึงประสงค์ ของ IEPs	ขอบเขตที่เกี่ยวข้อง
☐ การนำทรัพยากรที่หา มาได้มาใช้ให้เกิดประโยชน์ ในการพบยุทธศาสตร์ เหล่านั้น	☐ มีการเชื่อมโยงเป้าหมายสู่การจัดทำแผน การจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ซึ่งอาจจะ เห็นว่าความต้องการการศึกษาพิเศษนั้น จะกลายเป็นการใช้ทรัพยากรนำ มากกว่าความต้องการนำ
☐ ความสามารถในการ ใช้สื่อเป็นตัวกำหนด กระบวนการและระบบ เพื่อความสำเร็จของ นักเรียนทุกคน	☐ การใช้แบบตรวจสอบและระบบการจัด การทางการกำกับแผนการจัดการศึกษา เฉพาะบุคคล และยุทธศาสตร์ต่างๆ จะช่วยให้ กระบวนการของแผนการจัดการศึกษา เฉพาะบุคคล สามารถนำกลับไปยังรูปแบบ “ข้อบกพร่องที่แก้ไขได้” ของการจัดการ ศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
☐ การเพิ่มจุดเน้นในการ ติดตามผลนักเรียน ในการตอบสนองต่อ การสอน	☐ ความยุ่งยากในการรักษาแผนการจัด การศึกษาเฉพาะบุคคลให้คงอยู่ต่อไป และ การติดตามผลของแผนการจัดการศึกษา เฉพาะบุคคล เป็นความเสี่ยงที่แผนการจัด การศึกษาเฉพาะบุคคลนั้น จะไม่ใช่เป็นเพียง เอกสารทางสถิติ หรือกลายมาเป็นสิ่งที่ทำ ให้ง่ายลง จึงทำให้ผลประโยชน์ในการจัด การศึกษายังเป็นปัญหาอยู่

* Specific, Measurable, Achievable, Relevant, Time related.

Source: Tod, Castle and Blamires (1998).

ตารางที่ 1 การตอบสนองของครูต่อกระบวนการของแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

ความจริงแล้วแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลที่จัดขึ้นในโรงเรียน
กระทรวงศึกษาธิการ (DfEE) ได้สงวนไว้ในระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดการ
เพื่อ ให้บรรลุความต้องการการศึกษาพิเศษโดยสังเขป อย่างไรก็ตามมีการ
เปลี่ยนแปลงบางอย่างในแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ซึ่งขึ้นกับบริบทของ
การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ซึ่งแผนการจัดการศึกษา
เฉพาะบุคคลจะต้องถูกวางแผนอย่างละเอียด การเปลี่ยนแปลงนี้ได้บรรยายไว้ใน
ตารางที่ 2 ซึ่งอ้างอิงจากหัวข้อ : การเรียนรวม การจัดการศึกษา และการปฏิบัติ

การเรียนรวม (Inclusive)	การสนับสนุนการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม (Inclusion) เพื่อหาผู้สนับสนุน โดยมีเป้าหมายเพื่อเพิ่มกองทุน (1999-2000) และโครงการวิจัยต่าง ๆ กองทุนสำหรับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนที่เพิ่มขึ้นทั้งหมด โดยผ่านทางนโยบาย "Fair Funding" ผู้มีอำนาจในการจัดการศึกษาส่วนท้องถิ่น (LEAs) ได้จัดสรรงบประมาณให้โรงเรียนในโครงการความต้องการในการจัดการศึกษาพิเศษ (SEN) และเพิ่มจำนวนโรงเรียนในโครงการให้มากขึ้น ซึ่งผู้มีอำนาจในการจัดการศึกษาส่วนท้องถิ่น
การเรียนรวม (Inclusive)	(LEAs) ได้กำหนดนโยบายและเป้าหมายในการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม (Inclusion) ไว้ดังนี้ ☐ รับนักเรียนเข้าศึกษาในโรงเรียนที่จัดการศึกษาแบบเรียนรวม (Mainstream schools) มากเท่าที่จะมากได้

	□ นักเรียนจากโรงเรียนการศึกษาพิเศษจะมีประสิทธิภาพครบสมบูรณ์ □ นักเรียนที่มีความต้องการการศึกษาพิเศษ (SEN) จะใช้เวลาส่วนใหญ่ในชั้นเรียนแบบเรียนร่วม □ นักเรียนในโรงเรียนที่จัดการศึกษาแบบเรียนร่วม (Mainstream schools) จะได้รับความรู้ความชำนาญจากโรงเรียนการศึกษาพิเศษ (โรงเรียนเอกชนทุกโรงเรียนมีความพอใจที่เด็ก ๆ ได้รับการส่งเสริมและการยอมรับจากเจ้าหน้าที่ระดับสูงของรัฐ) □ ให้การสนับสนุนเชื่อมโยงไปยังการเรียนร่วมของนักเรียนในโรงเรียนการศึกษาพิเศษและหน่วยงานอื่น
การเรียนรวม (Inclusive)	□ ผู้มีอำนาจในการจัดการศึกษาส่วนท้องถิ่น (LEAs) จะให้การรับรองผลของนักเรียนที่มีความต้องการการศึกษาพิเศษ (เน้นการให้ความสำคัญเป็นพิเศษ) การปิดกั้นของหลักสูตรได้ให้โอกาสต่องานที่สัมพันธ์กับการเรียนรู้ โปรแกรมการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม จะช่วยให้โรงเรียนจัดการกับนักเรียนที่ย่างยาก และรับรองว่านักเรียนที่ถูกแยกออกไป ต้องได้รับเวลาเต็มในการศึกษา ความคาดหวังสูง (การเพิ่มมาตรฐาน) สำหรับนักเรียนทั้งหมด โดยทาง

	☐ ยุทธศาสตร์การอ่านออกเขียนได้แห่งชาติ ☐ ยุทธศาสตร์การคิดเลขได้แห่งชาติ ☐ การตั้งเป้าหมายระดับชาติและท้องถิ่น (รวมถึงนักเรียนที่มีความต้องการ การศึกษาพิเศษ) ☐ แผนพัฒนาการศึกษาขององค์กรการจัดการ การศึกษาส่วนท้องถิ่น รวมไปถึงข้อเสนอ ในการยกระดับผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน ที่มีความต้องการการศึกษาพิเศษ (SEN)
การเรียนรู้รวม (Inclusive)	☐ เงินทุนในการสนับสนุนกิจกรรมการเรียนรู้ นอกห้องเรียน ☐ ความมีคุณภาพสูงในการจัดการศึกษาเด็ก วัยแรกเริ่ม ผ่านการพัฒนาเด็กวัยแรกเริ่ม และแผนการดูแลเด็ก ซึ่งเริ่มโปรแกรมกับ เด็กวัย 0-3 ขวบ และครอบครัวของเขา ☐ ขนาดชั้นเรียนที่เล็กกว่าของเด็กทารก การสนับสนุนสำหรับผู้ปกครอง ☐ โครงการการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง กำหนดขึ้นโดยองค์กรการจัดการศึกษา ส่วนท้องถิ่น ซึ่งรวมถึงการเข้าไปให้คำ แนะนำจากผู้ให้การสนับสนุนที่เป็น ผู้ปกครอง การผูกมิตรไมตรี และการแต่งตั้ง ทีมงาน สำหรับนักเรียนที่มีความต้องการ พิเศษ โดยไม่คำนึงว่าพวกเขาจะมี ใบรับรองหรือไม่

การเรียนรู้รวม (Inclusive)	☐ เพิ่มความเร็วในการตัดสินใจเกี่ยวกับผลประโยชน์ของความต้องการการศึกษาพิเศษ - โดยพิจารณาจากความเปลี่ยนแปลงในการปรับปรุงประสิทธิภาพ ☐ การรับประกันว่าแนวคิดของเด็กต้องได้รับการพิจารณา การมีส่วนร่วมของตัวแทนต่าง ๆ ☐ จัดให้มีการให้คำแนะนำในส่วนภูมิภาค และให้ความร่วมมือในการจัดการ ☐ การทำงานร่วมกับกระทรวงสาธารณสุข ในการพิจารณาการพูดและการใช้ภาษา ☐ ปรับปรุงการแนะนำอาชีพสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการการศึกษาพิเศษ การเพิ่มความเชี่ยวชาญในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษสำหรับการเข้าสู่ความเป็นมืออาชีพ
การจัดการศึกษา (Educational)	☐ เพิ่มการฝึกอบรมเกี่ยวกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ในการฝึกอบรมครูเบื้องต้น รวมทั้งการกำหนดมาตรฐาน ICT ☐ จัดตั้งกองทุนในการฝึกอบรมครูประจำชั้นในขอบเขตของความต้องการการศึกษาพิเศษ

□ มาด
ด้าน
ฝึกอ

	ปรับปรุงการติดตามผลการตอบสนองของนักเรียนในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ☐ เน้นการประเมินผลตามปกติ และติดตามผลนักเรียนด้วยการสนับสนุนจากทางโรงเรียน
การเรียนรู้รวม (Inclusive)	☐ การตั้งความหวังที่ผลลัพธ์สุดท้าย และ ทบทวนผลสัมฤทธิ์ของผลลัพธ์เหล่านั้น บรรทัดฐานของการประเมินผลตาม บทบัญญัติแห่งกฎหมาย จากเดือนกันยายน 1998 คือ การติดตามผลการตอบสนองของนักเรียนในระบบโรงเรียน (เน้นการให้ความสำคัญเป็นพิเศษ) และสนับสนุนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในช่วงแรก ☐ องค์การการจัดการศึกษาส่วนท้องถิ่น เป็นผู้กำหนดข้อมูลที่เน้นการให้ความสำคัญเป็นพิเศษจากการปฏิบัติของนักเรียน ☐ โรงเรียนเอกชนมีความพอใจที่นักเรียนได้รับการรับรองจากเจ้าหน้าที่ระดับสูงของรัฐ ปรับเปลี่ยนยุทธวิธีการจัดการเพื่อให้บรรลุเรื่องความต้องการการศึกษาพิเศษ จากกระบวนการสู่การปฏิบัติ และจากการแก้ไขปัญหาลู่การป้องกัน และการให้คำแนะนำในช่วงแรก ☐ ปรับปรุงประมวลกฎหมายที่หายไป ในขั้นตอนที่ 1

การเรียนรู้รวม (Inclusive)	☐ ลดการสนับสนุนปัจจัยสำคัญพื้นฐานของโรงเรียนจาก 3 เป็น 2 อย่าง และให้การสนับสนุนเพิ่ม (เพิ่มการให้คำแนะนำขององค์กรการจัดการศึกษาส่วนท้องถิ่นตามปกติ) ☐ ความต้องการในการเก็บบันทึกข้อมูลอย่างเพียงพอ แต่โดยทั่วไปแล้วจะให้ความช่วยเหลือในการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) มากที่สุดในการเขียนแผนนั้น จะกำหนดเป้าหมายระยะสั้นสำหรับเด็ก 3 - 4 เป้าหมาย ซึ่งจะสัมพันธ์กับทักษะต่าง ๆ เช่น ทักษะการสื่อสาร การอ่านออกเขียนได้ การคิดเลขได้ พฤติกรรมและทักษะทางสังคม (ให้การแนะนำมากขึ้นในการปรับปรุงประมวลกฎหมายรวมทั้งรูปแบบของการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP))
--	--

ตารางที่ 2 ข้อเสนอในการพัฒนา “การปฏิบัติในการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม”

ด้วยความน่าเชื่อถือของการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม ได้มีการวางแผนเกี่ยวกับวิธีการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมมากขึ้น การให้ความสำคัญในความร่วมมือของหลายองค์กร และการระบุเบื้องต้นรวมไปถึงการป้องกันจุดมุ่งหมายที่เห็นได้ชัดคือ การลดจำนวนนักเรียนที่มี “ความพิเศษหรือความแตกต่าง” ที่ต้องการเรียนรู้ในระยะยาว ผ่านการรับรองจากโรงเรียนการศึกษาพิเศษและแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) “การศึกษา” ยังคงอยู่ในระเบียบวาระการประชุมความต้องการการศึกษาพิเศษ อ้างอิงไปถึงการยกระดับมาตรฐานการศึกษาและการเพิ่มการฝึกอบรมเกี่ยวกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ สำหรับครู ผู้เชี่ยวชาญพิเศษด้านการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ และผู้สนับสนุนการจัดการเรียนรู้ (LEA) “การปฏิบัติ” คือจุดเน้นสำคัญในการปรับความสมดุลย์จากกระบวนการและงานเอกสาร มาสู่การปฏิบัติต่อนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษความสำคัญอยู่ที่การประเมินผล และการติดตามผลนักเรียน อันเป็นตัวกำหนดระบบการวัดผลนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษและงบประมาณ “เน้นการให้ความสำคัญเป็นพิเศษ” ถ้าผลของการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมคือการวัดผลนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษตามแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลผลที่ได้ คือค่าความ เชื่อมั่นและความเที่ยงตรง ในความสัมพันธ์ของการประเมินผลและการบันทึกผลสำหรับนักเรียนรายบุคคล ก็จะเป็นที่ยอมรับประเด็นนี้ไม่ใช่ระบบที่ล้าสมัยในการตรวจสอบความสัมพันธ์ของการวางแผนการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

การให้เวลาในการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) คงถูกสงวนไว้ในบริบทของ “การปฏิบัติในการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม” การพัฒนาในอนาคตจะเป็นกระจกส่องให้เห็นปรัชญานี้ การตั้งสำนักงานพัฒนามาตรฐานการศึกษา และแผนพัฒนาการศึกษาขององค์กรการจัดการศึกษาส่วนท้องถิ่น คล้ายกับว่าโรงเรียนจะต้องแสวงหาผลการตรวจสอบอย่างละเอียดที่เชื่อถือได้โดยการตั้งคำถามแก่ผู้ประสานงานด้านการศึกษาพิเศษ (SENCOs) ดังนี้

- ๔ ส่งเสริมการกำหนดแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) ในการวางแผนทั้งหมดของโรงเรียน
- ๕ จัดเตรียมหลักฐานที่แสดงถึงบทบาทของแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) ในการยกระดับมาตรฐานนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ โดยเชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์การอ่านออกเขียนได้ และการคิดเลขได้
- ๖ ตรวจสอบว่าเป้าหมายของแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) รวมอยู่ในแผนการสอนของครู
- ๗ จัดรูปแบบของแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) ให้สั้นลง และเพิ่มการใช้ระบบบริหารและการสนับสนุนของ ICT
- ๘ มอบหมายความรับผิดชอบในการติดตามผลนักเรียนให้ผู้เกี่ยวข้อง รวมทั้งนักเรียนและผู้ปกครอง

คำถามคือ แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) จะเป็นตัวนำหรือตามการพัฒนาวิธีปฏิบัติในการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมถ้าโรงเรียนจะใช้ตัวบ่งชี้ในการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมของโรงเรียนที่กำหนดโดยรัฐบาลและปรับให้เหมาะกับท้องถิ่นโดยผู้มีอำนาจในการจัดการศึกษาส่วนท้องถิ่น (LEA) แล้วโรงเรียนจะต้องจัดเตรียมหลักฐานที่เกี่ยวข้องและการวางแผนที่แสดงถึงความคืบหน้าในการปฏิบัติงาน ดังแสดงไว้ในตารางที่ 2 ได้หรือไม่

การจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEPs) อยู่ในการเรียนรวมใช่ไหม

ในลักษณะการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม โรงเรียนจำเป็นต้องมีการรวบรวมแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) และตั้งคำถามว่า : “โรงเรียนของเราเหมือนสิ่งใดในเงื่อนไขของความต้องการการศึกษาพิเศษ” และ “อะไรคือความหมายของการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม” นี่คือการ พัฒนาในโรงเรียนที่สำคัญอย่างหนึ่ง เพราะมันเริ่มต้นจากการที่บุคคลใดก็ตามที่ถูกกลั่นแกล้งมีความเห็นว่ามี

ความต้องการการศึกษาที่ “พิเศษ หรือแตกต่าง” จากคนอื่น ก็ต้องวางแผนตามความเป็นจริงนั้น ถ้าโรงเรียนมีความตระหนักและรับความหลากหลายของนักเรียนด้วยความเต็มใจคงสร้างความหลากหลายใน ระดับโรงเรียน และมีการวางแผนการตอบสนองที่หลากหลายเหล่านั้น การวิเคราะห์แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) ในภาพรวมยอมให้โรงเรียน กำหนดความแตกต่างในเงื่อนไขของ :

- ความต้องการรายบุคคล - เกิดขึ้นจากสิ่งที่เคยทำประจำ แตกต่างจากคนอื่น ๆ
- ความต้องการที่ไม่ธรรมดา - เกิดขึ้นจากสิ่งที่เคยทำประจำ ร่วมกับบางคน
- ความต้องการทั่ว ๆ ไป - เกิดขึ้นจากสิ่งที่เคยทำประจำ ร่วมกับทุกคน (ความต้องการเป็นเจ้าของ การมีส่วนร่วม การมีคุณค่า ความรู้สึกปลอดภัย และการได้รับการยอมรับ)

เมื่อทำสำเร็จครั้งหนึ่ง โรงเรียนสามารถตั้งคำถามว่าจะต้องเปลี่ยนแปลงอะไรในการปฏิบัติของโรงเรียน เพื่อกำหนดรูปแบบความต้องการนี้ ซึ่งได้ให้ข้อเสนอแนะอะไรในการปฏิบัติ มีความต้องการรายบุคคลที่คล้ายกันมาก (มันคือเป้าหมายที่ซ้ำกันในแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล) จนถูกพิจารณาว่าเป็นความต้องการร่วมที่ถูกกำหนดโดยการเปลี่ยนแปลงการสอนหรือการเข้ากลุ่มหรือไม่ มีจำนวนนักเรียนที่ต้องการการศึกษารายบุคคลอยู่มากเท่าไร ที่ทีมงานรู้สึกว่ามีนักเรียนเหล่านั้นสามารถรวมกลุ่มไว้ แต่มันไม่ใช่ประสิทธิภาพของการเรียนรวมใช่ไหม ความร่วมมือของตัวแทนต่าง ๆ มีประสิทธิภาพอย่างไร อะไรคือขอบเขตของการให้บริการ รวมทั้งมีรูปแบบอย่างไร (เกี่ยวข้องกับการแพทย์ เกือบจะทั้งหมดใช่ไหม การบริการสังคมใช่ไหม) แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) สามารถแปลความหมายได้เช่นเดียวกับการศึกษานักเรียนเฉพาะบุคคล - แม้ว่าวิธีการซึ่งมีอยู่เดิมจะมีจุดอ่อน - ซึ่งสะท้อนให้เห็นภาพการพัฒนาของโรงเรียนในการจัดการเพื่อให้บรรลุเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล

การจัดการศึกษาตามแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP)?

การตั้งเป้าหมายและการติดตามผลเป็นหัวใจของการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล และเป็นสิ่งสำคัญของการปฏิบัติในการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม ดูเหมือนว่าการที่รัฐบาลได้จัดทอนเป้าหมายของหลักสูตรลงก็เพื่อลดความซับซ้อนของกระบวนการและงานเอกสาร โดยให้คำแนะนำว่าเป้าหมายที่กำหนดนั้นให้เป็นเป้าหมายที่สัมพันธ์กับทักษะสำคัญ ๆ เช่น ทักษะการสื่อสาร การอ่านออกเขียนได้ การคิดเลขได้ พฤติกรรมและทักษะทางสังคม ซึ่งอาจถูกแทนที่ ด้วยเป้าหมายสถานการณ์ ถ้าบุคคลนั้นต้องเรียนรวมอยู่ในกลุ่มเพื่อนบ้าน และชุมชนของโรงเรียน โลกแห่งงานอาชีพ การใช้เวลาว่างและการเรียนรู้ตลอดชีวิต ทักษะเหล่านี้ก็คือทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น ทักษะความเป็นอิสระ ทักษะความสนใจ ซึ่งก็คือทักษะการสื่อสารนั่นเอง และดูเหมือนว่าจะกลายเป็นจุดเน้นสำคัญในการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมในอนาคต

มีความตระหนักว่าการตั้งเป้าหมายเช่นนี้จะเป็นการเรียนรวมหรือไม่ เพราะขัดต่อการศึกษามากบังคับ แต่ก็ได้รับความเห็นชอบ ในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ทำให้เกิดความลำเอียงอย่างมากในการที่จะเข้าถึง - ความลำเอียงนี้ก็คือหลักฐานในการปรับตัวให้เหมาะสมต่อการสร้างหลักสูตรที่แตกต่าง และการตั้งเป้าหมายของแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล การพัฒนายุทธศาสตร์การเรียนรวมคือความหวังที่จะนำ มาซึ่งความเปลี่ยนแปลงของจุดเน้นจากเพียงแค่ “เข้าถึง” มาสู่ “ความสามารถ” และ “การตอบสนองการสร้างความสัมพันธ์ทางสังคม” ยุทธศาสตร์การอ่านออกเขียนได้แห่งชาติ ส่งเสริมการเพิ่มเวลาในการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนทุกคน และการฝึกปฏิบัติในเวลาที่กำหนดไว้สำหรับการแยกเด็กออกมาจากชั่วโมงเรียนอย่างไรก็ตามก็ยังมีความต้องการที่จะทำวิจัยต่อไปถึงระดับความสามารถของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ในชั่วโมงการอ่านออกเขียนได้ และความก้าวหน้าของพวกเขาไม่เพียงพอเฉพาะเวลาที่กำหนดสำหรับบุคคลที่ไร้ความสามารถแต่ยังรวมถึงเวลาที่กำหนดไว้สำหรับการตอบสนองที่เกิดขึ้นด้วยตนเองยุทธศาสตร์การอ่านออกเขียนได้เกี่ยวข้องกับผลการเขียนของนักเรียนทั้งหมด อย่างน้อยที่สุด ก็ไม่ใช่กับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษทั้งหมด ความสามารถในการตอบสนองขั้นพื้นฐานขึ้นอยู่กับระดับความสามารถกับหลักสูตร คือสิ่งสำคัญในการวัดผลความก้าวหน้าเป็นไป

ได้ที่โรงเรียนจะพบฉบับร่างของตัวบ่งชี้สำหรับการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมที่สัมพันธ์กับประสบการณ์ในชั้นเรียน ในบริบทของชั่วโมงการอ่านออกเขียนได้ โดยปราศจากผลกระทบต่อความก้าวหน้าของนักเรียนที่มีความต้องการการศึกษาพิเศษจริงๆ แล้วถ้าครูและทีมงานให้ความสนใจ และภาษาคือตัววัดในการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม และการรับรู้ของนักเรียนจะเป็นสิ่งที่มีคุณค่า แล้วตัวบ่งชี้จะถูกใช้อย่างมีคุณภาพเช่นเดียวกับปริมาณของการวัด

จากการศึกษาของ Durkheim เรื่องการฆ่าตัวตายของมนุษย์ได้ชี้ให้เห็นว่าจุดประสงค์ในการแยกตัวออกจากสังคมไม่จำเป็นต้องสัมพันธ์กับการรับรู้เฉพาะบุคคล และสังคมการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม การตั้งเป้าหมายต้องสนับสนุนความสามารถของแต่ละบุคคล และต้องตั้งเป้าหมายที่ไกลออกไปจากระดับพฤติกรรมดังตัวอย่างในการบรรยายลักษณะของนักเรียนคนหนึ่งที่มีความนับถือตัวเองต่ำ มันเป็นไปได้ที่จะตั้งเป้าหมายที่ต้องการทั้งระดับความรู้สึก ความรู้ความเข้าใจ และพฤติกรรม

ด้านความรู้สึก	หดหู่, กังวล, กระสับกระส่าย, ซึมเศร้า, ไร้ค่า, ฯลฯ
ด้านความรู้ความเข้าใจ (การปรับตัว)	ไม่มีความสามารถในการเรียนรู้, ต้องใช้คำจริงแทนความสัมพันธ์ การเปรียบเทียบ, เลือกข้อมูลที่ยืนยันความเชื่อของตน, ไม่รับข้อมูล, หลีกเลี่ยงการปฏิบัติงานตามขั้นตอนที่วางไว้
ด้านพฤติกรรม	ขี้อาย, ทำลายงาน, งานขะ, ซ้ำที่จะเริ่ม, ทะเลาะวิวาท ได้รับการว่ากล่าวตักเตือนบ่อยๆ, ฝ้ามองผู้อื่นขณะทำงาน, หนีปัญหา, เงียบในกลุ่มใหญ่, เอะอะในกลุ่มย่อย, ซักจูงง่าย, ไม่เล่นเป็นกลุ่ม แต่จะชอบจับคู่, เรียกร้องความสนใจ ฯลฯ

ตารางที่ 3 เป้าหมายด้านความรู้สึก ความรู้ความเข้าใจ และพฤติกรรม

ครูต้องพิจารณาว่าเป้าหมายที่ตั้งไว้นั้น เป็นระดับความรู้ความเข้าใจหรือระดับความรู้สึก ซึ่งจะต้องนำไปสู่การพัฒนาในการวางแผนการทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลในการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม ถ้ามันนำไปสู่ความเปลี่ยนแปลงภายในแต่ละบุคคลอันไม่ใช่สถานการณ์พิเศษก็อาจจะเพิ่มความสามารถในขอบเขตของกิจกรรมที่กว้างขึ้นไม่ใช่จะพูดว่าเป้าหมายของพฤติกรรมซึ่งมีลักษณะ SMART (Specific - เฉพาะเจาะจง, Measurable - สามารถวัดได้, Achievable - บรรลุผล, Relevant - ตรงประเด็น, Time related - สัมพันธ์กับเวลา) เป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม เป็นเพียงการปฏิบัติในการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม ซึ่งมีความหมายแตกต่างไปจากอดีตของการพัฒนาการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

พื้นฐานการปฏิบัติการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEPs)?

การจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) ได้แสวงหาวิธีการควบคุมทรัพยากรในการจัดการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล LSAs ได้เสนอให้มีการจัดทำแผนการจัดการศึกษารายบุคคล ซึ่งเป็นผลมาจากความต้องการในการฝึกอบรมผู้เชี่ยวชาญ พิเศษด้านความต้องการการศึกษาพิเศษของ LSAs ทำให้ผู้เชี่ยวชาญพิเศษด้านความต้องการการศึกษาพิเศษ มีความรู้มากกว่าครูประจำชั้น ประสบการณ์ในการ จัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) จะบอกได้ว่าถ้าการฝึกอบรมและการจัดการชั้นเรียนบังเกิดผลดีแล้ว การประเมินผลประสิทธิภาพโดย LSA ก็จะไม่ห่างออกไป การมีส่วนร่วมของแต่ละคนและผู้ปกครอง เป็นปัจจัยสำคัญในความสำเร็จของแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) และเป็นองค์ประกอบสำคัญในการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมวิธีการที่ดีที่สุดคือต้องการทำวิจัยในหัวข้อที่เหลืออยู่ต่อไป การมีส่วนร่วมของทุกฝ่ายถูกพิจารณาว่าเป็นยุทธศาสตร์ของแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล(IEP) และการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม แต่ก็ยังมีข้อจำกัดหลายอย่าง

เมื่อดูข้อจำกัดของหลักฐานงานวิจัย ที่สัมพันธ์กับกระบวนการและการพัฒนา รูปแบบของแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) ในสหรัฐอเมริกา และสหราชอาณาจักร พบว่า มีแม้กระทั่งไม่มีหลักฐานที่แสดงว่าแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) ที่เขียนขึ้นมา มีการบูรณาการอย่างเป็นระบบจากแผนของครูแปลความลงสู่การปฏิบัติในชั้นเรียน ในปัจจุบันประสิทธิภาพการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลแนะนำว่าแม้จะมีความก้าวหน้า และการยอมรับในการวางแผนการเรียนร่วม และความตระหนักในความต้องการการศึกษาพิเศษ (SEN) กระนั้นก็ยังไม่มีหลักฐานที่แสดงถึงความเตรียมพร้อมอย่างเพียงพอที่จะเข้าถึงประสิทธิภาพในการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม มีงานต้องทำมากขึ้นสำหรับผู้ฝึกปฏิบัติในโรงเรียนเรียนร่วม (Mainstream school) ในเรื่องการตั้งเป้าหมายที่เหมาะสมการมีส่วนร่วมของนักเรียน ผู้ปกครอง LSAs และคณะ การใช้ยุทธศาสตร์ การสอนที่เหมาะสม และสิ่งสำคัญที่สุดคือการติดตามผลผลความก้าวหน้าของนักเรียนรายบุคคล มีบทเรียนที่ต้องเรียนรู้มากมายเกี่ยวกับประสิทธิภาพการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) สิ่งเหล่านี้คือ : การเริ่มต้นจากความเป็นจริงไม่ใช่ความเพ้อฝันทำงานจากหลักการ - สู่การปฏิบัติ - สู่กระบวนการสังเกต และท้ายที่สุด พัฒนานโยบาย

ความคิดรวบยอดของการบูรณาการคือความพยายามวิเคราะห์หาวิธีการที่เหมาะสมกับแต่ละบุคคลในโรงเรียน การจัดการศึกษาแบบเรียนรวม(Inclusion) ในขั้นตอนการพัฒนาการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษมีความเสี่ยงต่อความเหมาะสมกับแต่ละคน และความเชื่อพื้นฐานของสิทธิมนุษยชน ดังนั้น ผู้ปฏิบัติจึงต้องมีความระมัดระวังและสิ่งสำคัญก็คือความร่วมมือของผู้ปกครองในขั้นตอนการพัฒนาการปฏิบัติในการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม



Individualized Education Programs =IEPs

James E. Ysseldyke and Bob Algozzing

แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

IEP ▲ คือ รายละเอียดของข้อมูลที่จะอธิบายว่า ครู และผู้เชี่ยวชาญ จะทำอะไร ในความต้องการการศึกษาพิเศษให้กับนักเรียนที่มีข้อแตกต่างหรือพิเศษจากบุคคลทั่วไป

▲ IEP คือ ความต้องการที่กำหนดขึ้น สำหรับนักเรียนที่พิการและจะนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในด้านพัฒนาการของเด็กและความสามารถที่เขาแสดงออกมา

▲ IEP 1 ชุด สำหรับนักเรียน 1 คน และจะเป็นแนวทางในการจัดการศึกษาพิเศษสำหรับนักเรียนต่อไป

การใช้ IEP ▲ Kim ใช้ IEP เพื่อที่จะวางแผนการจัดการเรียนแต่ละวันและการวางแผนการจัดกิจกรรมการนำส่ง และการประเมินผลของนักเรียนตัวอย่างนักเรียนคนหนึ่งชื่อ Phyllis ซึ่งเธอพบว่ากรการกรอกข้อมูลเหล่านี้จะเป็นประโยชน์ต่อครูคนอื่นที่ทำงานกับ Phyllis (คือ นักเรียนตาบอด) IEP ยังเป็นแหล่งข้อมูลสำหรับพ่อแม่ของ Phyllis และผู้เชี่ยวชาญ ผู้เกี่ยวข้องทั้งในโรงเรียนและที่บ้าน พ่อแม่ของเธอใช้ IEP เพื่อที่จะศึกษาว่าครูแต่ละคนได้พูดอะไรเกี่ยวกับลูกของเธอและได้นำข้อมูลเหล่านั้นมาจัดกิจกรรมที่บ้าน โดยการเก็บข้อมูลจากโปรแกรมและการบริการต่างๆ ที่ Phyllis ได้รับจากโรงเรียน เพื่อที่จะช่วยครูดูแลเวลาที่เด็กอยู่ที่บ้านและจะตั้งคำถามเมื่อพวกเขาไปเยี่ยม Phyllis ที่โรงเรียน แบบฟอร์มในตารางที่ 1 จะช่วยทำให้เข้าใจว่าอะไรคือ IEP

โรงเรียนส่วนใหญ่ในแต่ละเขตจะมีแบบฟอร์มที่ใช้สำหรับ IEP แบบฟอร์มจะมีข้อแตกต่างอยู่บ้างระหว่างเขตต่อเขต แต่ในแบบฟอร์มนั้นๆ จะอธิบายและดำเนินการตามขั้นตอน และเป็นส่วนหนึ่งของ IEP

เงื่อนไขพิเศษของ IEP การดูแล และความรับผิดชอบ

การศึกษาพิเศษ และความสัมพันธ์ ในการดูแลใน IEP ต้องมีรายการเงื่อนไขการศึกษาพิเศษ การแสดงออกของนักเรียน (เช่น ความผิดปกติทางจิตหรือหูหนวก) และการจัดการศึกษาให้นักเรียนแต่ละประเภท ควรจะมีรายชื่อของคนที่ได้รับผิดชอบโปรแกรม และโรงเรียนที่ได้จัดโปรแกรมนี้ขึ้น ความสัมพันธ์ของการบริการและการดูแล (เช่น ผู้อ่าน สำหรับนักเรียนซึ่งบกพร่องทางสายตา การให้คำปรึกษาสำหรับนักเรียนที่มีอารมณ์แปรปรวนโดยเฉพาะการเคลื่อนไหว สำหรับนักเรียนที่บกพร่องทางด้านร่างกาย) และรวมทั้งชื่อของบุคคลที่ได้รับผิดชอบนักเรียนก็ควรจะระบุไว้ใน IEP ด้วย ถ้าพวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของโปรแกรมการศึกษาพิเศษ IEP ต้องประกอบด้วย รายละเอียดของการบริการ และการเปลี่ยนแปลงเพื่อที่จะตั้งข้อกำหนดสำหรับนักเรียนที่มีอายุเกิน 16 ปี

เวลาในการจัด IEP ทั้งเฉพาะเวลาพิเศษและเวลาปกติ

การมีส่วนร่วมในเวลาเรียนปกติ นักเรียนซึ่งได้รับการยกเว้นควรจะได้รับการศึกษาจากสิ่งแวดล้อม และประสบการณ์ที่เหมือนกับเด็กปกติเท่าที่จะสามารถทำได้มากที่สุด ระยะเวลายาวนานเท่าไรที่นักเรียนจะใช้ในเวลาเรียนปกติ และวิชาที่เรียน ควรจะระบุไว้ใน IEP ของนักเรียน และตามด้วยชื่อของครูที่ได้รับผิดชอบเหล่านั้น

วันเฉพาะในการเรียน IEP

กรอบของเวลาสำหรับ IEP จะเริ่มระบุวันเริ่มต้นของโปรแกรมและระยะเวลาต่อเนื่องของโปรแกรม จะต้องระบุวัน เดือน ปี ของโปรแกรมให้ชัดเจนรวมถึงเวลาที่จะทบทวน IEP ส่วนใหญ่จะมีที่ว่างไว้สำหรับลงวันเวลาของโปรแกรมที่เขียนขึ้น และวันที่พ่อแม่ ครู และผู้เชี่ยวชาญอื่น ๆ ยินยอมเห็นด้วยกับเอกสารแบบฟอร์มนี้ และที่ว่างนั้นจะต้องมีไว้สำหรับความเห็นที่ไม่เห็นด้วย

รายละเอียดที่ระบุไว้ใน IEP

หน้าที่ของ IEP ใน IEP ควรจะระบุขอบเขตของความพิการพิเศษรวมทั้งรายละเอียดของระดับความสามารถและแหล่งของข้อมูล (เช่น คะแนน 115 คะแนน บน WISC - III) IEP ควรจะอธิบายว่านักเรียนสามารถทำอะไรได้บ้าง (เช่น บ๊อบบี้ สามารถอ่านได้ 47 คำต่อหน้าที่ ถูกต้อง 80 % บนพื้นฐานการอ่านของเขา) และอธิบายว่านักเรียนไม่สามารถทำอะไรได้บ้าง (เช่น จากการสังเกตอยู่ 5 วัน พบว่า Phyllis ไม่สามารถเคลื่อนไหวด้วยตนเองรอบโรงเรียนได้ (ถ้าไม่มีเพื่อนคอยช่วยเหลือ) บางครั้งการแสดงความสามารถที่ทำได้ในปัจจุบันจะถูกระบุเป็นคะแนนอย่างง่าย ๆ (เช่น คะแนน 3.7 จากการทดสอบการอ่าน จากแบบทดสอบการอ่านของ Peabody Individual Achievement Test-Revised)

จุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ของ IEP

จุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ของการจัดการพิเศษควรระบุจุดมุ่งหมายที่คาดหวังว่าจะเกิดขึ้นกับนักเรียนในการเรียนแบบพิเศษไว้ใน IEP ควรเป็นลักษณะจุดมุ่งหมายรายปีและระยะสั้น เพื่อที่จะใช้วัดพัฒนาการของนักเรียน

จุดมุ่งหมายรายปี (จุดประสงค์) ตัวอย่างเช่น William จะมีพัฒนาการทักษะด้านการอ่าน ด้านความเข้าใจจากเกรด 5.0 - 6.0 โดยใช้วิธีการวัดการอ่านโดย Woodcock Johnson Reading Mastery Test Revised

จุดประสงค์ระยะสั้นจะใช้วัดเป็นขั้นตอนตามระยะเวลาที่กำหนดเพื่อไปสู่จุดประสงค์รายปี สมมติว่าจุดประสงค์รายปี คือ Arnell จะสามารถมีทักษะการคูณโดยการวัดโดยจากเครื่องมือ "Mathematics Computation subtest ของ Peabody Individual Achievement Test-Revised"

ตัวอย่างจุดประสงค์ระยะสั้น

- Arnell จะสามารถทำการคูณพื้นฐาน (การคูณเลข 0-9) โดยมีความถูกต้อง 80% -

- Arnell จะท่องตารางสูตรคูณ ถึงแม่ 12 ได้ ถูกต้อง 80 %
- Arnell จะคูณ เลข 2 หลัก ด้วยตัวคูณ 1 หลัก โดยไม่ต้องมีคนช่วย ถูกต้อง 80 %
- Arnell จะคูณตัวเลข 1 หลัก กับตัวคูณ 2 หลัก โดยการทำเป็นกลุ่ม (มีการช่วยเหลือกัน) กำหนดไว้ 1 แถว (1 ชุด) ถูกต้อง 80 %
- Arnell จะคูณตัวเลข 1 หลัก กับ ตัวคูณ 3 หรือมากกว่า 3 หลักขึ้นไป โดยการช่วยเหลือของกลุ่มมากกว่า 1 ชุด ถูกต้อง 80 %

การประเมินผลความก้าวหน้าของ IEP

ขั้นตอนการประเมินผลและเกณฑ์การวัด เมื่อสิ้นสุดปี หรือระยะเวลาที่กำหนดระหว่างปี (เช่น หลังจากมีการวัดจุดประสงค์ระยะสั้นไปแล้ว) Kim ได้ตัดสินใจว่า จะทำอย่างไรนักเรียนที่พิการของเธอจะทำได้ดีรายละเอียดใน IEP ได้อธิบายถึงความก้าวหน้า และสิ่งที่วัดเฉพาะว่านักเรียนสามารถทำอะไรได้บ้าง และได้มากน้อยแค่ไหน และต้องทำอะไรได้บ้าง วิธีการวัดผลจะประกอบด้วยแบบทดสอบเฉพาะด้าน, การสังเกตและการสัมภาษณ์ ข้อมูลเหล่านี้จะทำให้เราทราบความก้าวหน้าของนักเรียน (เช่น การทดสอบย่อยวิชาคณิตศาสตร์ของ Reabody Individual Achievement Test-Revised 5 นาทีต่อหนึ่งครั้ง เป็นเวลา 10 วันติดต่อกัน) เกณฑ์การประเมินผลจะต้องกำหนดไว้แน่นอนและได้มาตรฐาน จึงจะทำให้สามารถวัดความก้าวหน้าได้ (เช่น เวลา 80 %, 10 นาที ต่อวันต่อสัปดาห์ หรือมีความถูกต้อง 90 %)

ต้องมีการระบุผู้ที่เกี่ยวข้องไว้ใน IEP

ลายเซ็น เมื่อมีการกรอกข้อมูลใน IEP เสร็จสมบูรณ์แล้ว ผู้ปกครอง พ่อแม่ หรือผู้ดูแล ต้องให้คำอนุญาต(ยินยอม) สำหรับการบริการพิเศษที่ระบุไว้ใน IEP ตั้งแต่ต้น ครู และผู้เชี่ยวชาญซึ่งเป็นผู้เตรียม IEP พ่อแม่ และนักเรียนต้องเซ็นชื่อลงใน IEP เพื่อชี้ว่าพวกเขาเหล่านั้นได้มีส่วนร่วมรับรู้ ว่า นักเรียนมีการพัฒนาด้านใดบ้าง หรือเห็นด้วยกับรายละเอียด(เนื้อหา) ที่บรรจุไว้ใน IEP

ข้อมูลอื่นๆ (แบบฟอร์ม) แบบฟอร์มที่กำหนดไว้ใน IEP จะต้องปฏิบัติตามกฎหมายสำหรับเด็กพิการ และสิทธิที่พวกเขาพึงจะได้ ส่วนครู และผู้บริหารจะสามารถเพิ่มเติมข้อมูลที่จำเป็นสำหรับนักเรียนลงใน IEP ได้

ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ที่สามารถเพิ่มเติมได้ใน IEP

- พ่อแม่คาดหวังผลที่เกิดขึ้นจากการมีส่วนร่วม
- ภาษาพูดของนักเรียนที่บ้าน
- ข้อมูลสุขภาพ
- โปรแกรมที่ใช้ในการควบคุมพฤติกรรมของนักเรียน
- การทดสอบพิเศษเฉพาะด้าน
- ข้อมูลพิเศษที่สำคัญมากจากโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา
- ตารางเรียนประจำวัน หรือสัปดาห์ของนักเรียน
- ข้อมูลด่วน เพื่อที่ครูจะสามารถติดต่อกับผู้ปกครองได้

การเตรียม IEP เพื่อจะเป็นแนวทางที่บอกถึงประสบการณ์ทางการศึกษาของนักเรียน ผู้ซึ่งมีความแตกต่างจากคนอื่นจะเป็นการศึกษาพิเศษอีกทางหนึ่ง ที่แตกต่างจากการเรียนตามปกติการมี IEP ไม่ได้หมายความว่า นักเรียนต้องได้รับการศึกษาในสิ่งแวดล้อมที่พิเศษ โปรแกรมที่ดีกว่ามีเครื่องมือที่สามารถจะช่วยเหลือเสริมสิ่งแวดล้อมให้เหมือนปกติเท่าที่จะเป็นไปได้

ตารางที่ 1

IEP

การดูแลอย่างใกล้ชิด

IEP ควรจะประกอบด้วยรายการดังต่อไปนี้

- อธิบายโปรแกรมการศึกษาพิเศษสำหรับนักเรียนพิเศษ
- อธิบายทั่ว ๆ ไปว่านักเรียนพิเศษ (มีข้อบกพร่อง) จะสามารถทำอะไรได้บ้าง (เขาหรือเธอ ระดับความสามารถในปัจจุบัน)
- อธิบายวิธีเฉพาะโดยตรง หรือการดูแลทางอ้อมซึ่งนักเรียนจะได้รับขณะที่เขาได้รับจากโปรแกรมการศึกษาพิเศษ
- ระบุระยะเวลาที่นักเรียนจะใช้ในกรณีเฉพาะ และในห้องเรียนปกติระบุวัน เดือน ปี เมื่อเริ่มต้นโปรแกรมการศึกษาพิเศษ และระยะเวลาสิ้นสุดรวมถึงการทบทวนโปรแกรม
- อธิบายสิ่งที่นักเรียนพิเศษ คาดหวังในการเรียนและความก้าวหน้าที่เกิดขึ้นจากการประเมินผล
- ระบุรายชื่อบุคคลที่มีส่วนพัฒนาแผน ผู้เกี่ยวข้อง และผู้ที่เห็นด้วยกับรายละเอียดของเนื้อหา ที่ระบุไว้ใน IEP

IEP ไม่ควรมีสิ่งต่อไปนี้

- แผนการเรียนรู้ประจำวันซึ่งอธิบายสิ่งเล็กน้อยแต่ละสิ่งที่จะเกิดขึ้นของนักเรียนในขณะที่อยู่ในโปรแกรมพิเศษ
- รายงานซึ่งเขียนโดยนักจิตวิทยา หรือรายงานการวิเคราะห์ถึงจุดเด่นหรือจุดด้อยของนักเรียน
- ข้อตกลง (ยินยอม) ซึ่งสัญญาว่าการบริการทั้งหมดที่ต้องการจะจัดหาให้หรือรับประกันว่าการบริการที่จัดเตรียมไว้จะประสบผลสำเร็จทั้งหมด

- การระบุว่าไม่มีข้อจำกัดในการเรียนรวม หรือ เวลาทั้งหมดที่กำหนดไว้ในโปรแกรมพิเศษ
- ไม่ยืดหยุ่น
- ใบแทน สำหรับใบรายงาน ความก้าวหน้าประจำวัน , สัปดาห์หรือ ประจำเดือน
- รูปแบบข้อสัญญาที่ได้จัดขึ้นตามกฎหมาย โดยบุคคลที่ได้พัฒนา IEP หรือพ่อแม่และผู้เชี่ยวชาญที่เห็นด้วย

ขอบเขตของความต้องการการเรียนรู้แบบพิเศษ

เป้าหมายและจุดมุ่งหมายที่ระบุไว้ใน IEP ได้กำหนดขึ้นเพื่อที่จะเป็นตัวบ่งชี้ถึงขอบเขตซึ่งนักเรียนพิการจะได้รับจากการเรียนแบบพิเศษขอบเขตเบื้องต้นของโปรแกรมพิเศษจะต้องประกอบด้วยเป้าหมายเบื้องต้น, และตัวอย่างจุดประสงค์ของ IEP จะแสดงให้เห็นในตารางที่ 2 เมื่อดูตาราง โปรดจำไว้ว่านักเรียนทั้งหมดต้องการที่จะเรียนทักษะที่กำหนดไว้ในแต่ละรายการนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษแบบพิเศษต้องการที่จะเรียนและสอนรายละเอียดเนื้อหาเหมือนกับเพื่อน ๆ ที่เรียนปกติ

ตารางที่ 2

ความต้องการการศึกษาพิเศษของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ

ขอบเขต	ตัวอย่างเป้าหมายหลัก	ตัวอย่างจุดประสงค์ของ IEP
ทักษะที่เกิดก่อนทักษะทางวิชาการ	- ทักษะการมองเห็น - การแยกประเภท หรือ ความแตกต่างของการได้ยิน - การแยกประเภทของการมองเห็น - ความจำเป็นในการมองเห็น	- บอกหรืออธิบายได้ถึง ความเหมือนและความแตกต่าง ในการมองเห็นจากการใช้สิ่งกระตุ้น - อธิบายใบงานของ Frosing ได้อย่างถูกต้อง
ทักษะทางวิชาการ	การอ่าน, การเขียน, คณิตศาสตร์, วิทยาศาสตร์, สังคม, หน้าที่พลเมือง, การคำนวณ, คอมพิวเตอร์	- ทดสอบผ่านพื้นฐาน 4 ระดับ ด้วยคะแนน 80 % หรือมากกว่า
ทักษะทางสังคม	- การตัดสินใจด้วยตัวเอง - การร่วมมือกับเพื่อน - การไม่รบกวนผู้อื่น - การพูด(การส่งเสียง/ไม่ส่งเสียง)	- นั่งฟังอย่างตั้งใจ 5 ลำดับ อย่างต่อเนื่องติดต่อกัน 3 นาที ต่อ 1 ครั้ง - ยกมือถามคำถามระหว่างเรียนในห้องเรียน
ทักษะทางภาษา	- การพูด การติดต่อสื่อสาร - การกล่าวสุนทรพจน์ - การพูดโครงสร้างประโยค - การพูดตามหลักไวยากรณ์, เรียงลำดับในประโยค - การสร้างประโยค	- เรียบทที่ 4-9 ของโปรแกรม ภาษา ระดับเกรด 4 จบสมบูรณ์ - เรียนหลักสูตรภาษา Language step by step จบสมบูรณ์

ขอบเขต	ตัวอย่างเป้าหมายหลัก	ตัวอย่างจุดประสงค์ของ IEP
ทักษะทางกาย	- เคลื่อนไหวทางกาย อย่างอิสระ	- เดินได้อย่างอิสระโดยไม่ต้องมี คนคอยช่วยเหลือจากห้อง Home room ไป ห้องอาหารกลางวัน - บอกถึงอุปสรรคหรือสิ่งที่ขัดขวาง ระหว่างการเดินทางไปห้องสมุด ได้ 3 อย่าง โดยไม่ต้องมีคนคอย ช่วยเหลือ (ไปด้วยตนเองตาม ลำพัง)
ทักษะการใช้ชีวิตอย่าง อิสระ	- การแต่งตัว - การรับประทานอาหาร - การทำบัญชี	- ใส่รองเท้าบูทถูกช่วงด้วยการ ช่วยเหลือจากเพื่อน - ค่าส่วนเงินการใช้จ่ายได้ถูกต้อง 95% ใน 1 เดือน
ทักษะทาง อาชีพ	- การสัมภาษณ์ก่อน การทำงาน - การสัมภาษณ์เข้าทำงาน - มาทำงานตรงเวลา - ใช้เครื่องยัดกลไก อย่างปลอดภัย	- บอกงานที่ชอบ และบอกความ แตกต่างของงานและอาชีพได้ - การกรอกแบบฟอร์มการสมัครงาน โดยไม่ต้องมีคนคอยช่วยเหลือ
ทักษะการใช้ เวลาว่าง	- เดินร่ำ, ร้องเพลง, ขี่จักรยาน, วาดน้ำ, ตกปลา, ซอฟท์บอล, เข้าค่าย, ปีนเขา, หมากระดาน, เกมส้, เกมส้คอมพิวเตอร์	- เล่นโบว์ลิ่งไฟฟ้าได้ 10 นาที กับเพื่อน - เล่นเกมส้ปริศนาอักษรไขว้ (Scrabble) กับเพื่อนคนอื่น อีก 3 คน โดยปราศจาก อารมณ์โมโห หรือโกรธ ได้จบเกมการแข่งขัน

วิธีการสอนแบบพิเศษ

เนื้อหาสาระโดยตรงของ IEP ขึ้นอยู่กับความต้องการการศึกษาพิเศษของนักเรียนที่รับบริการ ข้อมูลที่ระบุไว้ใน IEP ทั้งการเรียนการสอนตามปกติ และวิธีพิเศษสำหรับเด็กพิเศษจะพบว่ามีความละเอียดที่คล้าย ๆ กัน เพื่อที่จะให้นักเรียนได้รับการปฏิบัติเหมือนเด็กธรรมดา ดังนั้นวิธีการสอนแบบพิเศษจะต้องมีรายละเอียดที่มีความหลากหลาย ๆ รูปแบบเพื่อที่จะใช้กับการเรียนพิเศษสำหรับนักเรียนพิเศษทั้งในห้องเรียนปกติ และห้องเรียนพิเศษในการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษคือวิธีการที่จะช่วยให้นักเรียนเหล่านี้สามารถเรียนได้ด้วยการใช้โปรแกรมเหล่านี้

ได้มีการออกกฎหมายเฉพาะเกี่ยวกับนักเรียนที่พิการ เช่น เมื่อไรที่เขาส่งสามารถทำได้ต้องกำหนดการสอนไว้ในห้องเรียนปกติด้วยสภาพแวดล้อมที่เป็นปกติ และอยู่ร่วมกับเพื่อนที่ปกติของพวกเขา ข้อทดสอบและการวัดผลแบบต่าง ๆ ได้นำมาจากธรรมชาติของการเรียนรู้ของเด็กพิการ ซึ่งจะต้องประกอบไปด้วยเชื้อชาติ (เผ่าพันธุ์มนุษย์) วัฒนธรรม และประเพณีที่เกี่ยวข้องรวมถึงสภาพแวดล้อม

ได้มีการพูดคุยกันเกี่ยวกับการออกกฎหมาย และพระราชบัญญัติเกี่ยวกับเด็กพิเศษ ซึ่งอาจมีผลกระทบต่อ ครูผู้สอนเด็กพิเศษ ครูทั่วไป นักจิตวิทยาในโรงเรียน ผู้บริหาร ผู้ให้คำปรึกษา ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะโรค และบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนพิเศษ ถึงอย่างไรก็มีผลกระทบโดยตรงต่อบุคคลเหล่านี้ แต่บุคคลที่เกี่ยวข้องทั้งหมดก็พยายามที่จะช่วยกันให้เกิดผลประโยชน์สูงสุดในการสอนนักเรียนพิเศษ

ข้อกำหนดที่ถูกระบุไว้ว่าจะต้องกำหนดไว้ใน IEP

1. ระดับการปฏิบัติ (ความสามารถ) ของนักเรียนในปัจจุบัน
2. จุดประสงค์รายปี จุดประสงค์ระยะสั้น (รายเทอม) ของโปรแกรม
3. การบริการที่ได้จัดเตรียม หรือกำหนดไว้ และสามารถขยายได้ในโปรแกรมปกติ

4. ระบุวันเริ่มต้นและระยะเวลาระหว่างการให้บริการ
5. กระบวนการประเมินผลและเกณฑ์การประเมินผลสำหรับวัดความก้าวหน้าของนักเรียน

จุดประสงค์ที่กำหนดไว้จะต้องมีการวัดและประเมินผล

IEP คือผลิตผลที่ผ่านกระบวนการประเมินผล ซึ่งเริ่มต้นตั้งแต่การรวบรวมข้อมูลของนักเรียนจากผู้ปกครอง ครู ทั้งจากการประเมินผลที่เป็นรูปแบบและนอกแบบ และลงท้ายด้วยการสรุปทบทวนข้อมูลโดยบุคลากรมืออาชีพ กฎหมายของรัฐ ได้กำหนดจุดมุ่งหมายเฉพาะที่ IEP จะต้องวัด สังเกต บนพื้นฐานการแสดงออกของนักเรียน

แผนผังที่ 1 แสดงให้เห็นตัวอย่างของ IEP ของนักเรียนระดับเกรด 5 ซึ่งเป็นนักเรียนพิการในด้านการอ่าน, คณิตศาสตร์ และทักษะทางภาษา ซึ่งสังเกตได้จะมีการวัดผลและประเมินผลเฉพาะด้าน มีการกำหนดเป้าหมายระยะสั้น ระยะยาว และการกำหนดรายละเอียดในด้านการบริการต่าง ๆ โดยได้มีการกำหนดขึ้นในการปฏิบัติจริงจุดประสงค์ได้ถูกกำหนดหรือเขียนขึ้นเฉพาะด้านมากยิ่งขึ้นเพื่อที่จะวัดระดับความสามารถได้ถูกต้องแน่นอนและแม่นยำ

ทำไมต้องมี IEPs

เหตุผลของการมี IEPs นักกฎหมายได้ตระหนักถึงรูปแบบที่จำเป็นต่อนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษซึ่งจะเป็นเครื่องมือหรือตัวบ่งชี้ความสามารถหรือความก้าวหน้าของนักเรียน

1. อันดับแรก เขาเห็นว่า IEP จะเป็นเครื่องมือในการเก็บร่องรอยความก้าวหน้าของนักเรียน
2. นักการศึกษาพิเศษ จะได้มั่นใจว่ามีแนวทางปฏิบัติที่จะนำไปใช้กับนักเรียนให้เกิดความเหมาะสมมากยิ่งขึ้นจากข้อมูลการศึกษาที่มีจุดประสงค์เฉพาะสำหรับนักเรียน มีการวางแผนที่ทำให้รู้ว่าขณะนี้



นักเรียนมีความสามารถอยู่ในระดับไหน และจะอย่างไรจึงจะช่วยพัฒนาพวกเขาให้ถึงระดับความสามารถที่เขาควรจะเป็นและวิธีการวัดผลและประเมินผลเฉพาะด้านจะทำให้วัดได้ถูกต้องแม่นยำในความสามารถแต่ละด้าน

IEP มีผลอย่างที่สุดต่อการจัดกิจกรรมของครู นักจิตวิทยาในโรงเรียน (ครูแนะแนว) และบุคลากรอื่น ๆ ในโรงเรียน นักเรียนจะได้รับการประเมินโดยวิธีการที่เป็นระบบระเบียบมีขั้นตอนเป็นทีมและการประเมินจะขึ้นอยู่กับพื้นฐานโปรแกรมของนักเรียนแต่ละคนโปรแกรมที่จัดขึ้นจะมีหลายชุด หลายรูปแบบ (เช่น ชุดการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนทั่วไป ชุดการช่วยเหลือตนเอง บ้าน การแยกโรงเรียน และครู) ทั้งในการศึกษาทั่วไปและการศึกษาพิเศษ สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้ IEP บรรลุวัตถุประสงค์



แผนผังที่ 1

ตัวอย่าง IEP

Individualized Education Program

วัน/เดือน/ปี

นักเรียน/นามสกุล _____ ชื่อแรก _____

ชื่อกลาง _____

วันเข้าเรียน _____ Home School _____ เกรด _____

วันเกิด _____

ที่อยู่โรงเรียน _____ เบอร์โทรศัพท์โรงเรียน _____

รายชื่อทีมศึกษาเด็ก _____

ชื่อ _____

สรุปผลจากการประเมินผล
ความต้องการของนักเรียน
การอ่านจากเครื่องสุดท้ายของ DISTAR II
ระดับการแสดงความสามารถ

จุดมุ่งหมายระยะยาว เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่าน ในระดับนี้ใน
ระยะเวลา 1 ปี เพื่อพัฒนาความสามารถในการคำนวณ
ในระดับเกรดที่กำหนดไว้ เพื่อพัฒนาความสามารถ
ทักษะทางภาษาในระยะเวลา 1 ปี

จุดประสงค์ระยะสั้น

- สำเร็จทักษะ การอ่าน และคำศัพท์ระดับ 4
- สำเร็จทักษะคณิตศาสตร์ ในหลักสูตรขั้นพื้นฐาน
- สำเร็จการสะกดคำศัพท์ จากรายการ ตั้งแต่หน่วย
1 - 9 อย่างสมบูรณ์ จากหลักสูตรระดับ 3

รายละเอียดการบริการที่กำหนดขึ้น

ชนิดของการบริการ	ครู	วันเริ่มต้น	เวลาที่ใช้ต่อวัน	จุดประสงค์และเกณฑ์ในการประเมินผล
(ระดับ 3) SLD	LD Teacher	11-11-95	21/2 ชั่วโมง	การอ่าน - รู้คำศัพท์ทั้งหมดผ่านระดับ "Honeycomb" - มีทักษะระดับดี ผ่าน DISTAR II - รู้สัญลักษณ์ของเสียง 123 เสียง ใน "Sound Way to Reading" คณิตศาสตร์ - ผ่านการทดสอบขั้นพื้นฐาน 4 ระดับ การสะกดคำ - สะกดคำได้ 5 คำ/สัปดาห์ จาก ระดับ 3 รายการ ภาษา - เรียนจบในหน่วย 1 - 9 ของระดับเกรด 4 - เรียนรู้อย่างสมบูรณ์ในหน่วย ภาษาแต่ละขั้นตอน (Step by step)

ชั้นเรียนเรียนร่วม	ครู	ระยะเวลา/วัน	จุดประสงค์และเกณฑ์ในการประเมินผล
		31/2 ชั่วโมง	พฤติกรรมลูกจากที่นั่ง - นั่งฟังอย่างตั้งใจ และตั้งใจฟังในขณะทีชั้นเรียนร่วมกำลังอภิปราย การปรับตัวและเข้าสังคมกับห้องเรียนร่วม - เขียนหัวข้อเรื่องที่กำหนดในชั้นเรียนและเก็บเข้าแฟ้มได้ - ปรับตัวเข้ากับหลักสูตรท้องถิ่น - การทดสอบแบบไม่มีรูปแบบ - มีคนอ่านบทความให้ฟัง - ตามคำถามปากเปล่า

เครื่องมือที่ใช้ หลักสูตร วิธีการ การบริการทางการศึกษา โปรแกรม DISTAR II การสะกดคำระดับ 3 “วิธีออกเสียงในการอ่าน” โปรแกรมเทปออกเสียงตามคำศัพท์

ทางเลือกในการใช้เครื่องมือ

ทีมได้วางแผนและตัดสินใจเลือก ความต้องการทักษะทางวิชาการที่ดี
ที่สุดโดยการใช้วิธี SLD โดยตรงการสนับสนุนการอ่าน คณิตศาสตร์, ภาษา และ
การสะกดคำ

ระยะเวลาในการใช้แผน 1 ปี ระยะเวลาสิ้นสุดแผน _____

☒ เห็นชอบด้วยกับรายละเอียดใน IEP _____
วัน/เวลา/สถานที่

☐ ไม่เห็นด้วยกับรายละเอียดใน IEP _____
พ่อแม่/ผู้ดูแล

☐ เห็นว่าควรจะมีการปรึกษาหารือกันก่อน _____
ผู้บริหาร



Educational inclusion and raising standards

Michael Farrell

การจัดการศึกษาแบบเรียนรวม และการยกมาตรฐานการศึกษาให้สูงขึ้น

คำนำ

มีหน่วยงานมากมายได้ให้การช่วยเหลือในการ “รวมนักเรียนอย่างแท้จริง” ซึ่งหมายถึงการลดสถานที่มากกว่าโรงเรียนเรียนรวม คำว่าการรวมกันทางการศึกษาคือโรงเรียนเรียนรวมเพื่อโอกาสในการพิจารณาความเหมาะสมของการจัดให้กับนักเรียนที่ไม่ได้รับการดูแลในเรื่อง “สิทธิมนุษยชน” ซึ่งอาจจะถูกกำหนดให้ศึกษาในโรงเรียนทั่ว ๆ ไปตามความต้องการการศึกษาพิเศษ

Michael Farrell ซึ่งเป็นผู้ตรวจการการศึกษาของ London Borough of Hilling for Education service ได้ให้ข้อเสนอแนะว่าการเรียนรวมแบบเรียนรวมควรจะเปลี่ยนเป็นการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงสภาวะที่สถานที่ของโรงเรียนเรียนรวมไม่เหมาะสม ซึ่งเขาก็ได้แย้งว่าที่เรียนของเด็ก ๆ ในโรงเรียนที่มีเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนเรียนรวมได้รับการดูแลให้มีประสิทธิภาพและปรับปรุงให้ได้มาตรฐาน

การเรียนร่วมและการเรียนรวม : ความแตกต่างบางอย่าง

ความชัดเจนบางประการของการเรียนรวม เป็นความสำคัญของนโยบายและกระบวนการที่ออกแบบมาเพื่อให้บรรลุตามความต้องการด้านการศึกษาพิเศษของเด็กนักเรียน อีกเหตุผลหนึ่งก็คือเพื่อพัฒนาการสนับสนุนการสอนให้เป็นเสมือนทางเลือกไปสู่กลุ่มที่ถอนตัว

ตั้งแต่ปี 1999 ได้มีการใช้คำว่า “การจัดการศึกษาแบบเรียนรวม” และ การเรียนร่วมแทนคำว่า “การรวม” และ “การไม่รวม” การใช้คำว่า “ไม่รวม” หมายถึงนักเรียนที่ออกจากโรงเรียนด้วยพฤติกรรมไม่พึงประสงค์อย่างไรก็ตาม การรวมกันอาจจะแตกต่างชัดเจนจากการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม เพราะ การจัดการศึกษาแบบเรียนรวมเป็นระบบของโรงเรียนที่ยังไม่เปลี่ยนแปลงขณะที่ ได้มีการจัดแจงเป็นพิเศษ เพื่อให้ให้นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษที่ต้องการเรียน รวมนั้นต้องหาแนวทางพัฒนาในส่วนที่เกี่ยวกับนักเรียนโดยใช้การทดลอง การ วิเคราะห์และความร่วมมือ และแผนเพื่อปรับสมดุลของหลักสูตรสำหรับนักเรียน ทุกคน ฉะนั้นโรงเรียนที่จัดการศึกษาแบบเรียนรวมคือโรงเรียนที่สนับสนุน โครงสร้างกระบวนการสอนจัดกลุ่มนักเรียนและใช้เงินสนับสนุนเพื่อตอบสนอง ความต้องการของนักเรียน

การเรียนรวมอย่างเต็มรูปแบบ

“การเรียนรวมอย่างเต็มรูปแบบ” หมายถึง นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ทุกคนที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนเรียนร่วม และเรียนตามขอบเขตการแบ่งตามความ ต้องการการศึกษาพิเศษ (โรงเรียนเรียนร่วม โรงเรียนพิเศษ นักเรียนที่ส่งไปเรียน ที่อื่นและสอนที่บ้าน)

ผู้สนับสนุนที่จะให้เกิดการเรียนรวมอย่างเต็มรูปแบบปรารถนาจะเห็นเด็ก ทุกคน และมีนัยที่แสดงว่าถ้านักเรียนไม่ได้รับการศึกษาในโรงเรียนเรียนร่วมก็ หมายความว่าเด็กคนนั้นถูกปฏิเสธไม่ได้รับสิทธิมนุษยชน และการรวมนักเรียน ทุกคนไว้ในโรงเรียนเรียนร่วมเป็นการรักษาสหิทธิมนุษยชนไว้

การเพิ่มเจ้าหน้าที่ในโรงเรียนเรียนร่วมเพื่อเป็นการเตรียมการอย่างต่อเนื่อง

ก. ระเบียบวิธีปฏิบัติ (The Code of Practice)

นโยบายของรัฐบาลก่อนๆ สนับสนุนความต่อเนื่องของการเตรียมการเพื่อให้บรรลุความต้องการด้านการศึกษาคือทำให้มาตรฐานแนวปฏิบัติ The Identification and Assessment of Special Educational Needs (DfE) สมบูรณ์ แม้ว่าเด็กที่อยู่ภายใต้ระเบียบวิธีปฏิบัตินี้จะได้เข้าศึกษาอยู่ในโรงเรียนเรียนร่วม แต่ก็ยังมีการแบ่งตามความรุนแรงและความซับซ้อนของปัญหาในการเรียนรู้ของเด็กอยู่

ข. พิมพ์เขียว

แม้ว่าจะมีแผนเพื่อความเป็นเลิศ "Excellence for all Children Meeting Special Educational Needs (DfEE, 1997) ไม่ได้ให้คำจำกัดความในการเรียนรวม แต่มีข้อความที่สามารถนำไปใช้ให้เด็กสามารถเข้าเรียนในโรงเรียนเรียนร่วมได้ แผนนี้ดูเหมือนจะสนับสนุนให้เกิดขอบเขตของการแบ่งอยู่ด้วย

ค. แผนปฏิบัติ (Meeting Special Education Needs ; A Programme of Action) เพื่อให้บรรลุความต้องการพิเศษด้านการศึกษาในแผนนี้มีการรวมกันเพื่อ

- ๑ สนับสนุนส่งเสริมการรวมกันต่อไป (ในโรงเรียนเรียนร่วม)
- ๑ พัฒนาบทบาทของโรงเรียนพิเศษ

ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1999 LEA ต้องหาข้อมูลเกี่ยวกับนโยบายการรวมในด้านการศึกษาและให้มีการเพิ่มระบบการรวมการศึกษาซึ่งได้รับการสนับสนุนด้วยขั้นต่อไปจะต้องสนับสนุนให้นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษทางการศึกษา ได้รับการปฏิบัติอย่างยุติธรรมในกระบวนการการบริหารของแต่ละโรงเรียนและจัดให้มีโครงการที่สนับสนุนด้านการเงินด้วย

การเรียนรวมในโรงเรียนเรียนร่วม : ข้อจำกัดบางประการของแนวความคิดนี้

คำว่า “การเรียนรวมในโรงเรียนเรียนร่วม ” เน้นถึงคุณค่าของโรงเรียนเรียนร่วม 1 โรง แต่ไม่ได้มีความเสมอภาคที่มีอย่างพอเพียงในการจัดการศึกษาของโรงเรียนที่มีเด็กที่มีความต้องการพิเศษ และถ้าหากว่ามีการรวมกันในโรงเรียนเรียนร่วมก็จะดูว่ามีการยอมรับกันได้น้อย และคณะทำงานและนักเรียนในโรงเรียนพิเศษและในหน่วยงานดูแลเด็กก็จะมีคุณค่าลดลงด้วย

ส่วนประเด็นที่นักเรียนที่ไม่เข้าเรียน (ไม่อยู่ในโรงเรียน ไม่ร่วมกิจกรรม) ในโรงเรียนเรียนร่วมก็เป็นเรื่องสำคัญ จากการวิจัยพบว่า การไม่เข้าเรียนของนักเรียนกว่า 12,000 คน ที่ขาดโรงเรียนอย่างถาวรนั้นมักจะมาจากโรงเรียนเรียนร่วมที่มีการจัดเจ้าหน้าที่อย่างดี แต่อาจจะให้ทางเลือกที่ไม่เหมาะสมและอาจจะเป็นเพราะว่าเด็กนักเรียนประสบความล้มเหลวจากการได้รับผลในทางลบอันทำให้เกิดการทำความความเชื่อมั่นในตนเอง

ความคิดเห็นของพ่อแม่และครูก็สำคัญต่อการอภิปรายโต้แย้งในเรื่องการรวมกัน เพราะพ่อแม่ไม่มีความจำเป็นที่จะจัดการให้มีการสนับสนุนในทุกอย่างจากการสำรวจในปี ค.ศ. 1987 ที่ทำการสำรวจพ่อแม่ของเด็กด้อยโอกาสแสดงให้เห็นว่าไม่รู้สึกแตกต่างในระดับของบริการที่ได้รับจากโรงเรียนเรียนร่วมหรือโรงเรียนพิเศษในอเมริกาพบว่า ร้อยละ 88 ของพ่อแม่ที่มีลูกพิการเพียงเล็กน้อยพึงพอใจต่อการให้ลูกเข้าเรียนในโรงเรียนเรียนร่วม Hornby Atkinson และ Howard ได้ทำการสำรวจความพึงพอใจต่อการปฏิบัติการสอนแบบเรียนรวม พบว่าไม่ใช่ทั้งพึงพอใจอย่างล้นเหลือหรือต่อต้านการปฏิบัติการการเรียนรวม ครูก็จะเป็นผู้ตัดสินใจที่บอกว่าการเรียนรวมมีประสิทธิภาพหรือไม่ Mastropieri วิเคราะห์งานศึกษาค้นคว้า 28 ชิ้นพบว่าร้อยละ 40 ของครูเชื่อว่า “การเรียนรวม ” นักเรียนนั้นเป็นเป้าหมายที่แท้จริงสำหรับนักเรียนส่วนใหญ่ และร้อยละ 33 ของครูคิดว่าโรงเรียนเรียนรวมนั้นเป็นสถานที่ที่ดีที่สุดสำหรับนักเรียนพิการ

การจัดการศึกษาแบบเรียนรวม

ปัญหาของคำว่า “การเรียนรวมในโรงเรียนเรียนร่วม (mainstream inclusion)” ทำให้เกิดการตีความว่าให้โรงเรียนเลือกแนวทางที่ตนชอบว่าจะเป็นโรงเรียนเรียนร่วมหรือเป็นโรงเรียนพิเศษจะนั้นจึงควรเปลี่ยนมาใช้คำว่า “การจัดการศึกษาแบบเรียนรวม” เพื่อให้ได้ความเท่าเทียมกันด้านคุณภาพ

“การเรียนรวม” นำไปใช้กับโรงเรียนทั้งหมดและเสริมเป้าหมาย “การรวมกันในชุมชน” อันเป็นแรงเสริมของหน่วยงาน ให้การศึกษาเต็มเวลาโดยผ่านการเลือกที่เรียนที่เหมาะสม ให้โอกาสพ่อแม่ในการที่จะแสดงความพอใจในเรื่อง การศึกษาของบุตรของตน

สรุป

ถ้าความคิดเรื่องการเรียนรวมกันเป็นที่ยอมรับ จะนั้นจึงเกิดความพอใจในการจัดตั้งสถานที่ 1 แห่งซึ่งจะดีกว่าแห่งอื่น ๆ โดยใช้เกณฑ์มากกว่าความเชื่อที่เป็นไปเพื่อรักษาสถิรมนุษยชนจะนั้นจึงจำเป็นต้องตระหนักว่าประเด็นการเรียนรวมและการยกระดับมาตรฐานนั้นมีความสัมพันธ์กันและแทนที่จะยกระดับมาตรฐานนั้นต้องคำนึงถึงแหล่งข้อมูลและเพิ่มการเรียนรวมให้มากขึ้นด้วย การตัดสินใจเรื่องความเหมาะสมใด ๆ ก็ตามสำหรับนักเรียนที่จะสอน เด็กที่มีความต้องการพิเศษทางการศึกษา ควรจะได้ :-

- ๑ คุณภาพของการสอนในเรื่องการจัดเป็นพิเศษ
- ๒ มาตรฐานของการบรรลุความสำเร็จด้านการศึกษา ด้านสังคมและความสำเร็จของนักเรียนแต่ละคนที่มีระดับของความพิการที่คล้าย ๆ กัน ในโรงเรียนที่ต่างกัน
- ๓ ความก้าวหน้าในการปฏิบัติด้านการศึกษาและการพัฒนาด้านสังคมและบุคคล

เกณฑ์ดังกล่าวจะช่วยเลือก / ชี้วัดว่าเด็กควรอยู่ที่ไหนและต่อไปจะทำ
อย่างไร หลักฐานที่แสดงความสำเร็จของเด็กจะมีฝ่ายต่าง ๆ จัดหาให้ดังนี้ ซึ่ง
ทุกฝ่ายจะต้องช่วยกันเตรียมการ ได้แก่

- ๔ สำนักงานมาตรฐานการศึกษา รายงานเรื่องโรงเรียนเรียนร่วม โรงเรียน
พิเศษและนักเรียนในหน่วยส่งต่อรักษาดำ
- ๔ ฝ่ายตรวจสอบตนเองของโรงเรียนหรือหน่วยงานช่วยเหลือเด็ก
- ๔ การประเมินโดยผู้ให้คำแนะนำของการสอนที่บ้าน
- ๔ ความพอใจของบิดามารดา
- ๔ การใช้แหล่งข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพ



The withdrawal of Inclusion 1996 - 98 A Continuing Trend by the Centre for Studies in Inclusive Education (CSIE)

Brahm Norwich

การลดลงของการเรียนรวมในปี 1996 - 98 แนวโน้มที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ในศูนย์วิจัยการศึกษาเพื่อการเรียนรวม (CSIE)

คำอธิบาย

ได้มีการพิมพ์งานวิเคราะห์ของแนวโน้มจำนวนร้อยละของนักเรียนในโรงเรียนพิเศษที่ลดลงในประเทศอังกฤษ ซึ่งต่อมาหน่วยงาน CSIE ซึ่งเคยมีหน้าที่รับผิดชอบมานานได้หันมาพูดถึงการเรียนรวมกันในโรงเรียนของนักเรียนด้วยโอกาส ซึ่งทำให้เกิดข้อสงสัยกันทั่วไป

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่หน่วยงาน DfEE ทำให้แสดงให้เห็นว่ามีหน่วยงานที่แบ่งหน้าที่กันรับผิดชอบนักเรียน อยู่ 1 หน่วยคือ LEA ทำให้รู้ข้อมูลตัวเลขว่า

1. นักเรียนในโรงเรียนพิเศษได้รับการสนับสนุนจาก LEA
2. LEA จะเป็นหน่วยส่งนักเรียน "เข้าโรงเรียน" หรือ "ออกจากโรงเรียน" เช่น LEA รับนักเรียนจากถิ่นใกล้เคียงหรือส่งนักเรียนในความรับผิดชอบของ LEA ไปยังหรือโรงเรียนในถิ่นใกล้เคียง
3. นักเรียนที่ LEA ให้อยู่ในโรงเรียนแต่ไม่ได้รับการสนับสนุนจาก LEA

CSIE ยังได้ใช้ข้อมูล 3 ชนิด เพื่อตรวจดูแนวทางนักเรียนที่ LEA เป็นผู้กำหนดให้อยู่ในโรงเรียนพิเศษ โดยมีรูปแบบดังนี้ : - (ชนิดของนักเรียนในโรงเรียนพิเศษ)

1. นักเรียนในโรงเรียนพิเศษส่วนใหญ่อยู่ในการสนับสนุนของโรงเรียนพิเศษนั้นเอง
2. นักเรียนบางคนที่เป็น LEA อื่นสนับสนุน
3. นักเรียนบางคนที่ไม่ได้รับการสนับสนุนจาก LEA

ฉะนั้นในเวลาที่มีผู้ต้องการข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ จะทำให้ไม่มีตัวเลขของนักเรียนที่อยู่ในโรงเรียน แต่ไม่ได้รับการสนับสนุนจาก LEA เพราะนักเรียนเหล่านี้อยู่ภายใต้การจัดการขององค์กร จึงทำให้ความชัดเจนของข้อมูลที่ได้รับนั้นไม่มี Will Swann จึงคิดจัดตั้งโครงการที่มีการเชื่อมความเข้าใจกันของข้อมูลที่ต้องการ

ต่อมาปลายเดือนกันยายน 1999 สำนักงานการศึกษา จากหน่วยงาน LEA ใหม่ 2 แห่ง ได้ให้ข้อมูลร้อยละสูงสุดของนักเรียนในโรงเรียนพิเศษ โดยกล่าวอ้างว่าถ้าโครงการของพวกเขาเป็นภาพที่แตกต่างไปจากเดิมผู้เขียนจึงได้ไปตรวจตราเรื่องการคำนวณกับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องและพบว่าโครงร่างที่ใช้สำหรับนักเรียนที่ไม่ได้อยู่ในการดูแลของ LEA ในโรงเรียนพิเศษและไม่ใช่นักเรียนที่ LEA เป็นผู้กำหนดให้อยู่ มีนักเรียนที่ไม่อยู่ในการสนับสนุนของ LEA แต่อยู่ในพื้นที่ LEA เหล่านี้เป็นจำนวนมาก ผลก็คือทำให้จำนวนนักเรียนในโรงเรียนพิเศษเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัดเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้เคยเป็นข้อขัดแย้งระหว่าง CSIE และ LEA เมื่อติดต่อจึงทราบตัวเลขที่ DfEA เคยนำมาวิเคราะห์ให้อยู่ในพื้นที่ LEA ไม่ใช่ตัวเลขที่เป็นของ LEA เอง

ฉะนั้นตัวเลขเหล่านี้จึงเป็นตัวเลขของนักเรียนในกลุ่มที่ 3 ที่พูดถึง ทำให้รู้ว่าข้อมูลตัวเลขที่ LEA ส่งมาให้ถึง 5 ครั้งนั้น เป็นข้อมูลตัวเลขที่เคยๆ ทำกันมาแต่เดิม และทำให้เกิดความเข้าใจผิดในการเก็บรวบรวมข้อมูลตัวเลขด้วย

ต่อมาระยะหนึ่งจึงเกิดความชัดเจนขึ้นว่าขณะที่จำนวนนักเรียนในโรงเรียนพิเศษที่ไม่ได้รับการสนับสนุนจาก LEA นั้นมีน้อย ค่าความไม่เที่ยงตรงก็จะน้อยลงไปด้วยตามสัดส่วน แต่ถ้าจำนวนของโรงเรียนพิเศษที่ไม่ได้รับการสนับสนุนจาก LEA มีจำนวนมากเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับนักเรียนที่เป็นของ LEA ค่าความไม่เที่ยงตรงต้องชัดเจน

ความผิดพลาดที่ไม่เคยส่งผลและไม่ส่งผลต่อค่าร้อยละของนักเรียนในโรงเรียนพิเศษทั่วประเทศก็จริง แต่ในฐานะที่รายงานนี้เป็นส่วนสำคัญในเรื่องการเปรียบเทียบ CSIE จึงควรจะต้องรายงานออก

ทำไมข้อมูลจึงผิดพลาดมาเป็นเวลานานเกี่ยวกับจำนวนนักเรียนในโรงเรียนพิเศษที่ไม่ได้รับเงินสนับสนุนจาก LEA อาจจะเป็นเพราะว่าความผิดพลาดนี้ถ้าเป็นความผิดพลาดของ LEA จะถือว่าเป็นตัวเลขเพียงเล็กน้อยก็ได้ แต่ข้อมูลตัวเลขเหล่านี้จะเป็นประโยชน์มากขึ้นสำหรับอนาคต เพื่อจะได้เอาไว้ตรวจสอบแนวทางในการเรียนรวม

รัฐบาลก็จำเป็นจะต้องทบทวนด้วยว่าได้มีรูปแบบในการแบ่งนักเรียนโดยในชั้นนโยบายของความต้องการการศึกษาพิเศษที่ LEA นั้นเป็นอย่างไร รัฐควรใช้ข้อมูลเพื่อวางตำแหน่งของนักเรียนในโรงเรียนพิเศษที่ไม่ใช่อยู่ในความสนับสนุนของ LEA เพราะอาจจะมีผลด้านการเงินด้วย และควรจะมีการตรวจสอบว่าข้อมูลนั้นเฉพาะเจาะจงและมีรายละเอียดหรือไม่เพราะจะทำให้สามารถตรวจสอบแนวทางในการแบ่งนักเรียนตามอายุ เพศ และชนิดของปัญหาในการเรียนรู้ได้ด้วย

ผู้เขียนหวังว่าองค์กรอาสาสมัครหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและฝ่ายอื่น ๆ ที่มีหน้าที่ในด้านนี้จะร่วมมือกันหาข้อมูลที่สมบูรณ์และเฉพาะเจาะจงในการแบ่งนักเรียนเพื่อให้ CSIF ได้เริ่มศึกษาแนวทางของ LEA ที่ทำให้เกิดคุณค่าได้มากขึ้น



Let's remember the 'education' in inclusive education

Jeff Lewis

จงจดจำคำว่า “การศึกษา” ในการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม

Jeff Lewis ผู้เขียนบทความนี้เป็นอาจารย์ใหญ่ในโรงเรียนการศึกษาพิเศษ Role School ของมหาวิทยาลัย Plymouth

หากเราตรวจสอบวลี “Inclusive Education” จะเห็นว่าคำนามคือคำว่า education ส่วนคำว่า inclusive เป็นคำคุณศัพท์ ที่ขยายความเป็นคุณภาพของการศึกษา เมื่อไม่นานมานี้ ได้มีการรวมคำศัพท์ education และ inclusive เป็น inclusion

จากการประชุม ISEC ที่เมืองแมนเชสเตอร์ เมื่อเร็ว ๆ นี้ ดูเหมือนว่าหัวข้อการประชุมส่วนใหญ่มุ่งประเด็นไปที่ความหมายของคำว่า Inclusion ไม่ค่อยให้ความสำคัญกับคุณภาพของการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม เพื่อให้เป็นที่ยอมรับของคนทั่วไปมากขึ้น มีข้อสันนิษฐานเกี่ยวกับการศึกษาที่เสนอให้คนส่วนใหญ่ยอมรับในหลักการ และภารกิจที่ต้องกระทำมากขึ้น และนี่เป็นข้อสันนิษฐานของผู้มาเยือนประเทศอังกฤษ แหล่งอุดมการณ์แห่งการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม และเกิดการเรียนรู้มากมายจากการฝึกปฏิบัติของชาวอังกฤษ ซึ่งผู้เขียนไม่เห็นด้วยและอยากจะโต้แย้งเกี่ยวกับข้อสันนิษฐานเหล่านั้น ดังนี้

อันดับแรก มีเหตุผลอย่างไรในการสนับสนุนข้อสันนิษฐานที่ว่าการจัดการศึกษาในปัจจุบันจัดขึ้นเพื่อส่งเสริมให้ทุกคนอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นสิ่งที่ถูกใจมากที่สุด บางทีเราอาจมีข้อเสนอว่าโรงเรียนในปัจจุบันสร้างความยุ่งยากแก่ทุกคน แม้แต่คนส่วนใหญ่ก็ต้องใช้ความอดทนต่อความล้มเหลว เกิดความเบื่อหน่าย ความรู้สึกต่ำต้อย และบางทีนำไปสู่ความเชื่อที่ว่าพวกเขาเรียนไม่ดีในวิชาต่าง ๆ อย่างแน่นอน อะไรก็ได้ที่ทำให้พวกเขาประสบความสำเร็จ ก็น่าจะเป็นการเพียงพอแล้ว การให้ทุนการศึกษาส่วนใหญ่

ขาดแรงจูงใจก่อนที่จะเรียนจบจากโรงเรียนเป็นเพียงความปรารถนาว่าสักวันหนึ่งพวกเขาที่จะเรียนสำเร็จ / ด้วยความรู้สึกที่ว่านี่ขณะที่ยังเรียนอยู่ในโรงเรียนก็พยายามหลีกเลี่ยงปัญหาต่าง ๆ ถึงกระนั้นก็ยังคงมีความมุ่งมั่นที่จะเรียนให้จบ ๆ ไป กลุ่มนักเรียนกลุ่มนี้จะทำตนไม่เหมาะสม ปฏิเสธกิจกรรมต่าง ๆ อย่างเห็นได้ชัด และเป็นสัญลักษณ์ของการเรียนรู้หรือพฤติกรรมที่เป็นปัญหาซึ่งปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้จะหายไปในพื้นที่ที่พวกเขาออกจากโรงเรียน กลุ่มนี้เป็นพวกที่ร้องไห้อาลัยว่า “จักรพรรดิไม่มีเสื้อผ้า” (the emperor has no clothes) ทำให้เรารู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ถ้าเราได้ฟัง เราจะไม่แสวงหาวิธีการเรียนรวม ที่รวมพวกเขาอยู่ในระบบที่เป็นอุปสรรคต่อพวกเขา แต่เราจะหาวิธีการที่ทำให้ระบบเป็นที่ยอมรับมีประสิทธิภาพต่อทุกคนมากขึ้น บางครั้งนักเรียนเหล่านี้ต้องแสดงให้เห็นถึงความอดทนของพวกเขา ดังที่ McKeever ได้กล่าวไว้อย่างกินใจว่าการจัดการศึกษาที่แยกเด็กออกไปนั้นไม่ได้อยู่กระบวนการณ์ มีนักเรียนจำนวนมาก (โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มที่ด้อยกว่าคนอื่น) เห็นว่าการเรียน เป็นสิ่งอันตรายและเป็นงานหนัก แล้วพยายามใช้ความฉลาดที่มีอยู่เรียนเพื่อให้จบไป อย่างน้อยก็ไม่ให้ใครมาลบหลู่ศักดิ์ศรีของตนได้

นักการศึกษาพิเศษจำนวนมากมีความรู้สึกนึกคิดที่ฝังลึกในการเผชิญหน้ากับปัญหาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนว่าเป็นเช่นเดียวกับที่เกิดขึ้นกับเด็กที่มีข้อบกพร่องในโรงเรียนที่จัดการศึกษาแบบเรียนรวม ซึ่งพวกเขามีได้ถูกทอดทิ้ง มีองค์กรหลายองค์กรที่ช่วยกันแก้ปัญหาเกี่ยวกับข้อสันนิษฐานที่อยู่เบื้องหลังการศึกษาระดับพื้นฐาน และสร้างความสะดวกตามข้อเสนอของหลักสูตร

หลังจากมีการทดลองการจัดการศึกษาในโรงเรียนสำหรับทุกคนเมื่อเร็ว ๆ นี้ (การเข้าโรงเรียนสำหรับทุกคนในประเทศนี้จะเรียนจนกระทั่งอายุ 16 ปี และบังคับใช้ยังไม่ถึง 30 ปี) เราอาจจะมีความเชื่อเบื้องต้นมาผิด ๆ และไม่มีเหตุผลที่จะเชื่อได้ว่าการให้การศึกษาย่างเดียวกันจะให้ประโยชน์แก่ทุกคนเท่าเทียมกัน ใครบอกว่า “ทุกคนมีสิทธิเท่าเทียมกัน” (ซึ่งเด็กนักเรียนไม่เคยเรียกร้องอย่างแน่นอน) การใช้แนวการสอนไวยากรณ์เป็นหลักสูตรแห่งชาติที่มาพร้อมกับการตรวจสอบ คือ มีการทดสอบแบบเดียวกันเป็นสิ่งที่ทุกคนปรารถนาให้อยู่ใน

การเรียนรู้รวม หรือจำเป็นหรือไม่ที่นักเรียนต้องเรียนรู้อยู่ในกลุ่มอายุเดียวกัน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แท้จริงส่วนมากก็น้อยกว่าที่ควรจะเป็นเหมือนว่าจะได้ คำเฉลี่ยไม่แท้เสมอทำให้การสอบปลายปีของพวกเขาผูกติดอยู่กับความน่าอับอาย (เกรด D หรือต่ำกว่า เช่น การสอบตก) ในระบบการสอบปัจจุบัน

มีหลายสิ่งที่ไม่ได้รับการแก้ไขให้ดีขึ้นในส่วนประกอบของการจัดการศึกษา แบบเรียนรวม ได้แก่ การขาดแคลนครู การเกษียณอายุก่อนกำหนด โรคเครียด การถูกรวบงำโดยรัฐบาล และสำนักงานมาตรฐานการศึกษา (Ofsted) ที่กำหนด ยุทธศาสตร์การอ่านออกเขียนได้ และคิดเลขได้ จากส่วนกลาง และโรงเรียนที่ เต็มไปด้วยเด็กที่ไม่อาจรอคอยจนถึงวันหยุดในสมองของเขามีแต่เรื่องโศกเรียน จากหลักฐานเหล่านี้เป็นข้อเสนอแนะว่าเราต้องเปลี่ยนทิศทาง ถ้าองค์ประกอบ ต่าง ๆ ของเรายังไม่มีความมั่นคงมากไปกว่านี้ การที่จะเข้าถึง “การเรียนรู้รวม” ก็จะกลายเป็นดาบสองคม

อุดมการณ์ในการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม (Inclusive Education) ควร จะถูกใช้เช่นเดียวกับเรื่องม้า Trojan เป็นเครื่องมือในการทำลายกำแพงของระบบ ในปัจจุบันเพื่อเผยให้เห็นจุดอ่อนถ้าเราจะสร้างระบบการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม เพื่อทุกคนอย่างแท้จริงเราต้องช่วยทุก ๆ คน ถ้าเราทำสำเร็จเพียงแค่มียคนจำนวน ไม่มากที่ประสบความสำเร็จเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อยในระบบปัจจุบัน แสดงว่าประสบ ความสำเร็จล้มเหลว แม้ว่าจะมีคนหนึ่งที่คิดว่า “โชคดี” ก็ตาม



Towards inclusion - our shared responsibility for disaffected pupils

Fiona Macleod

การเรียนรวมที่จะมาถึง ความรับผิดชอบร่วมกัน สำหรับนักเรียนที่มีปัญหา

การค้นพบความสำเร็จของนักเรียนที่มีพฤติกรรมและอารมณ์รุนแรงในการเรียนในโรงเรียนเรียนรวม ซึ่งจะเป็นโอกาสในการพัฒนาไปสู่การเรียนรวมในอนาคต ในเรื่องนี้ Fiona Macleod ผู้บริหารโรงเรียนเรียนรวมในโรงเรียนมัธยมต้นวิลโลว์ ไกรฟ โรงเรียนพิเศษสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรมในวิแกน ได้อธิบายถึงโครงการหลักที่ได้ออกแบบเพื่อสนับสนุน การมีส่วนร่วมของนักเรียนในการเรียนรวมเพื่อจะส่งต่อไปยังโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

เธอได้รายงานว่าการประสบผลสำเร็จที่เกิดขึ้นนี้ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่ได้จัดขึ้น เพื่อช่วยเหลือการเรียนรวมสำหรับเด็กจำนวนหนึ่งในโครงการของเธอ ซึ่งการศึกษาครั้งนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตรปริญญาโท(การศึกษาพิเศษ) มหาวิทยาลัยแลงคาสเตอร์

บทนำ

การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรม ได้จัดขึ้นที่โรงเรียนพิเศษเฉพาะมากกว่า 7 ปีที่ผ่านมา นักเรียนที่ประสบผลสำเร็จในการเรียนได้ย้ายจากโรงเรียนวิลโลว์ ไกรฟ โรงเรียนพิเศษไปยังโรงเรียนเรียนรวม ทั้งระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาซึ่งอยู่ภายใต้การดูแลขององค์กรท้องถิ่น(LEA) ซึ่งได้ผลในระดับหนึ่ง แต่ก็ยังต้องมี การแก้ไขปรับปรุง และวางแผนการเรียนร่วมกัน เพื่อพัฒนาให้ประสบผลสำเร็จมากยิ่งขึ้น การวิจัยได้จัดทำขึ้นในปีการศึกษา 1998 - 1999 ของนักเรียนปีที่ 6 จำนวน 12 คน โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม "ได้นัก กลุ่มโยกย้าย" จำนวน 5 คน และ "กลุ่มทดลอง" จำนวน 7 คน

โดยมีการเตรียมโรงเรียนระดับประถมศึกษาสำหรับการเรียนรวมบนพื้นฐานของการเรียนร่วม ด้วยการสนับสนุนของบุคลากร ในโรงเรียน

จากการติดตามวิธีการย้ายไปยังโรงเรียนมัธยมศึกษาของนักเรียนในทุกระดับอายุ พบว่าโรงเรียนอยู่ห่างออกไปเป็นระยะทาง 6 ไมล์ ซึ่งการจัดการเรียนรวมจะได้นำเสนอต่อไป

จุดมุ่งหมายของการวิจัย คือ ศึกษาผลที่เกิดขึ้นที่ทำให้กลุ่มทดลองประสบความสำเร็จในการเรียนรวมกัน

1. เพื่อตรวจสอบหลักการเฉพาะ 4 ด้าน คือ หลักสูตรที่จัดเพื่อการศึกษา พฤติกรรมที่แสดงออกที่ประสบความสำเร็จ การสนับสนุนของครอบครัว และการจัดสภาพแวดล้อมของโรงเรียน ว่ามีผลต่อการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม
2. เพื่อชี้ให้เห็นความพยายามในการแสดงออกของนักเรียนแต่ละคน ซึ่งเกิดจากการเรียนรวมประสบความสำเร็จมากที่สุด
3. เพื่อที่จะประเมินจุดประสงค์ของการเรียนรวมที่จะประสบผลสำเร็จ ด้วยการสนับสนุนจากการดูแลเฉพาะพิเศษจากโรงเรียนมีเด็กที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรม
4. เพื่อค้นหาอิทธิพลที่จะทำให้การเรียนรวมแพร่หลายออกไปโดยการสาธิตหลักการปฏิบัติการเรียนรวมกัน

ข้อจำกัดของการทำวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีข้อจำกัดหลายด้านในเรื่องของความช่วยเหลือจากโรงเรียนที่มีเด็กที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรม การให้ความร่วมมือจากผู้บริหาร การจัดหาสภาพแวดล้อมของโรงเรียน ซึ่งจะเป็นกระจุกส่งถึงทัศนคติทางบวกโดยตรงต่อนักเรียน นโยบายของชุมชนองค์กรท้องถิ่นบางแห่งไม่รู้เรื่องการเรียนรวมมาก่อน หรือการขาดงบประมาณสนับสนุน ไม่มีวิธีดำเนินงานที่ชัดเจน ต่อเนื่อง การขาดการสนับสนุนจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง ขาดองค์กรให้การสนับสนุน และโรงเรียนเรียนรวมบางโรงเรียนต่อต้านการเรียนรวม ความไม่เต็มใจในการยอมรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง มีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ตัวอย่างเช่น นักเรียนที่มีความพิการทางกาย ซึ่งส่วนใหญ่จะ

ไม่เต็มใจที่จะยอมรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม และอีกผลกระทบหนึ่งก็คือ ชาติครูหรือผู้เชี่ยวชาญพิเศษเฉพาะด้าน เหล่านี้คือสิ่งที่เป็นตัวบ่งชี้ถึงทัศนคติที่เกิดขึ้น

โครงการ

ระยะเวลาในการวิจัยใช้เวลา 1 ปีการศึกษา ซึ่งมีวิธีการดำเนินการคือใช้ระยะเวลาสัมภาษณ์ผู้ปกครองและบุคลากรในโรงเรียนที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนพิเศษ ที่มีเด็กที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรม โรงเรียนเรียนรวม เป็นเวลา 10 วัน และเพิ่มเวลาก่อนสิ้นปีการศึกษา 1998 - 1999 อีก 2 วัน ต่อหนึ่งครั้ง โดยอาจารย์ใหญ่ โรงเรียนมัธยมศึกษาและเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบงานการศึกษาพิเศษที่สนับสนุนโครงการได้ให้การสนับสนุนและมีการนิเทศติดตามผลจากผู้วิจัย และผู้เกี่ยวข้องอื่น ๆ

โครงสร้างของงานวิจัย ได้ใช้โปรแกรมที่ขยายตลอด 1 ปี “กลุ่มทดลอง” ที่ได้รับการคัดเลือกสำหรับการเรียนรวม 3 คน ไปเรียนที่โรงเรียนที่ตอบรับ โดยเริ่มต้นเรียนตั้งแต่ต้นปีการศึกษาจนถึงปลายปี มีการติดตามความก้าวหน้ามีการรายงานผล 4 ครั้ง คือ ในเดือน ธันวาคม 1998, กุมภาพันธ์ 1999, เมษายน 1999 และมีมิถุนายน 1999 ในแต่ละกรณีได้มีการเปรียบเทียบความก้าวหน้า มีการรายงานผลของนักเรียนแต่ละคน และได้ระบุถึงวิธีการที่ใช้ในการเรียนรวม

ระยะแรกของการวิจัย ได้มีการศึกษางานวิชาการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง มีการศึกษาวิธีดำเนินการ ซึ่งองค์ประกอบสำคัญที่ชี้เฉพาะ ทั้งที่ประสบความสำเร็จและไม่ประสบความสำเร็จในความพยายามในการจัดการเรียนรวม สิ่งเหล่านี้สนับสนุนการวิเคราะห์การจัดการศึกษาพิเศษ สำหรับนักเรียนทั้งหมด 12 คน เพื่อค้นหาพฤติกรรมหรือทัศนคติที่รายงานถึงประวัติและสิ่งที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ซึ่งมีความจำเป็นต่อทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มโยกย้าย

ตอนต้นปี 1999 ผู้วิจัยได้นำบทสัมภาษณ์ของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง เพื่อจะสร้างและตรวจสอบองค์ประกอบพื้นฐานทางบ้านของทั้ง 2 กลุ่ม การสัมภาษณ์เหล่านี้ได้จัดทำขึ้นในเดือนมิถุนายน 1999 โดยการพบกันครั้งที่ 2 เพื่อค้นหาความเปลี่ยนแปลงของทัศนคติที่มีอิทธิพลต่อสถานการณ์ในโรงเรียนใหม่ ซึ่งประกอบด้วยผลของความสำเร็จหรือความล้มเหลว

อิทธิพลที่มีผลต่อการดำเนินงานและการประสพผลสำเร็จของนักเรียน มีทั้งหมด 4 ด้าน ดังนี้

1. อิทธิพลด้านความสำเร็จทางด้านวิชาการ (หลักสูตร)

จากการวิเคราะห์ผลการดำเนินการวิจัยพบว่า ความสำเร็จของการศึกษาขึ้นอยู่กับคุณภาพของหลักสูตร ที่จะเป็นตัวบ่งชี้ให้เกิดความสำเร็จจากการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลอง ประสพความสำเร็จในการเรียนภาษาและการคำนวณจากการเปรียบเทียบผลที่เกิดขึ้น ใน Key Stage 2 SATs พบว่า กลุ่มโยกย้าย ซึ่งมีจำนวนนักเรียน 5 คน ซึ่งไม่ได้เข้าโครงการเรียนร่วม มีคะแนนค่าเฉลี่ย อยู่ที่ 1.6 จะพบว่ามีคะแนนสูงในด้านภาษา (ภาษา 2.0, คำนวณ 1.2) สำหรับนักเรียนในกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกันทั้งภาษาและคำนวณ (ภาษา 1.85, คำนวณ 1.83)

การเปรียบเทียบความแตกต่างผลของการทดสอบแสดงให้เห็นว่ามีความแตกต่างระหว่างสองกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญ และผลของคะแนนที่สูงกว่าในวิชาคำนวณ มากกว่าด้านภาษา นักเรียนกลุ่มโยกย้ายมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.7 ส่วนในกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของความสำเร็จอยู่ที่ 3.26 โดยไม่นับรวมคะแนนในวิชาวิทยาศาสตร์ สำหรับคะแนนที่เกิดขึ้นเป็นตัวทำนายได้ถึงรูปแบบการจัดการศึกษาที่บรรลุเป้าหมาย ความแตกต่างระหว่าง 2 กลุ่มในแต่ละวิชา กลุ่มโยกย้ายมีค่าคะแนนเฉลี่ยด้านภาษา 2.25 และวิชาคำนวณ 2.6 (ค่าเฉลี่ยทั้งสองวิชาอยู่ที่ 2.425) ส่วนกลุ่มทดลอง ค่าเฉลี่ยคะแนนด้านภาษา 2.71 และด้านคำนวณ 3.6 (ค่าเฉลี่ยทั้ง 2 วิชา อยู่ที่ 3.155) ซึ่งผลที่เกิดขึ้นจะเป็นตัวชี้ให้เห็นถึงความก้าวหน้าทางด้านวิชาการ หลักสูตร ระยะเวลาที่ใช้และการจัดการเรียนในชั้นเรียนได้ดี รวมทั้งการสอนที่จะกระตุ้นการเรียนรู้ สิ่งเหล่านี้จะเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดผลทางบวกกับนักเรียนเหล่านั้น ซึ่งปัญหาทางพฤติกรรมยังคงมีอยู่ แต่ด้วยระดับของการฝึกฝนทำให้มีการพัฒนาทางด้านการเรียนได้ดี

สิ่งนี้เป็นข้อพิสูจน์ที่แสดงให้เห็นว่า ส่วนสำคัญในการพัฒนาทางด้านวิชาการนั้นขึ้นอยู่กับกำหนดหลักสูตร เนื้อหาวิชาที่จะมีส่วนช่วยให้นักเรียนเรียนรวมประสพผลสำเร็จ

2. อิทธิพลด้านพฤติกรรม

จากการสำรวจพฤติกรรมของนักเรียนโดยใช้เครื่องมือตรวจสอบพฤติกรรมของ "Wigan Inclusive Schools" โดยโครงการ "at - a - glance" pro - forma มีรายการวัดพฤติกรรมทั้งหมด 12 พฤติกรรม โดยกำหนดเกณฑ์การวัด 5 ระดับ 1 มีความหมายว่า วัดกึ่งวกลน้อยที่สุด และ 5 มีความหมายว่า วัดกึ่งวกลมากที่สุด แบบทดสอบนั้นชัดเจนตรงไปตรงมา ผลจากการทดสอบ กลุ่มโยกย้ายมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 3.47 และมีคะแนนสูงสุดที่ 4.58 คะแนนต่ำสุดที่ 2.25 ส่วนกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 1.52, 2.41, และ 1.08 ตามลำดับ วิธีการทดสอบที่ให้ผลนั้นขึ้นอยู่กับบุคลากรที่นำไปใช้และผลที่ได้จะชี้ให้เห็นถึงพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อจะได้นำปัญหาต่าง ๆ มาแก้ไข และวิธีการเหล่านั้นต้องสัมพันธ์กับหลักกฎหมายจะเห็นได้ว่าทำไมคะแนนถึงแตกต่างกันอย่างชัดเจน แต่ละสถาบันการศึกษาจะต้องหาทางแก้ไข เพื่อที่จะทำให้เกิดความก้าวหน้าในทางที่ดีและเป็นประโยชน์สูงสุดต่อนักเรียน

3. อิทธิพลระหว่างความสัมพันธ์ระหว่างบ้านและโรงเรียน

จากการสำรวจความสัมพันธ์ระหว่างบ้านกับโรงเรียน ซึ่งมีผลและมีอิทธิพลต่อความก้าวหน้าของการเรียนรวม พ่อแม่หรือผู้ปกครองของนักเรียนทั้งหมด จะได้ถูกสัมภาษณ์ 2 ครั้ง ระหว่างระยะเวลา 1 ปี และแต่ละรายการแสดงให้เห็นว่ามีความปรารถนาที่จะให้บ้านกับโรงเรียนมีการติดต่อสานสัมพันธ์กันเพื่อที่จะทำให้โครงการได้รับการพัฒนาในอนาคตต่อไปความพอใจในความรับผิดชอบของโรงเรียนที่มีความยากลำบากในด้านต่างๆ การวิเคราะห์การสัมภาษณ์ชี้ให้เห็นการสนับสนุนทางบวกในทุกมุมมองของพ่อแม่ของนักเรียนที่ประสบผลสำเร็จในการเรียนรวม โดยเฉพาะอย่างยิ่งพ่อแม่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงการสนับสนุนทั้งจากการสัมภาษณ์ครั้งแรก และครั้งที่ 2 พบว่า ผลการสนับสนุนที่อบอุ่นจะเกี่ยวกับการตัดสินใจที่เกิดขึ้นของโรงเรียน จากการสัมภาษณ์แสดงให้เห็นถึงความจำเป็นอย่างยิ่งของโรงเรียนที่จะต้องมีการติดต่อประสานสัมพันธ์กับผู้ปกครอง จะช่วยจัดการต่อต้านหรือความไม่เป็นมิตรออกไป และจะช่วยให้การเตรียมงานด้านพื้นฐานของนักเรียนเรียนรวมเป็นไปด้วยดีและมีประสิทธิภาพ

การเปรียบเทียบความแตกต่างของพ่อแม่ กลุ่มโยกย้าย แสดงให้เห็นถึงความคิดความเข้าใจในวิธีการ ใน 1 กรณี พ่อแม่สนับสนุนให้ลูกยังคงเรียนต่อที่โรงเรียนสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรม และเห็นว่าลูกจะประสบความสำเร็จมากกว่าในโรงเรียนเฉพาะ และพ่อแม่ยังแสดงความคิดเห็นอีกว่าเด็กจะไม่สามารถ แก้ปัญหาในสถานการณ์ต่างๆ ได้ การที่จะผ่านพ้นปัญหาด้านความรู้สึกที่เป็นเรื่องยุ่งยากมาก และเห็นว่าการเรียนรวมไม่สามารถแก้ปัญหาได้

ในการสัมภาษณ์ผู้ปกครองของนักเรียนคนอื่นของกลุ่มโยกย้ายมีการแสดงทัศนคติหนักแน่น ที่จะยอมรับว่าจะประสบความสำเร็จ หรืออาจเป็นทางเลือกหนึ่งสำหรับการแก้ปัญหาพฤติกรรมของเด็ก พ่อแม่ดูเหมือนจะยอมรับในหลักการแต่ไม่ใช่ทั้งหมด จากทัศนคติที่เปลี่ยนแปลงของเด็ก ๆ ที่ได้แสดงออกมา การเปลี่ยนแปลงบางอย่างที่ไม่น่าจะเกิดขึ้นได้ สิ่งที่เป็นข้อพิสูจน์ได้อีกอย่างหนึ่งถึงพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงเหล่านี้ เกิดจากกลไกของครอบครัวที่เป็นตัวกดดัน และจะทำให้นักเรียนเกิดความกังวล และทำให้ไม่ประสบความสำเร็จในสถานการณ์ต่าง ๆ

จากกรณีของนักเรียน 2 คน จากกลุ่มทดลองซึ่งเรียนที่โรงเรียนเรียนรวมล้มเหลวพบว่า จากการสัมภาษณ์ผู้ปกครองเหล่านี้ไม่ให้ความร่วมมือ และขอถอนตัวไปเรียนอยู่ที่โรงเรียนเฉพาะสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรมเหมือนเดิม สิ่งเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่า การสนับสนุนของผู้ปกครองจะเป็นตัวกำหนดที่สำคัญในความสำเร็จตั้งแต่เริ่มต้น

4. อิทธิพลด้านสภาพแวดล้อมของโรงเรียน

ได้มีการส่งแบบสอบถามไป 2 ครั้ง ไปยังโรงเรียนมัธยมเรียนรวมทั้งหมด และผู้บริหาร ผลตอบรับที่ได้ไม่ค่อยดี อาจจะเป็นเพราะความสัมพันธ์ของชุมชน ซึ่งไม่เห็นความสำคัญต่อการจัดการเรียนรวม สิ่งที่น่าวิตกในองค์กรท้องถิ่น (LEA) ก็คือเกี่ยวกับด้านนโยบายในการมีส่วนร่วม การวางแผนและการสนับสนุนในการเรียนรวม โรงเรียนจะพัฒนาได้ต้องเกิดจากการสนับสนุนของ LEA ในโรงเรียนที่ได้รับการสนับสนุนจาก LEA จะมีบรรยากาศที่เอื้ออำนวยต่อความสะดวกในการเรียนรวม รวมทั้งการสนับสนุนด้านอื่นๆ โรงเรียนที่ไม่ประสบความสำเร็จก็เกิดจากทัศนคติของชุมชน หรือท้องถิ่นที่ไม่สนใจให้ความสนับสนุนหรือมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา

สรุป

ผลจากการศึกษาชี้ให้เห็นว่า ปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนรู้ของนักเรียน ก็คือ ความสำเร็จทางด้านวิชาการที่จะเกิดขึ้นและยั่งยืนถาวรในการจัดการเรียนรู้แบบเรียนรวม แต่ในความเป็นจริงการจัดการเรียนรู้ในด้านพฤติกรรมยังไม่สมบูรณ์แบบ โรงเรียนยังยึดติดกับแนวปฏิบัติหรือนโยบายเดิม ความสัมพันธ์ของผลที่จะเกิดขึ้นทางพฤติกรรม และการสนับสนุนการยอมรับ สิ่งสำคัญที่สุดที่มีผลต่อการพัฒนาคือความสัมพันธ์อันดีระหว่างบ้านกับโรงเรียนควรมีการก่อตั้งสมาคมหรือฝ่ายความสัมพันธ์ชุมชนระหว่างโรงเรียนกับบ้าน ตั้งแต่เริ่มโครงการ ผลของความสัมพันธ์ก็คือการพัฒนาที่ก้าวหน้าขึ้นเองอันดับสุดท้าย โรงเรียนจะต้องมีแนวยุทธศาสตร์เฉพาะที่จะช่วยนักเรียนเหล่านี้ รวมถึงการสนับสนุนอย่างชัดเจนของแผนงานและหน่วยงานที่หลากหลาย ความสัมพันธ์ที่ดีตั้งแต่แรกเริ่มจะเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้โครงการประสบความสำเร็จ



Inclusion for the difficult

John Visser, Ted Cole and Harry Daneils

การจัดการศึกษาแบบเรียนรวม สำหรับนักเรียนที่เรียนรวมยาก

ในบทความนี้ John Visser และคณะ ได้รายงานถึงผลการจัดการศึกษาของกองทุน DFEE ในโรงเรียนแบบเรียนรวมกับความสัมพันธ์ของนักเรียนที่มีปัญหาด้านอารมณ์และพฤติกรรม แก่โครงของหัวข้อนี้ชี้ให้เห็นลักษณะสำคัญบางอย่างของโรงเรียน ที่โรงเรียนได้นำมาใช้และประสบความสำเร็จในการสนองความต้องการของนักเรียนจำนวนมากที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรม การศึกษานี้ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า โรงเรียนที่ส่งเสริมวัฒนธรรม การดูแลเอาใจใส่นักเรียน การมีส่วนร่วมและการเรียนรู้ ซึ่งจะกล่าวถึงในบทความ จะมีประสิทธิภาพต่อการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม ซึ่งรายงานฉบับสมบูรณ์ของการศึกษานี้สามารถดูได้ จากงานวิจัย RR90 ของกระทรวงศึกษาธิการ

บทนำ

จากการจัดการเพื่อให้บรรลุความต้องการในการจัดการศึกษาพิเศษ ของกระทรวงศึกษาธิการ (DfEE, 1997) และผลของการดำเนินงาน (DfEE, 1998) ได้แสดงให้เห็นถึงคำมั่นสัญญาของรัฐบาล ในการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม (Inclusion) ให้กับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียน แบบเรียนร่วม (Mainstream School) ซึ่งได้รับการสนับสนุนในที่ประชุมในเรื่องสิทธิพิเศษและความต้องการการศึกษาพิเศษ ในปี 2000-2001 รัฐบาลได้ให้การสนับสนุนให้มีการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมในลักษณะ "กระบวนกร"

มากกว่าจะเป็นเพียง “สถานที่” สำหรับนักเรียนในโรงเรียนแบบเรียนร่วม อย่างไรก็ตามในเอกสารเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่า นักเรียนบางคนที่ถูกมองว่าเป็นปัญหาที่สุดในการที่จะทำให้เกิดสัมฤทธิ์ผลในการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม โดยปกตินักเรียนเหล่านี้จะถูกจัดไว้ในกลุ่มนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ซึ่งอยู่ในกลุ่มที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรม (EBD) เอกสารทั้ง 2 ฉบับ (DfEE, 1997 : DfEE, 1998) ได้ให้ความสำคัญต่อกลุ่มนักเรียนที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรม ว่าเป็นสิ่งที่ท้าทายมากกว่า นักเรียนกลุ่มอื่นๆ ที่มีความต้องการการศึกษาพิเศษ

นักเรียนที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรม (EBD) นับว่าเป็นสิ่งที่ท้าทายโรงเรียนและครูเสมอ แม้กระนั้น บางโรงเรียนก็สามารถจัดการกับความต้องการของเด็กเหล่านี้โดยไม่ต้องคัดแยกนักเรียนเหล่านี้ออกไปอย่างถาวร หรือการรับรองให้นักเรียนเข้ารับการศึกษาในโรงเรียนการศึกษาพิเศษหรือส่งตัวไปยัง Pupil Referral Unit ในปี 1997 ทีมงานวิจัย ได้รับความเห็นชอบจากกระทรวง ในการกำหนดลักษณะสำคัญต่างๆ ที่พบ ในโรงเรียนแบบเรียนร่วมแต่ละโรงเรียน

ระเบียบวิธีการ

การวิจัยได้ถูกออกแบบเป็น 3 ระยะ ซึ่งจุดประสงค์สำคัญของแต่ละระยะ คือ การสร้างความเข้าใจอย่างชัดเจนในแนวปฏิบัติที่เหมาะสม ในการที่จะนำไปสู่ความสัมฤทธิ์ผล ในระยะที่ 1 กฎเกณฑ์ต่างๆ จะเกี่ยวข้องกับรายงานการจัดการเกี่ยวกับนักเรียนที่มีปัญหาด้านอารมณ์และพฤติกรรม (EBD) ซึ่งกฎเกณฑ์เหล่านี้จะถูกกลั่นกรองเข้าไปอยู่ในฉบับร่างโดยการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญในพื้นที่ รวมทั้งเจ้าหน้าที่ของกระทรวงศึกษาธิการเจ้าหน้าที่สำนักงานมาตรฐานการศึกษา (Ofsted) เจ้าหน้าที่ SCAA (ปัจจุบันคือ QCA) ผู้มีอำนาจในการจัดการศึกษาส่วนท้องถิ่น (LEAs) นักสังคมสงเคราะห์ และทีมงานในโรงเรียน รูปแบบที่ผ่านการกลั่นกรองแล้วนี้ จะได้รับการตรวจสอบจากกลุ่มย่อยภายใน 1 วัน โดยใช้เทคนิคกลุ่ม เช่นเดียวกับอภิปราย แล้วทีมงานก็จะใช้ข้อมูลนี้ในการสร้างรูปแบบ

ระยะที่ 2 เป็นช่วงการประชุมปรึกษาหารือระหว่างฝ่ายต่างๆ (Ofsted, LEA officers, DfEE) โรงเรียนแบบเรียนร่วมจำนวน 30 โรงเรียน ซึ่งเป็นตัวแทนของบริบททางสังคมและเศรษฐกิจ ที่ยังคงรักษาสถานภาพไว้ในช่วงระยะเวลาที่กำหนด แต่ละโรงเรียนจะได้รับการเยี่ยมชมและสัมภาษณ์คณะผู้บริหารในพื้นที่ด้านการจัดการศึกษาพิเศษ และการดูแลเอาใจใส่นักเรียน โดยใช้แบบสัมภาษณ์ที่กำหนด

มีโรงเรียนประถมศึกษา 5 โรงเรียน และโรงเรียนมัธยมศึกษา 5 โรงเรียน ได้รับการคัดเลือกเข้าสู่การทดลองในระยะที่ 3 โดยเลือกจากพื้นฐานการปฏิบัติงาน ความเต็มใจในการให้ความร่วมมือและสถานที่ตั้งของโรงเรียนซึ่งในระยะสุดท้ายนี้ มีการทดสอบนโยบาย ข้อกำหนด และการปฏิบัติในแนวลึก ซึ่งสัมพันธ์กับข้อมูลย้อนกลับที่นำมาสู่การแก้ไขรูปแบบให้ดียิ่งขึ้น

มีการศึกษาอีก 2 อย่างที่นำมาซึ่งการพัฒนา รูปแบบ อย่างแรกคือการศึกษา ระดับชาติเกี่ยวกับการจัดการศึกษาในโรงเรียนพิเศษ สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรม (EBD) อย่างที่สองคือ การศึกษาเกี่ยวกับการจัดการศึกษาขององค์กรการจัดการศึกษาส่วนท้องถิ่น (LEA) และแนวปฏิบัติที่สัมพันธ์กับนักเรียนที่มีปัญหาทางอารมณ์และ พฤติกรรม (EBD) ซึ่งเอกสารนี้ได้รายงานสรุปอย่างละเอียดในรายงานของกระทรวงศึกษาธิการ ลักษณะรูปแบบคิดค้นโดย Cole, Visser and Daneils (1999b) และ Visser, Cole and Daneils (2000)

แนวปฏิบัติทั่วไป

ลักษณะสำคัญของรูปแบบดังที่บรรยายไว้ข้างล่างนี้ไม่เป็นไปตามเงื่อนไข รายงานการวิจัยทำให้เราเห็นช่องว่างที่แตกต่างกันมากระหว่างโรงเรียนประถมศึกษา และมัธยมศึกษา ทั้งความแตกต่างด้านนโยบาย แนวปฏิบัติและข้อกำหนดในการจัดการศึกษาเราไม่อาจใช้วิธีการเพียงอย่างเดียวในการค้นหาทุกความต้องการ

ของนักเรียนทุกคนที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรม (EBD) ในโรงเรียนทุกโรง ได้ เพราะวิธีการเดิมนั้น ไม่อาจสนองความต้องการที่แตกต่างกันของนักเรียนที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรม (EBD) ได้ ซึ่งตรงกับงานวิจัยของ Mac Gilchrist Muers and Reel เกี่ยวกับการพัฒนาโรงเรียน พบว่ามีรูปแบบ การศึกษาโดยเฉพาะสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรมในโรงเรียน เรียนรวมทุกโรงเรียน ในการสร้างประสิทธิภาพการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรม (EBD) ในโรงเรียนเรียนรวม ทุกโรงเรียน

ลักษณะสำคัญอีกประการหนึ่งคือการให้ครูและโรงเรียนตรวจสอบนโยบาย แนวปฏิบัติและข้อกำหนดการจัดการศึกษาที่ขัดต่อหลักการบางอย่างที่มีปฏิสัมพันธ์ต่อกันปฏิสัมพันธ์เหล่านี้มีผลมาจากปัจจัยภายในและภายนอกโรงเรียนที่สนับสนุน ค่านิยมทัศนคติความเชื่อของทีมงานและฝ่ายบริหารผลของปฏิสัมพันธ์เหล่านี้ ทำให้พบวิธีการที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละโรงเรียนในการจัดการเพื่อให้บรรลุความต้องการของนักเรียน

ไม่ขอเสนอว่าหลักการเหล่านี้จะช่วยให้โรงเรียนแบบเรียนรวมพบความต้องการของนักเรียนทุกคนที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรม (EBD) ธรรมชาติของนักเรียนที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรม (EBD) ในแต่ละช่วงเวลาหนึ่ง (ซึ่งอาจจะขยายเวลาออกไป) ที่จัดไว้สำหรับเรียนรวม และการอยู่ร่วมกับสังคมท้องถิ่นของเขา จะช่วยให้เขามีความก้าวหน้าในการศึกษาได้ดีที่สุด การวิจัยที่ขยายวงกว้างออกไป ทำให้เชื่อว่า มีนักเรียนจำนวนน้อยที่ต้องการถูกจัดการศึกษาแยกออกไป มีนักเรียนที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรม (EBD) จำนวนมากขึ้น สามารถเรียนรวมในโรงเรียนแบบเรียนรวม แต่ไม่ใช่ว่านักเรียนทุกคนที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรมจะได้เรียนรวมตามความต้องการของเขา

ท้ายที่สุด เราไม่คิดว่าลักษณะสำคัญที่เราวางไว้นี้จะเป็นสิ่งน่าประหลาดใจ ลักษณะสำคัญที่พบนี้ สอดคล้องกับบทความต่างๆ ของโรงเรียนที่มีประสิทธิภาพ สิ่งที่ต้องย้ำเน้นคือแนวปฏิบัติที่เหมาะสมในการจัดการเพื่อให้บรรลุความต้องการของนักเรียนที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรม (EBD) ซึ่งอาจจะได้มาจากแนวปฏิบัติที่เหมาะสมในการจัดการเพื่อให้บรรลุความต้องการในการเรียนรู้ของนักเรียนทั้งหมด

ลักษณะสำคัญ

ลักษณะสำคัญที่พบในโรงเรียนสาธิตการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม ที่มีนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเรียนรวมอยู่ด้วย มีลักษณะดังนี้

- ๑ ประสิทธิภาพของผู้นำ ซึ่งเป็นผู้กำหนดทิศทางสำหรับทีมงานทั้งหมด
- ๒ คณะผู้ตรวจสอบ (Critical mass) ของทีมงาน ที่เห็นคุณค่าของการเรียนรวม
- ๓ ผู้บริหารอาวุโส (Senior management = SMT) ซึ่งเป็นผู้ที่มีความมุ่งมั่นในการพัฒนาคุณภาพการสอนที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับรูปแบบการสอน และความสามารถของนักเรียน รวมทั้งนักเรียนที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรม
- ๔ ความเต็มใจและความสามารถในการเข้าถึงองค์กรภายนอกที่จะช่วยพัฒนา และให้การสนับสนุนการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม

รูปแบบที่สำคัญเหล่านี้จะเป็นตัวชี้แนะเรื่องที่กำลังดำเนินไประหว่างทีมงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาวะผู้นำของโรงเรียน คณะผู้ตรวจสอบ และทีมงานอื่น ๆ สิ่งเหล่านี้ขึ้นอยู่กับค่านิยมในการดูแลเอาใจใส่นักเรียน การมีส่วนร่วมและการเรียนรู้ ค่านิยมเหล่านี้จะช่วยให้องค์กรสามารถรักษา และดำรงไว้ซึ่งจรรยาบรรณ และกระบวนการที่สามารถจัดการศึกษาแบบเรียนรวมให้กับนักเรียนที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรมได้

ความเป็นผู้นำ

หลายกลุ่มคนคิดว่า แนวปฏิบัติที่เหมาะสมของภาวะผู้นำที่มีประสิทธิภาพนั้น จะมีลักษณะ 3 ประการคือ การสร้าง การรักษาและการสนับสนุนให้คงอยู่ต่อไป มีข้อมูลที่บอกถึงลักษณะสำคัญของการสร้างโรงเรียนที่มีประสิทธิภาพ แต่มีน้อยมากที่บอกถึงความชัดเจนในการสนับสนุนให้คงอยู่ และการรักษาไว้ซึ่งแนวปฏิบัติที่เหมาะสม การรักษาไว้ซึ่งแนวปฏิบัติที่เหมาะสมจะเป็นการรับประกันว่าโครงสร้างมีความเหมาะสมในการจัดการเพื่อให้บรรลุความต้องการของนักเรียนทั้งหมดได้ การสนับสนุนแนวปฏิบัติที่เหมาะสมจะเป็นการสร้างขวัญและความมุ่งมั่นให้ทีมงาน ต้องให้การสนับสนุนและยอมรับ โครงสร้างระบบและองค์กร ต้องการการรักษาไว้ซึ่งประสิทธิภาพ มนุษยสัมพันธ์ ค่านิยม ความเชื่อและทัศนคติ ต้องการการสนับสนุนให้คงอยู่ต่อไป สิ่งเหล่านี้เป็นลักษณะเด่นที่จะช่วยให้ประสบความสำเร็จในการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรม

ลักษณะของการสร้าง การสนับสนุน และการรักษาแนวปฏิบัติที่เหมาะสมจะพบในรูปแบบของภาวะผู้นำที่ต้องการคำปรึกษาและความเป็นเอกฉันท์ ในการสร้าง “ความรู้สึกที่ชัดเจนในทิศทางการปฏิบัติงาน” ความรู้สึกนี้เกิดขึ้นจากความเป็นส่วนหนึ่งของคณะในเรื่องความเป็นเอกฉันท์ ความคงเส้นคงวา และความประสานต่อเนื่อง ทีมงานในโรงเรียนที่มีแนวปฏิบัติที่เหมาะสม จะแสดงให้เห็นถึงความตระหนักในความเป็นเอกฉันท์ของการเข้าถึงนโยบาย ความคงเส้นคงวาในเรื่องการนำไปใช้ และการประสานต่อเนื่องในการกำหนดจุดประสงค์ของโรงเรียน อันแสดงให้เห็นนโยบาย แนวทางปฏิบัติ และการจัดการ เรียกย่อๆ ว่า 3 Cs และ 3 Cs เหล่านี้ สามารถยึดหยุ่นและสร้างความโปร่งใสได้มากกว่าในการจัดการเพื่อให้บรรลุความต้องการของนักเรียน และนี่คือสิ่งสำคัญในแนวปฏิบัติของการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมที่มีความหลากหลายขึ้นกับระเบียบวาระการประชุมของทีมงาน

คณะครูและโรงเรียนพบความต้องการการศึกษาพิเศษสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรม (EBD) โดยใช้ยุทธศาสตร์องค์กร และการพัฒนาความสัมพันธ์กับนักเรียน Smith and Laslett ได้มีการค้นพบตัวแปรที่เหมาะสมระหว่างครูและโรงเรียนในการสร้างความสัมพันธ์เหล่านี้ความหลากหลายในรูปแบบการสอน วิธีการสร้างแรงจูงใจนักเรียนและการตอบสนองพฤติกรรมที่พบจากการสังเกต โดยทั่วไปการสังเกตเหล่านี้ จะเป็นการสร้างบรรยากาศการยกย่องชมเชย อันเป็นความคาดหวังระดับสูงในพฤติกรรมและความก้าวหน้าทางวิชาการ รวมทั้งความเข้าใจ เมื่อนักเรียนไม่อาจบรรลุผลสัมฤทธิ์ได้ทุกคน

การปฏิบัติของทีมงานจะเพิ่มขึ้นเมื่อพวกเขาเข้าใจความหมายของปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรม ที่พวกเขาต้องสามารถแยกแยะความแตกต่างที่ต่างไปจากความชุกชนทั่ว ๆ ไป และการประพัตติผิดชั่วคราวชั่วคราวของนักเรียนส่วนใหญ่ การปฏิบัติของทีมงานในการสังเกตนักเรียนด้านอุปนิสัย ทศนคติและความเชื่อ แสดงถึงความมุ่งมั่นในการเป็นมืออาชีพ ซึ่งเห็นพ้องต้องกันว่าจะยัดหยุนได้ตามทักษะและความต้องการของนักเรียนรายบุคคล พวกเขาจะให้การสนับสนุนเพื่อนร่วมงาน มีการร่วมมือกันแก้ปัญหาการเรียนการสอนในชั้นเรียน เหนือสิ่งอื่นใด พวกเขาเชื่อในเรื่องการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษ ในโรงเรียนแบบเรียนร่วมของพวกเขา

ผู้นำที่มีประสิทธิภาพและทีมงานต้องจัดคณะผู้ตรวจสอบขึ้นในโรงเรียนเพื่อการตรวจสอบ ในบางโรงเรียน คณะผู้วิพากษ์ประกอบด้วยทีมงานเป็นส่วนใหญ่ แต่บางโรงเรียนจะประกอบด้วยทีมงานน้อยกว่า ความสำคัญของคณะผู้วิพากษ์นี้ ต้องมีความคิดสร้างสรรค์และความเป็นเจ้าของนโยบายของโรงเรียน พวกเขามีความเข้าใจอารมณ์ของนักเรียนที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรม (EBD) ว่าบางครั้งอาจจะเกิดขึ้นจากปัจจัยภายนอกโรงเรียน พฤติกรรมของนักเรียนที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรม (EBD) ไม่ได้ถูกรอบงำด้วยอารมณ์เสียทั้งหมดแต่มันยังขึ้นกับความเชื่อที่ว่านักเรียนสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเขาให้อยู่ในขอบเขต ผลสำเร็จของการเปลี่ยนแปลง คือ การปฏิบัติตามคำสั่ง

การควบคุมแม้กระทั่งการผ่อนคลายข้อกำหนดตามที่กำหนดไว้ในนโยบาย
ความประพฤติของ โรงเรียน โดยธรรมชาติแล้วนโยบายเป็นสิ่งที่อยู่เหนือจุดมุ่ง
หมายทั้งปวง และจะเชื่อมโยงกับพันธกิจ และจุดมุ่งหมายของโรงเรียน ซึ่งดีกว่า
ที่จะกำหนดให้แยกออก จากกัน นโยบายด้านความประพฤติเหล่านี้ จะได้มา
จากจุดมุ่งหมาย ค่านิยม ความเชื่อ และได้รับความเห็นชอบจากคณะผู้วิพากษ์
รวมทั้งจะมีความสอดคล้องกับกฎเกณฑ์ตามแนวปฏิบัติที่เหมาะสมของทีมงาน

นโยบายด้านความประพฤติของนักเรียนเหล่านี้ จะถูกเชื่อมโยงกับความ
ก้าวหน้าในการจัดการศึกษา นักเรียนที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรม (EBD)
จะถูกมองว่าเป็นนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ที่มีโอกาสจะบรรลุสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนทางวิชาการในโรงเรียนตัวอย่างจะมีทีมงานที่มีเทคนิคในการจัดชั้นเรียน
ที่ให้ความสำคัญแก่การเรียนและการสอน ด้วยเหตุนี้จึงเชื่อว่า หลักสูตรที่สัมฤทธิ์
ผลนั้น จะให้สภาพภาพที่เท่าเทียมกัน หรืออย่างน้อยที่สุดก็ตามศักยภาพของเขา
สิ่งสำคัญที่สุดนั้นขึ้นอยู่กับความต้องการเรียนรู้ของตัวนักเรียนเอง

มีหลายองค์กรได้ให้การสนับสนุนในการจัดการเพื่อให้บรรลุความซับซ้อน
ของความต้องการของนักเรียนที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรม (EBD) มา
เป็นระยะเวลายาวนาน อย่างไรก็ตามยังมีอุปสรรคอันใหญ่หลวง (ความร่วมมือ
ด้านการเงิน ระยะเวลา และความเห็นชอบ) ที่โรงเรียนต้องทำให้บรรลุผลสำเร็จ
ด้วยการเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของตัวแทน โรงเรียนตัวอย่างบางโรงเรียน ได้ต่อสู้
เพื่อให้ได้รับการสนับสนุนด้านครู และนักจิตวิทยาการศึกษา ทั้งนี้ขึ้นกับปัจจัย
พื้นฐานของท้องถิ่น เช่น ความสัมพันธ์โดยส่วนตัวกับผู้เชี่ยวชาญ มากกว่าระบบ
และโครงสร้าง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความร่วมมือเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในการ
ศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรม

จากผลการศึกษาของ Daneils et al (Daneils et al., 1998) พบว่าลักษณะสำคัญเหล่านี้ และอื่น ๆ เช่น คุณลักษณะของครู มีความแตกต่างในทุกโรงเรียน ที่ศึกษาพวกเขาจะมีความเข้าใจที่ชัดเจนในข้อกำหนดของการจัดการศึกษาเบื้องต้น ในโรงเรียนพิเศษการวิเคราะห์ลักษณะสำคัญเหล่านี้ทำให้เกิด 3 หัวเรื่องในโรงเรียน ที่ศึกษาแตกต่างกันออกไป คือ การดูแลเอาใจใส่นักเรียน การมีส่วนร่วม และการเรียนรู้ในโรงเรียน

โรงเรียนที่ใส่ใจนักเรียน

โรงเรียนต้องดูแลเอาใจใส่นักเรียน การใช้ถ้อยคำที่อ่อนโยนกับนักเรียน ในการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมเป็นสิ่งพึงปฏิบัติเพราะนักเรียนนั้นคือส่วนหนึ่งของสังคมที่โรงเรียนต้องรับใช้ นักเรียนแต่ละคนนั้นมีความแตกต่างกันความต้องการทางอารมณ์ของนักเรียน ที่งานสังเกตเห็นบ่อยครั้ง ที่ต้องใช้เวลาในการฟังสิ่งที่นักเรียนพูด ที่งานต้องใส่ใจในการตั้งคำถามมาตรฐานที่สูงจะให้นักเรียนบรรลุผลด้านพฤติกรรมและการเรียน ขณะเดียวกันต้องมีความอดทนและยกโทษให้นักเรียนที่จะผิดข้อกำหนดต่าง ๆ การใส่ใจนักเรียนไม่ใช่สิ่งที่ยกเว้นได้ เมื่อเผชิญหน้ากับความประพฤติผิดของนักเรียน แต่นั่นคือ “การกระทำ” ที่ต้องถูกดำเนิน ไม่ใช่ตัวบุคคล มีโรงเรียนน้อยมากที่แยกเด็กออกไป หรือถึงมีก็เป็นไปอย่างไม่เต็มใจ ระบบการให้รางวัลและการลงโทษได้ถูกนำมาใช้ตามความต้องการรายบุคคล ซึ่งได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวาง พวกเขาเข้าใจถึงความจำเป็นในการจัดการนักเรียนด้วยการ “หนักร้อนมาพึ่งเย็น (cooling off space)” เมื่อเขามีปัญหาต้องแก้ไขให้หมดไป ก็นำสร้างรูปแบบวิถีชีวิตการเรียนรู้ ในโรงเรียนที่จัดการกับความตึงเครียด และข้อข้องใจปัญหาต่างๆ ในโรงเรียน

โรงเรียนที่นักเรียนมีส่วนร่วม

ในโรงเรียนลักษณะนี้ ทีมงาน นักเรียนและผู้ปกครอง สามารถร่วมกันอภิปรายให้ความเห็นเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาพฤติกรรมได้อย่างเปิดเผย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ทีมงานสามารถอภิปรายถึงความเกี่ยวข้องในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

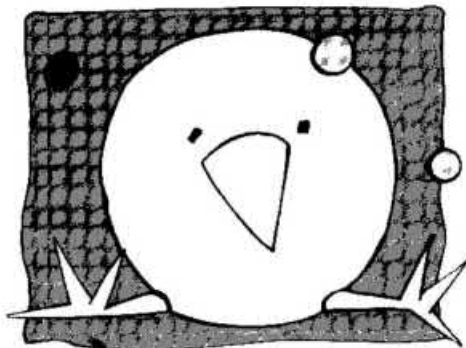
มากเกินไปภาระของพวกเขา ที่มงานจะมีส่วนร่วมในการหาวิธีการเพิ่มความชำนาญของตน เช่นเดียวกับการจัดการเพื่อให้บรรลุความต้องการของนักเรียนรายบุคคล พวกเขาพุ่งประเด็นไปที่การเรียน และทักษะการสอน มากกว่าการเข้าถึงความยุ่งยากที่แท้จริงของนักเรียน พวกเขายอมรับว่าการแก้ปัญหาด้านอารมณ์และพฤติกรรมมากมาย อยู่นอกเหนือความสามารถของโรงเรียน อย่างไรก็ตามพวกเขาก็ยังมีความเชื่อมั่นในความสามารถของโรงเรียน และความสามารถของครูที่จะแก้ปัญหาความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญของนักเรียนที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรม (EBD)

โรงเรียนที่เป็นแหล่งเรียนรู้ของนักเรียน

รูปแบบวงจร “ปฏิบัติ-ทบทวน-เรียนรู้-ประยุกต์ใช้ (Do-Review-Learn-Apply)” ของ Dennison และ Kirk จะปรากฏในทุกโรงเรียน ป้อยครั้งที่ทีมงานจะใช้ในการสะท้อนการปฏิบัติงานต่าง ๆ การตัดสินใจ และการจัดการองค์การสะท้อนกลับเหล่านี้จะถูกนำมาใช้เป็นข้อมูลในการวางแผนการปฏิบัติในภายหลัง สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ว่าโรงเรียนจะทำตามแพชชันในการวางแผน-ปฏิบัติ-ทบทวน แล้วไม่ได้นำมาใช้เป็นข้อมูลย้อนกลับในการวางแผนต่อไป วงจรกิจกรรมทางการศึกษาที่แท้จริงนั้น จะเป็นส่วนหนึ่งที่เคลื่อนไหวตลอดเวลาในการวางแผน กิจกรรมเหล่านี้ไม่ได้ถูกแยกออกจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหรือกระบวนการที่ถูกตรวจสอบ แต่ละกิจกรรมของนักเรียนและทีมงานซึ่งมีความสำคัญในบริบทของมัน ยังต้องถูกทบทวน ค้นหาความจริงในความสัมพันธ์ที่กว้างขึ้นของทีมงาน คณะครู นักเรียน และผู้ปกครอง กับบริบททั้งหมดของโรงเรียน การจัดการเพื่อให้บรรลุความต้องการของนักเรียนที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรม (EBD) ไม่ได้ถูกแยกออกจากการจัดการเพื่อให้บรรลุความต้องการของนักเรียนทั้งหมด สิ่งที่จะเป็นประสิทธิภาพในการกำหนดนโยบายแนวปฏิบัติ และการจัดการศึกษาที่กว้างขวางขึ้น

unasu

เชื่อกันว่าสิ่งที่โรงเรียนได้จากการค้นพบเหล่านี้ จะทำให้เกิดประสิทธิภาพมากขึ้นในการประชุมเรื่องความต้องการในการจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรม ซึ่งสอดคล้องกับงานของ Thomas, Walker และ Webb และ Elton Report โรงเรียนต้องเป็นชุมชนที่เปิดกว้างขึ้น มีหลักปฏิบัติหลากหลาย ไม่มีการเลือกการแยกจัดการศึกษาเฉพาะหรือปฏิเสธเด็กที่มีความต้องการพิเศษ โรงเรียนต้องรับประกันว่าไม่มีพรแดนสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรม การสร้างความร่วมมือเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ ทำให้มีความจำเป็นในการสร้างความร่วมมือภายในโรงเรียน ระหว่างทีมงานด้วยกัน ระหว่างทีมงานกับนักเรียน รวมทั้งตัวแทนภายนอกด้วย สิ่งสุดท้าย โรงเรียนต้องพัฒนาความรู้สึกในการสนับสนุนสิทธิของนักเรียนทุกคน และความรับผิดชอบทุก ๆ ด้านของชีวิตในโรงเรียน บทเรียนจากงานวิจัยเหล่านี้ ง่ายต่อการรายงานแต่ก็เห็นคุณค่าของการศึกษาค้นคว้าของกระทรวงศึกษาธิการ และงานวิจัยที่ตามมา เพียงแต่มันยากสำหรับโรงเรียนที่จะกระทำให้บรรลุสำเร็จตามคำท้าทาย



การนำโครงการจัดการเรียนรวม ไปสู่การปฏิบัติ

Meeting Special Education Needs : A Programme of Action ได้ถูกตีพิมพ์ในเดือนพฤศจิกายน ปี 1998 เพื่อช่วยยกมาตรฐานสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษทางการศึกษา และได้มีการรายงานความก้าวหน้าอย่างสม่ำเสมอในหนังสือ SEN Updates และการส่งเสริมความต้องการการศึกษาพิเศษที่เกิดขึ้นเร็ว ๆ นี้ ได้แก่

การปรับปรุงหลักเกณฑ์ในการปฏิบัติ

หลักเกณฑ์ในการปฏิบัติ ฉบับร่างได้ถูกถอนออกจากรัฐสภา เมื่อวันที่ 13 กรกฎาคม เนื่องมาจากความวิตกกังวลของผู้ปกครองและสมาชิกของทั้ง 2 สภา เกี่ยวกับการใช้ถ้อยคำในบทบัญญัติการดูแลการสำหรับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษและความกังวลของโรงเรียนเกี่ยวกับตารางเวลาในการนำหลักเกณฑ์การปฏิบัติที่ได้รับการปรับปรุงแล้วไปใช้ในวันที่ 1 กันยายน หลักเกณฑ์ในการปฏิบัติฉบับร่างจะต้องนำเสนอก่อนการประชุมรัฐสภา ในวันที่ 23 ตุลาคม และจะต้องได้รับการอนุมัติจากทั้ง 2 สภา

การเปลี่ยนแปลงที่สำคัญอยู่ที่การใช้ถ้อยคำในบทบัญญัติการดูแลการสำหรับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ฉบับปรับปรุงที่ได้นำเสนอก่อนการประชุมรัฐสภา ในวันที่ 23 ตุลาคม อยู่ใน website ของ SEN ที่ www.dfes.gov.uk/sen พื้นที่ที่ได้รับการอนุมัติก็จะมีประกาศทาง website นี้ และจะได้รับการตีพิมพ์ส่งไปยังโรงเรียนต่าง ๆ องค์กรทางการศึกษาท้องถิ่น ผู้ให้บริการทางสังคมและสุขภาพ และหน่วยงานอื่น ๆ ในช่วงปลายเดือนพฤศจิกายน หลักเกณฑ์ในการปฏิบัติฉบับปรับปรุงคาดว่าจะได้รับการอนุมัติจากรัฐสภา และจะมีผลบังคับใช้ในวันที่ 1 มกราคม ปี 2002

แนวทางการจัดการเรียนรวม

บทบัญญัติเกี่ยวกับการจัดการศึกษาสำหรับผู้ที่มีความต้องการพิเศษและพระราชบัญญัติเกี่ยวกับผู้พิการ มีผลบังคับใช้ในวันที่ 1 มกราคม ปี 2002 เพื่อให้เกิดความเชื่อมโยงในการนำหลักเกณฑ์ SEN ที่ได้รับการปรับปรุงแล้วไปปฏิบัติ พระราชบัญญัตินี้ได้ทำการปรับปรุงในส่วนที่เกี่ยวกับการศึกษา ในปี 1996 และยังช่วยเพิ่มประสิทธิภาพของการเรียนร่วมสำหรับเด็ก ซึ่งมีการประกาศอย่างเป็นทางการ เพื่อช่วยนักเรียนซึ่งมีความต้องการพิเศษได้เข้าเรียนในการศึกษาแบบเรียนรวม การเปลี่ยนแปลงได้ส่งสัญญาณที่ชัดเจนว่า ผู้ปกครองต้องการให้บุตรหลานเรียนที่ไหนและเป็นไปได้ว่าจะจัดเตรียมได้ เมื่อผู้ปกครองต้องการโรงเรียนพิเศษ ความต้องการของเขาก็คงจะได้รับการรับฟังและให้ความสำคัญด้วย

กรอบงานใหม่สำหรับการเรียนรวมที่ต้องการมีดังนี้

- ๔ นักเรียนซึ่งมีความต้องการพิเศษทางการศึกษา แต่ไม่มีรายงานปัญหาอย่างเป็นทางการ จะต้องได้รับการศึกษาในโรงเรียนเรียนรวม ยกเว้นในบางกรณีซึ่งเป็นสภาพที่ได้รับการยกเว้นเป็นพิเศษ
- ๕ นักเรียนที่มีรายงานปัญหาอย่างเป็นทางการจะต้องได้รับการศึกษาในโรงเรียนเรียนรวม เว้นแต่จะขัดกับความต้องการของผู้ปกครองหรือบทบัญญัติเกี่ยวกับการศึกษาที่มีประสิทธิภาพของเด็กอื่น ๆ

ความชอบของผู้ปกครองต่อการศึกษาระบบเรียนรวม จะถูกปฏิเสธเมื่อการเรียนรวมของเด็กมีความไม่สอดคล้องกับการศึกษาที่มีประสิทธิภาพของเด็กอื่น ๆ ถ้าไม่มีขั้นตอนที่เหมาะสม โรงเรียนเรียนรวมหรือองค์กรทางการศึกษาท้องถิ่นก็ควรจะป้องกันความไม่สอดคล้องที่อาจเกิดขึ้นได้

โรงเรียนเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ได้ถูกร่างกฎหมายขึ้นมาโดยได้รับการสนับสนุนจากครู นักเรียน นักการศึกษาท้องถิ่น สมาคมครูข้าราชการและอาสาสมัคร ซึ่งได้แสดงถึงบทบัญญัติตามกฎหมาย รวมถึงกรณีศึกษาข้อแนะนำเกี่ยวกับขั้นตอนที่เหมาะสมและแหล่งข้อมูลเพิ่มเติม รวมทั้งคำแนะนำต่าง ๆ ซึ่งอยู่ใน website www.dfes.gov.uk/sen

กองทุนเพื่อการสนับสนุนโครงการ

รัฐมนตรี Catherine Ashton ประกาศว่า มีเงิน 91 ล้านปอนด์ สำหรับโครงการ SEN ในปี 2002 - 2003 กองทุนนี้เป็นแหล่งทุนสำคัญในการฝึกครูและเจ้าหน้าที่อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องในการสอนเด็ก ๆ ที่มีความต้องการพิเศษทางการศึกษาและให้ความช่วยเหลือเด็กนักเรียนที่พิการ สามารถหาข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ www.dfes.gov.uk/Standards fund

กองทุนสำหรับโครงการ SEN ขนาดเล็ก

การพยายามในการหาทุนเริ่มขึ้นในช่วงต้นเดือนพฤศจิกายน ซึ่งร่วมกับ Government Compact on working with the voluntary Sector กองทุนในปี 2002 - 2003 เพิ่มขึ้นถึง 2 ล้านปอนด์ และให้การสนับสนุน 2 ประการ คือ 1. สำหรับการฝึกครู 2. สำหรับฝึกผู้ปกครองและนักเรียนขีดจำกัดสูงสุดสำหรับแต่ละโครงการยังไม่มี การเปลี่ยนแปลงคือ อยู่ที่ 30,000 ปอนด์ แต่ควรเน้นให้มีกระบวนการประเมินที่เข้มงวดเพื่อการรับประกันคุณค่าของเงิน และเพื่อให้มั่นใจได้ว่าโครงการจะสำเร็จในเวลา 12 เดือน ซึ่งสามารถหาข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ www.dfes.gov.uk/sen

สถานการณ์ที่ได้รับการยกเว้น เมื่อเด็กไม่มีการรายงานสภาพความต้องการพิเศษทางการศึกษาแต่จะเข้าโรงเรียนพิเศษ ประกอบด้วย

a: เมื่อเด็กถูกประเมินว่าควรมีการจัดทำรายงานสภาพความต้องการพิเศษทางการศึกษาหรือไม่ และโรงเรียนพิเศษจะรับเด็กเข้าเรียนเพื่อวัตถุประสงค์ในการประเมิน โดยจะต้องได้รับการยินยอมจากผู้ปกครองของเด็ก เจ้าหน้าที่การศึกษาท้องถิ่น อาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนพิเศษ และบุคคลอื่นซึ่งร่วมให้คำแนะนำในการประเมิน เด็กจะยังคงอยู่ในโรงเรียนพิเศษจนกว่าจะมีการจัดทำรายงานเสร็จ หรือจนกว่าจะเรียนครบ 10 วัน หลังจากเจ้าหน้าที่การศึกษาท้องถิ่นจะแจ้งผู้ปกครองอย่างเป็นทางการว่าไม่ต้องมีการจัดทำรายงานสภาพความต้องการพิเศษทางการศึกษา

b: เมื่อสถานการณ์ของเด็กเกิดการเปลี่ยนแปลง โดยต้องได้รับการยินยอมจากผู้ปกครอง เจ้าหน้าที่การศึกษาท้องถิ่น และอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนพิเศษ

c: เมื่อเด็กอยู่ในโรงพยาบาล และถูกรับเข้ารักษาในโรงพยาบาลของโรงเรียนพิเศษ โรงเรียนในโรงพยาบาลจะเป็นทางเลือกเมื่อเด็กป่วย และต้องการรักษา จะต้องย้่าว่าข้อกำหนดเหล่านี้จะเหมาะสมในกรณีเล็ก ๆ ที่ไม่ค่อยสำคัญ เด็กจะอยู่ในโรงเรียนเรียนร่วม ขณะที่ถูกประเมิน

การตัดสินใจว่าเด็กที่มีรายงานสภาพความต้องการพิเศษทางการศึกษาจะเรียนที่ใด

หน้าที่ทั่ว ๆ ไป

จุดเริ่มต้นมักจะมาจากการที่เด็กที่มีรายงานปัญหาอย่างเป็นทางการจะได้รับการศึกษาแบบเรียนร่วม มาตรา 316 ได้กำหนดเงื่อนไขว่า เด็กที่มีความต้องการพิเศษทางการศึกษา และมีรายงานสภาพความต้องการพิเศษทางการศึกษา จะต้องได้รับการศึกษาในโรงเรียนเรียนร่วม เว้นแต่ว่าจะขัดแย้งกับ

a: ความต้องการของผู้ปกครอง

b: ข้อกำหนดของการจัดการศึกษาที่มีประสิทธิภาพของเด็กทั่วไป

สาเหตุที่ทำให้การจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมจะถูกปฏิเสธ

23. เจ้าหน้าที่การศึกษาท้องถิ่นและโรงเรียนสามารถปฏิเสธการเรียนร่วมซึ่งขัดแย้งกับความต้องการของผู้ปกครอง โดยตั้งอยู่บนเหตุผลที่ว่า จะเกิดความขัดแย้งกับการศึกษาที่ประสบความสำเร็จของเด็กอื่น ๆ เจ้าหน้าที่การศึกษาท้องถิ่นสามารถวางใจในเหตุผลนี้ เมื่อไม่มีขั้นตอนที่เหมาะสมในการป้องกันความขัดแย้งในโรงเรียนพิเศษหรือโรงเรียนเรียนร่วม ซึ่งโรงเรียน ควรมีการเตรียมหลักฐานที่ชัดเจนในการแสดงเหตุผลว่าไม่มีขั้นตอนที่เหมาะสม

24. การจัดการศึกษาแบบเรียนรวมจะไม่ถูกปฏิเสธ ถ้าอยู่บนพื้นฐานของความต้องการของเด็กและต้องมีการจัดการศึกษาที่เป็นไปตามแบบแผนและสนับสนุนส่งเสริมเด็กส่วนใหญ่

ขั้นตอนที่เหมาะสม

45. การศึกษาแบบเรียนรวมอาจถูกปฏิเสธได้ ถ้าทำให้การจัดการศึกษาสำหรับเด็กทั่วไปไม่ประสบผลสำเร็จ กับการศึกษาที่ประสบความสำเร็จของเด็กอื่น ๆ เมื่อไม่มีขั้นตอนที่เหมาะสมสำหรับโรงเรียนและเจ้าหน้าที่การศึกษาท้องถิ่น ในการป้องกันความขัดแย้ง กฎหมายการศึกษาไม่ได้แสดงสิ่งที่คุณควรคำนึงถึงเมื่อทำการตัดสินใจว่าขั้นตอนมีความเหมาะสมหรือไม่ ส่วนประกอบของขั้นตอนที่เหมาะสมขึ้นอยู่กับสถานการณ์ของแต่ละกรณี รวมทั้งความแตกต่างในสิ่งที่ควรคาดหวังของโรงเรียนและเจ้าหน้าที่การศึกษาท้องถิ่น เพราะในแต่ละปีความต้องการของเด็กแต่ละกลุ่มแตกต่างกัน ซึ่งมีปัจจัยบางปัจจัยที่คุณควรคำนึงถึงเมื่อจะทำการพิจารณาว่าอะไรเหมาะสม ได้แก่

- a: การดำเนินตามขั้นตอนจะมีประสิทธิภาพในการจัดการความขัดแย้งหรือไม่
- b: จะเป็นไปได้ในทางปฏิบัติแค่ไหนในการที่โรงเรียนหรือเจ้าหน้าที่การศึกษา ท้องถิ่นจะดำเนินตามขั้นตอน
- c: การนำขั้นตอนไปปฏิบัติจะสร้างความสะดวกและมีประสิทธิภาพแค่ไหนในการรับเด็กเข้าเรียนรวม
- d: ลักษณะทางการเงินและทรัพยากร เมื่อขั้นตอนถูกนำไปปฏิบัติ
- e: จะก่อให้เกิดผลเสียแค่ไหน ขอบเขตของการแตกแยกในแต่ละขั้นตอนเกิดจากอะไร

46. เมื่อจะต้องมีการพิจารณาว่าอะไรคือความเหมาะสม หรืออะไรคือขั้นตอนที่เหมาะสมสำหรับโรงเรียนปกติ หรือเจ้าหน้าที่การศึกษาท้องถิ่น ปัจจัยเรื่องงบประมาณจะเป็นปัจจัยที่สำคัญ มักจะมีความเหมาะสมในการใช้เงินบางจำนวน แต่ไม่เหมาะสมที่จะใช้เงินจำนวนมหาศาล ต่อไปเป็นตัวอย่างของขั้นตอนที่เหมาะสมสำหรับโรงเรียนและเจ้าหน้าที่การศึกษาท้องถิ่นเพื่อป้องกันการเรียนรวมของเด็กกับความขัดแย้งกับการจัดการศึกษาที่มีประสิทธิภาพของเด็กคนอื่น นักเรียนที่มีความพิการจะได้รับความคุ้มครองมากขึ้น ในเดือนกันยายนปี 2002 เมื่อพระราชบัญญัติมีผลบังคับใช้

ขั้นตอนที่เหมาะสมเพื่อที่จะมั่นใจได้ว่าการเรียนรวมของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้เข้าศึกษาจะไม่เกิดความขัดแย้งกับการจัดการศึกษาที่มีประสิทธิภาพของเด็กอื่น ๆ ได้แก่

- ๑ การให้คำชมเชยยกย่องแก่นักเรียนที่ประสบความสำเร็จ เพื่อที่จะรักษาและเพิ่มความนับถือตนเอง
- ๑ ใช้วิธีการจัดกลุ่มที่มีความยืดหยุ่นโดยที่นักเรียนสามารถทำงานร่วมกับเพื่อน ๆ ได้
- ๑ การให้ประสบการณ์ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อเด็กนักเรียนส่วนใหญ่และนักเรียนที่มีปัญหายุ่ยากทางการเรียนรู้
- ๑ การระมัดระวังในการพิจารณาการใช้ภาษาในห้องเรียนรวมทั้งกลยุทธ์ในการสนับสนุนการเรียนรู้ คำศัพท์ที่จำเป็น
- ๑ การกำหนดเป้าหมายที่เหมาะสม ซึ่งสามารถติดตามความก้าวหน้าของบุคคลและความก้าวหน้าต่อเป้าหมายที่วางไว้
- ๑ การระมัดระวังในการพิจารณาลักษณะการเรียนรู้ของนักเรียน และผลสะท้อนจากลักษณะการสอน
- ๑ การพัฒนาสัมพันธภาพกับผู้ปกครอง เพื่อสนับสนุนนักเรียนและหลักสูตร

ขั้นตอนที่เหมาะสมเพื่อที่จะมั่นใจได้ว่าการเรียนรวมของนักเรียนระดับประถมศึกษาซึ่งมีปัญหารวมถึงรุนแรงเข้าศึกษาในโรงเรียนจะไม่เกิดความขัดแย้งกับการจัดการศึกษาที่มีประสิทธิภาพของเด็กอื่น ๆ ได้แก่

- ๑ การให้ความสำคัญกับปัจจัยในห้องเรียนที่อาจจะก่อให้เกิดปัญหา เช่น การให้ความสำคัญต่อการเข้าแถว
- ๑ สอนเด็ก ๆ ที่มีพฤติกรรมที่หลากหลาย คือ ให้มีเวลาที่เงียบสงบในช่วงที่มีความเครียด

- ๔ ให้พูดคุยกับเด็กแทนการดูเด็ก ให้มีผู้ร่วมฟังหรือให้นักเรียนเขียน แสดงความคิดและระบุผู้มีความเครียดและความรู้สึกร่วม
 - ๕ ออกแบบเป้าหมายทางพฤติกรรมอย่างระมัดระวัง ร่างเป้าหมายร่วมกับเด็ก ๆ โดยประสานกับผู้ปกครอง/ผู้ดูแลเท่าที่จะเป็นไปได้
 - ๖ โรงเรียนและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับเด็ก ๆ จะต้องทราบเกี่ยวกับ ชนวนเหตุที่จะทำให้เด็กเกิดอารมณ์รุนแรง และวิธีการในการป้องกัน ปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในช่วงแรก
 - ๗ วางแผนสำรองสำหรับสิ่งที่อาจจะเกิดขึ้นในห้องเรียนร่วมกับเด็ก ๆ ระบุ ผู้ให้ความช่วยเหลือ วิธีการช่วยเหลือ และผลการช่วยเหลือเด็กใน สถานการณ์นั้น ๆ
 - ๘ เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องจะต้องได้รับการฝึกฝนเทคนิคที่เหมาะสมในการ ช่วยเหลือเด็กเพื่อป้องกันการบาดเจ็บหรือทำลายข้าวของมีการวางแผน ในการช่วยเหลือ ซึ่งได้รับการยินยอมโดยเด็ก ๆ และผู้ปกครอง / ผู้ดูแล
- ขั้นตอนที่เหมาะสมเพื่อที่จะให้เกิดความมั่นใจว่าการเรียนรวมของนักเรียน ระดับมัธยม 1 ซึ่งเป็น Downs Syndrome เข้าศึกษาในโรงเรียนจะไม่ก่อให้เกิด ความขัดแย้งกับการจัดการศึกษาที่มีประสิทธิภาพของเด็กอื่น ๆ
- ๙ กำหนดบุคลากรซึ่งจะดูแลควบคุมการรับเด็กเข้าโรงเรียนโดย พิจารณาทั้งในแง่ของสังคมและหลักสูตรการเรียนการติดต่อประสานงาน อย่างใกล้ชิดร่วมกับผู้ปกครองและตัวแทนจากภายนอก
 - ๑๐ วางแผนหลักสูตรสำหรับนักเรียนแต่ละคน โดยให้มีความเชื่อมโยงกับ เนื้อหาโดยรวมของห้องเรียนและมีวัตถุประสงค์ที่เหมาะสมสำหรับ นักเรียนก่อนมัธยม 1
 - ๑๑ ปรับหลักสูตรให้เหมาะสม เพิ่มเวลาสำหรับการแสดงออกทางภาษาที่ แปลกใหม่ ทักษะเกี่ยวกับสังคม การใช้ชีวิตและทักษะส่วนบุคคล

- ๕ มีการสนับสนุนในห้องเรียนโดยจัดให้มีผู้ช่วยครู รวมทั้งให้มีการฝึกฝนผู้ช่วยครูอย่างเหมาะสมจากเจ้าหน้าที่การศึกษาท้องถิ่นหรือแหล่งอื่น ๆ
- ๕ ฝึกครูผู้สอนเกี่ยวกับลักษณะการสอนรวมถึงการกระตุ้นทางการมองเห็น ซึ่งจะสนับสนุนการสอน การถามคำถามสั้น ๆ การตรวจสอบความเข้าใจ และการใช้เวลาแก่นักเรียนในการพัฒนาภาษาและการตอบสนอง
- ๕ เตรียมเนื้อหาเพื่อให้เด็กเลือกอ่านและเขียนตามความเหมาะสม
- ๕ มีสื่อและเทคโนโลยีที่เหมาะสมกับเด็ก
- ๕ สนับสนุนให้มีการช่วยเหลือจากเพื่อน ๆ เช่น การจัดให้มี "กลุ่มเพื่อน" ซึ่งจะช่วยให้เด็กเข้าใจหลักสูตรการเรียนและโอกาสทางสังคม
- ๕ ปฏิบัติตามตารางการสอนของครูอย่างเคร่งครัด รวมทั้งแบบแผนปฏิบัติประจำวันและกฎของโรงเรียนและให้เวลากับเด็กในการเรียนรู้กฎเกณฑ์เหล่านี้
- ๕ จัดให้มีบุคลากรได้พบปะกับเด็กอย่างสม่ำเสมอ เพื่อพิจารณาข้อดีและปัญหาที่เกิดขึ้น รวมทั้งประสานความสัมพันธ์กับทางบ้าน

ขั้นตอนที่เหมาะสมเพื่อที่จะให้เกิดความมั่นใจได้ว่าการเรียนรวมของนักเรียนมัธยมซึ่งมีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรมเข้าศึกษาในโรงเรียนจะไม่ก่อให้เกิดความขัดแย้งกับการจัดการศึกษาที่มีประสิทธิภาพของเด็กอื่น ๆ ได้แก่

- ๕ กำหนดตัวบุคลากร ซึ่งมีบทบาทในการพบปะกับนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อทำการสร้างสัมพันธภาพ ตรวจสอบความก้าวหน้า รวบรวมความช่วยเหลือ ให้ข้อมูลที่สำคัญแก่เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง และทำการประเมินประนีประนอมเมื่อเกิดความตึงเครียดระหว่างนักเรียนและครู
- ๕ การทำให้มั่นใจได้ที่บ้านและโรงเรียนมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด เพื่อโรงเรียนจะได้ตระหนักถึงสถานการณ์ในบ้านที่เปลี่ยนไปซึ่งอาจจะมีผลกระทบต่อพฤติกรรมของเด็กและเตรียมการแก้ปัญหาได้

- ๘ การให้นักเรียนเข้าร่วมในศูนย์การส่งเสริมภายในโรงเรียน ทั้งในแบบเต็มเวลาของช่วงที่มีความเครียด หรือ เฉพาะช่วงเวลาที่ออกมาจากห้องเรียน เมื่อเกิดปัญหาขึ้น
 - ๘ การให้นักเรียนมีวิธีการในการถอนตัวจากสถานการณ์ที่มีปัญหา เช่น การให้บัตรผ่านเพื่อเข้าไปในศูนย์การส่งเสริมภายในโรงเรียนหรือพื้นที่เพื่อการสงบจิตใจ
 - ๘ การจัดให้มีการทำงานแบบตัวต่อตัวหรือแบบกลุ่ม ในการอภิปรายและการแสดงบทบาทสมมุติเกี่ยวกับกลยุทธ์การแก้ปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ
 - ๘ เด็กมีส่วนร่วมในโปรแกรมซึ่งจะช่วยสร้างความนับถือตนเอง เช่น การสอนนักเรียนซึ่งมีอายุน้อยกว่า หรือ การเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มที่ให้คำปรึกษานักเรียนที่มีปัญหาเกี่ยวกับการคบเพื่อน
 - ๘ บุคลากรทุกคนที่ต้องสอนเด็ก เด็กมีการแลกเปลี่ยนและสรุปกลยุทธ์ในการจัดการกับปัญหา หลีกเลี่ยงการใช้คำพูดซึ่งจะทำให้เด็กเรียนรู้สึกอายในที่สาธารณะ
 - ๘ บุคลากรทุกคนได้รับการฝึกฝนเกี่ยวกับเทคนิคในการติดต่อกับผู้ปกครองและนักเรียน
 - ๘ มีแผนฉุกเฉินซึ่งบุคลากรต่าง ๆ สามารถให้ความช่วยเหลือได้เมื่อจำเป็น
- ขั้นตอนที่เหมาะสมเพื่อที่จะให้เกิดความมั่นใจได้ว่าการเรียนรวมของนักเรียนซึ่งมีความต้องการพิเศษทางการศึกษาที่มีปัญหาอย่างรุนแรงในการนั่งนิ่งๆ และไม่มีสมาธิเข้าศึกษาในโรงเรียนและไม่เกิดความขัดแย้งกับการจัดการศึกษาที่มีประสิทธิภาพของเด็กอื่น ๆ
- ๘ การจัดให้มีพื้นที่ซึ่งไม่มีสิ่งที่ทำให้เสียสมาธิ
 - ๘ การช่วยเหลือจากเพื่อน เช่น การจัดให้มี “กลุ่มเพื่อน” ซึ่งจะช่วยให้ถึงความสนใจของเด็ก

- ๕ ปรับกิจกรรมให้เหมาะกับเด็ก เช่น การเพิ่มเวลาในการเขียนถ้าเป็นเรื่องที่ยาก
- ๕ เลือกช่วงเวลาตามความสนใจและมีการเคลื่อนไหวและการเปลี่ยนกิจกรรม
- ๕ ให้ความช่วยเหลือในห้องเรียนเมื่อมีปัญหาพิเศษ
- ๕ ให้ปรับปรุงพฤติกรรมเมื่อมีการรบกวนการทำงานของผู้อื่นและมีการวางแผนการให้รางวัลเมื่อมีสมาธิ

ขั้นตอนที่เหมาะสมเพื่อที่จะให้เกิดความมั่นใจได้ว่าการเรียนรวมของนักเรียนที่เป็นAutistic ซึ่งชอบทำเสียงเอะอะและวิ่งรอบ ๆ ห้องเรียน เข้าศึกษาในโรงเรียนจะไม่เกิดความขัดแย้งกับการจัดการศึกษาที่มีประสิทธิภาพของเด็กอื่น ๆ ได้แก่

- ๕ ใช้ขั้นตอนที่เหมาะสมเพื่อให้เกิดความแน่นอนในการใช้ชีวิตของเด็ก เช่น การใช้ตารางเวลาที่ชัดเจน ความระมัดระวังในการอธิบายการเปลี่ยนแปลงจากสิ่งที่ปฏิบัติเป็นประจำ
- ๕ เด็กได้รับการสอนวิธีการบอกความต้องการโดยการใช้เครื่องหมายสัญลักษณ์หรือภาษาพูด
- ๕ การเรียนรู้นอกห้องเรียน ซึ่งเด็กได้เริ่มเรียนอย่างสงบและอบอุ่น ครูหรือผู้ช่วยครูจัดกิจกรรมที่ช่วยเตรียมความพร้อมในการเข้าร่วมกิจกรรมในห้องเรียน เช่น การใช้บทบาททางสังคม เพื่อชักซ้อมพฤติกรรมที่เหมาะสมในห้องเรียน
- ๕ การจัดเตรียมพื้นที่ส่วนบุคคลในห้องเรียน ซึ่งไม่มีสิ่งรบกวนสมาธิ
- ๕ การใช้แผนการจัดการพฤติกรรมที่ชัดเจนพร้อม ๆ กับระบบการให้รางวัลที่ยืดหยุ่น
- ๕ บุคลากรทุกคนได้ฟังการสรุปเกี่ยวกับสัญญาณเตือนที่แสดงถึงปัญหาทางพฤติกรรมที่อาจจะเกิดขึ้น และกิจกรรมที่จะทำให้เสียสมาธิ

กรณีตัวอย่างซึ่งอาจจะไม่สามารถรับเด็กเข้าโรงเรียน

47. ขอเตือนผู้อ่านว่าข้อความในส่วนนี้สามารถใช้ได้กับเด็กที่มีรายงานว่า มีปัญหาอย่างเป็นทางการ เด็กที่มีความต้องการพิเศษทางการศึกษา แต่ไม่มี รายงานว่ามีปัญหาอย่างเป็นทางการจะต้องได้รับการศึกษาในโรงเรียนเรียนร่วม ยกเว้นในบางกรณีหลักเกณฑ์ในการรับเด็กเข้าโรงเรียนได้ระบุว่าเจ้าหน้าที่รับเด็ก เข้าโรงเรียนไม่ควรทำการตัดสินใจแบบคิดเอาเอง ถ้าพบว่าเด็กนั้นมีพฤติกรรมที่ ชอบสร้างปัญหาอย่างรุนแรง โรงเรียนก็ควรจะพิจารณาระเบียบปฏิบัติ รวมทั้ง วิธีการในการเรียนรวมทั้งชั่วคราวและถาวร นอกจากนั้นโรงเรียนก็ไม่ควร จะปฏิเสธที่จะรับเด็กที่ดูเหมือนว่าจะชอบก่อกรวนหรือแสดงพฤติกรรมที่มีปัญหา และ เด็กควรจะได้รับการประเมินความต้องการพิเศษทางการศึกษา

กลยุทธ์ในการช่วยเหลือเด็กพิเศษ

48. โรงเรียนและเจ้าหน้าที่การศึกษาท้องถิ่น ควรจะใช้แผนช่วยเหลือ พฤติกรรมและกลยุทธ์อื่น ๆ ในการรับมือกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมที่เกิดขึ้น เป็น พัก ๆ หรือเป็นครั้งคราว โรงเรียนและเจ้าหน้าที่การศึกษาท้องถิ่นจำเป็นอย่างยิ่ง ที่จะต้องทำการพิจารณารูปแบบและวิธีปฏิบัติของตนเองนั้นเป็นอุปสรรคต่อผู้เรียน ซึ่งจะก่อให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมต่อไปหรือไม่ เช่น เมื่อเด็กพบว่ามี ความยากลำบากในการทำ ความเข้าใจหลักสูตรและทักษะอื่น ๆ เกี่ยวกับชีวิตในโรงเรียน ก็อาจจะก่อให้เกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้ การกำจัดการอุปสรรคและการช่วยให้ เด็กเข้าใจหลักสูตรอาจจะเป็นการระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็ก เมื่อมีการ ตอบสนองความต้องการพื้นฐานของเด็กในโรงเรียนเรียนร่วมแต่เด็กก็ยัง มี พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม กรณีนี้อาจมีสาเหตุมาจากการที่เด็กถูกรังแก หรือเด็ก ไม่ได้มีส่วนร่วมในหลักสูตรอย่างเต็มที่ ดังนั้นโรงเรียนและเจ้าหน้าที่การศึกษา ท้องถิ่นควรมีขั้นตอนที่เหมาะสมในการป้องกันความขัดแย้งที่อาจเกิดขึ้นจาก การเรียนรวม กับการศึกษาที่มีประสิทธิภาพของเด็กคนอื่น ๆ

49. การเรียนรู้เกี่ยวกับหน่วยที่ให้ความช่วยเหลือหรือการใช้หน่วยที่ให้ความช่วยเหลือนักเรียนในระยะสั้น อาจจะเป็นส่วนที่สำคัญซึ่งทำให้มั่นใจได้ว่านักเรียนยังสามารถเรียนร่วม หรือสามารถกลับไปเรียนร่วมได้ โรงเรียนและเจ้าหน้าที่การศึกษาท้องถิ่น จำเป็นที่จะต้องแลกเปลี่ยนการช่วยเหลือที่มีประสิทธิภาพแก่เด็กที่มีปัญหาพฤติกรรม โรงเรียนสามารถใช้ความชำนาญของโรงเรียนพิเศษ โดยเฉพาะผู้ที่ดูแลนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมและอารมณ์ และหน่วยให้ความช่วยเหลือนักเรียน

50. การให้ความช่วยเหลือนักเรียนได้ให้คำแนะนำเพิ่มเติมในทางปฏิบัติต่อการเข้าเรียนของนักเรียน พฤติกรรม การเรียนรวม และการเรียนร่วม รวมทั้งคำแนะนำในการจัดการกับสัญญาณที่บ่งบอกถึงความไม่พอใจ และพฤติกรรมชอบก่อกวน ซึ่งสามารถใช้ในการช่วยให้มั่นใจว่าเด็กยังสามารถเรียนในโรงเรียนเรียนร่วมได้

51. การดำเนินตามขั้นตอนที่เหมาะสมทุกขั้นตอนในการรับนักเรียนเข้าโรงเรียนควรมีการตัดสินใจอย่างจริงจังในการที่จะไม่ให้เด็กเรียนในโรงเรียนเรียนร่วม ซึ่งจะขัดแย้งกับความต้องการของผู้ปกครอง ดังนั้นการตัดสินใจในแต่ละกรณีควรจะมีการตัดสินใจไปตามสถานการณ์ของกรณีนั้น ๆ อาจจะมีหลายเหตุผลที่ไม่สามารถหาขั้นตอนที่เหมาะสมเพื่อป้องกันความไม่สอดคล้องในการเรียนรวมกับการศึกษาที่มีประสิทธิภาพของเด็กอื่น ๆ ตัวอย่างเช่น

a : พฤติกรรมของเด็กคุกคามความปลอดภัยของเด็กอื่น ๆ อย่างมาก

b : พฤติกรรมของเด็กขัดขวางการเรียนรู้อื่น ๆ อย่างมาก

เหตุบังเอิญที่สุดเพียงเหตุการณ์เดียวอาจเพียงพอที่จะทำให้การรับเด็กเข้าโรงเรียนไม่สอดคล้องกับการศึกษาที่มีประสิทธิภาพของเด็กอื่น ๆ ถ้าดูเหมือนว่าเหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นอีกและไม่มีวิธีที่เหมาะสมในการป้องกัน

52. อาจจะมีหลาย ๆ กรณีที่การเรียนรวมอาจจะเกิดปัญหา เช่น จากตัวอย่างของครูผู้ช่วย คือ ครูจะต้องใช้เวลาแก่เด็กมากกว่าเด็กอื่น ๆ ในห้องเรียน เมื่อเด็กต้องการความสนใจอย่างต่อเนื่องจากครูก็จะมีผลกระทบต่อการเรียนรู้ของ

เด็กอื่น ๆ และไม่สามารถหาวิธีหลีกเลี่ยงได้ เด็กซึ่งต้องการเวลาไม่ควรถูกปฏิเสธจากโรงเรียนเรียนร่วม เพราะควรจะมีวิธีที่เหมาะสมในการระบุปัญหาและปกป้องการศึกษาที่มีประสิทธิภาพของเด็กอื่น ๆ

โรงเรียนพิเศษ

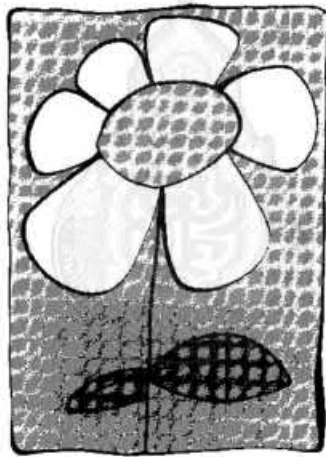
53. รัฐบาลยอมรับและเห็นคุณค่า บทบาทที่สำคัญของโรงเรียนพิเศษต่อนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษทางการศึกษา โรงเรียนพิเศษมีบทบาทที่สำคัญและต่อเนื่องในระบบการเรียนรวม โรงเรียนพิเศษทุกโรงเรียนจะต้องให้ความสำคัญต่อการทำงานร่วมกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั่วไป และโรงเรียนพิเศษแห่งอื่น ๆ เพื่อสนับสนุนการพัฒนาการเรียนร่วม สิทธิของการศึกษาแบบเรียนร่วม ซึ่งถูกจัดอยู่ ภายใต้กรอบใหม่ของการเรียนรวมไม่ได้ทำให้เกิดความยุ่งยากแก่ผู้ปกครองของเด็กที่มีรายงานว่ามีปัญหาอย่างเป็นทางการ ในการที่จะได้ผู้เรียนในโรงเรียนพิเศษถ้าต้องการ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญสำหรับผู้ปกครองและเด็กต้องการ

กรณีศึกษา 2 - Meath School

Meath เป็นโรงเรียนพิเศษแบบ non - maintained ใน Surrey ดำเนินการโดย ICAN ซึ่งให้ความดูแลนักเรียนอายุระหว่าง 5-12 ปี ที่มีปัญหาเกี่ยวกับการใช้ภาษาและคำพูดรวมทั้งปัญหาในการเข้ากับผู้อื่น โรงเรียนได้พัฒนาความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับเจ้าหน้าที่การศึกษาท้องถิ่นและโรงเรียนเรียนร่วมจำนวนมาก

โรงเรียนได้ทำงานร่วมกับโรงเรียนเรียนร่วมแห่งหนึ่งใน London เพื่อให้เกิดการเรียนรวมอย่างประสบความสำเร็จ โดยแรกเริ่มผู้ปกครองของเด็กต้องการที่จะให้เด็กเข้าโรงเรียน Meath อย่างไรก็ตามทางโรงเรียนได้ทำการประเมินความจำเป็นของเด็กและคิดว่าโรงเรียนเรียนร่วมก็สามารถสนองความจำเป็นนั้นได้อย่างเหมาะสม รวมทั้งผู้นำในการประเมินและการวางหลักสูตร หัวหน้านักบำบัดทางภาษาและคำพูดของโรงเรียน Meath ได้ให้การอบรมแก่ครูในโรงเรียน

เรียนรวม SENCO รวมทั้งผู้ช่วยครูและผู้ปกครองของเด็ก การฝึกฝนนั้นได้รับการตอบรับด้วยดีและการรับเด็กเข้าเรียนก็ประสบผลสำเร็จ ความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนทั้งสองก็ให้ผลดีแก่โรงเรียน Meath โปรแกรมในการฝึกฝนก็สามารถพัฒนาและนำไปใช้ได้อีก เพื่อช่วยเหลือการเรียนรวมของเด็กอื่น ๆ



U S S N A K S M

James E. Ysseldyke and Bob Algozzine, **Special Education**. A Practical Approach for Teachers, Houghton Mifflin Company, 1995.

Tony Cline. **Support for Learning**. British Journal of Learning Support. Volume 14 Number 3 August, 1999.

_____. Volume 14 Number 4 November, 1999.

_____. Volume 27 Number 1 March, 2000.

_____. Volume 27 Number 4 December, 2000.

_____. Volume 28 Number 4 December, 2001.

_____. Volume 17 Number 1 February, 2002.





คำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

ที่ 415/2545

เรื่อง แต่งตั้งคณะทำงานจัดทำนวัตกรรมการนิเทศงานการศึกษาพิเศษ

ด้วยสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ มีนโยบายที่จะพัฒนานวัตกรรมการปฏิบัติงานนิเทศงานการศึกษาพิเศษ ให้มีความพร้อมและเสริมสร้างการพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาพิเศษ ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ดังนั้น เพื่อสร้างความเข้มแข็งในการนิเทศงานการศึกษาพิเศษ จึงแต่งตั้งคณะทำงานจัดทำนวัตกรรมการดังกล่าวประกอบด้วยบุคคลต่อไปนี้

ที่ปรึกษา

1. นายทองอยู่ แก้วไทรชะ
เลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ
2. นายติลก พัฒน์วิชัยโชติ
รองเลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ
3. ศาสตราจารย์ผดุง อารยะวิญญู
หัวหน้าภาควิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการ

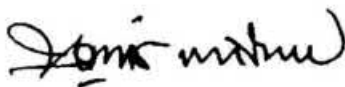
1. นายอุบล เล่นวารี ประธานคณะกรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา
สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ
2. นายสุรัช ชินโย รองประธานกรรมการ
หัวหน้าหน่วยศึกษานิเทศก์
สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ
3. นายสำราญ เจริญพัคตร์ กรรมการ
ผู้อำนวยการโรงเรียนพญาไท
สำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร
4. นางสาวระวี วาจาพร กรรมการ
ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดมหาบุศย์
สำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร
5. นางวรรณข ดุนทกิจ กรรมการ
ศึกษานิเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร
6. นางดบัสวี อำจันทร์ กรรมการ
อาจารย์โรงเรียนวัดป้อมวิเชียรโชติการาม
สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมืองสมุทรสาคร
สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร
7. นางกรรทอง โพธิ์ทอง กรรมการ
อาจารย์โรงเรียนวัดบ้านทวน
สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอพนมทวน
สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกาญจนบุรี
8. นางประภัสสร เรืองพยุงค์ดี กรรมการ
อาจารย์โรงเรียนวัดทุ่งนาคราช
สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมืองกาญจนบุรี
สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกาญจนบุรี

9. นางอุมาจินต์ คงคา คณะทำงาน
อาจารย์โรงเรียนอนุบาลไชยชุมพลชนะสงคราม
สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมืองกาญจนบุรี
สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกาญจนบุรี
10. นางบุญพา เกษตรสวัสดิ์ คณะทำงาน
อาจารย์โรงเรียนวัดหงส์รัตนาราม
สำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร
11. นางรุ่งรัตน์ สงปาน คณะทำงาน
เจ้าพนักงานธุรการ สำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร
12. นางวาสนา เลิศศิลป์ คณะทำงานและเลขานุการ
ศึกษานิเทศก์ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ
13. นางรัตนา ยศบุญ คณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการ
เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป
สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา
สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

มีหน้าที่จัดทำนวัตกรรมการนิเทศงานการศึกษาพิเศษ ให้เป็นไป
ตามวัตถุประสงค์ด้วยความเรียบร้อย

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ 15 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2545



(นายทองอยู่ แก้วไทรชะ)

เลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

คณะผู้จัดทำ

คณะที่ปรึกษา

1. นายทองอยู่ แก้วไทรฮะ
เลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ
2. นายติลก พัฒน์วิชัยโชติ
รองเลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ
3. ศาสตราจารย์ศรียา นิยมธรรม
ข้าราชการบำนาญ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. นายอุบล เล่นวารี
ผู้อำนวยการสำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา
สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ
5. นายสุรัชย์ ชินโย
หัวหน้าหน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา
สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

ผู้ทรงคุณวุฒิให้คำปรึกษาและช่วยแก้ไข

- ศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู
หัวหน้าภาควิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะทำงาน

1. นายอุบล เล่นวารี
ผู้อำนวยการสำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา
สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ
2. นางวาสนา เลิศศิลป์
ศึกษานิเทศก์ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

บรรณาธิการ

นายอุบล เล่นวารี

ผู้อำนวยการสำนักนัเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

นางวาสนา เลิศศิลป์

ศึกษานิเทศก์ 9 สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

ศิลปกรรม

นายทรงเดช ชุนแท้

ศึกษานิเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอลาดหลุมแก้ว

สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปทุมธานี

ผู้พิมพ์ต้นฉบับและตรวจการพิมพ์

1. นางรัตนา ยศบุญ

เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป สำนักนัเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

2. นางจันทนา เลิศวานิช

อาจารย์ช่วยราชการ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี

3. นางรุ่งรัตน์ สงปาน

เจ้าหน้าที่ธุรการ สำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร

4. นางช่อเพชร สุนทรวิภาต

เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี

5. นายบดินทร์ วรวัส

พนักงานพิมพ์ดีด สำนักนัเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา

6. นางสาวศรัญญา ไชติ

พนักงานพิมพ์ดีด สำนักนัเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา

